

DEPUTAȚII

— Nu ești mulțumit de noul loc?
— Cătuși de puțin: am un pupi-
tru care nu pocnește destul de tare!
(Desen de Zakyx)

grădina și dacă-ți mai rămâne ceva
timp liber, angajază-te ca secretar o-
norific al comunei.

— Zău?! făcu moșierul cu o strâm-
bătură semnificativă.

Dar trimisul cerului nu-i dete ră-
gaz să protesteze mai departe, ci
continuă.

— Fudulia, iată al doilea păcat,
de care trebuie să te ferești. Să nu te
mai împodobești cu haine scumpe,
să nu mai ieși în trăsura, ci să um-
bli pe jos.

— Dar am gută, protestă indignat
moșierul.

— Nu face nimic, mersul pe jos
vindecă gută.

— Al treilea păcat, invidia, urmă
ingerul, să te ferești să nu mai invi-
diezi pe nimeni. Să nu-ți mai pară
rău că vecinul are cai mai frumoși
ca ai tăi și nici să invidiezi pe pri-
mar că are cea mai frumoasă femeie
din sat.

— Vai, dar eu o viață întreagă am
dorit să fiu mai ceva decât toți se-
menii mei, exclamă indignat moșie-
rul.

— Al patrulea păcat, avariția,
vorbi mai departe ingerul.

— Da, dar eu nu sunt avar, pro-
testă moșierul. O lume întreagă știe
că eu cheltuesc foarte mult.

— Știu, dar cheltuești numai din
egoism, ca să arăți lumii că ești om
pricopsit. Dar n'ai cheltuit nici o
centimă pentru alinarea suferințelor
celor nevoiași. Ai strâns comorile nu-
mai pentru tine și n'ai dat un ban
celor săraci.

— Al cincilea păcat, mânia. Caută
să te stăpânești, fii mai îngăduitor
cu slugile și cu țărani, nu-i lua la
bătae așa din lucru de nimic.

Moșierul începu să-și piardă răb-
darea.

— Dacă nu-i bați ți se urcă'n cap,
protestă el supărat.

Dar ingerului prea puțin îi păsa
de protestările lui ci continuă mai
departe.

— Al șaselea păcat, lăcomia...

Ce-ar dori cei mulți să fie...

Incep cu alba ta splendoare,
Rărită pulbere de fulgi,
Făină alunecătoare,
Sau lână ce din nori te smulgi.

Cum scântezi sub largul zăvă,
Imi pari o mare de argint,
Și n'aspi în marginea cărării
Cura ta comoară mă alint...

Îți cern bobitele-ușurele,
Cum cerni pospaiul de porumb:
Cî'n focul... bucuriei mele
Tu te topești, par'c'ai fi plumb...

O! cum nu te prefaci, deodată,
In nobilul metal, să-ți rump,
Domol, bucată cu bucată,
Și să mă fac și eu... om scump!

Mi-ai construit vre-o cinci castele
Doar din enormele-ți grămezi.
Cu temelile'n vâlcele
Și vârful... veșnice zăpezi.

De-acî, dîntre noroi și soare,
M'ai transmuta la Capul Nord
Și'n mantia-mi strălucitoare
Ași fi cel mai puternic lord...

Dar zahăr, dac'ai fi, senîno,
Sau candel, sau măcar halva,
Să chem pe fiecare: vino,
De ia și tu, de vre', ceva!...

S'ar prăpădi 'ntai speculanții,
Și diabetici de-ar fi mîi,
Barem ne-ar mai spori talanții
In stoarsele vistierii...

Venir'ar visul să mă culce
Sub zarea lui de chihlimbar.
Și toată lumea fir'ar dulce
Și traiul n'ar mai fi amar...

Cum ești de albă și de fină,
Și-atîta 'ntindere imbrasi,
De ce nu'ncremenești — făină,
Să fabric pâine la săraci?

Franzelă, jîmblă, ori lipie, —
Pe nemuncile, și oricînd, —
Covrigi, ori cornuri, coale,
Avear'ar fiecă flămînd...

Și ne-am simți cu toții bine
Pe-acest îmbelșugat ogor:
N'ar mai fi certuri... intestine,
Sau fierberi... în interior.

Dar nu ești, vai! nu ești nimic
Din toate-acestea, rece nea...
Doar vîntu'n slăci mî te ridică
Și te repede, toț mai grea...

Și cum de friguri imbibată,
Texasterni pe teapănul rotund,
Pari un imens bandaj de cată
Pe trupul unui muribund...

Z. P. Zescu

— Dar sunt pus la regim, protestă
moșierul și mai indignat.

— Rămâi la regim, vorbi calm in-
gerul. Renunță pe viitor la mîncăru-
rile succulente, renunță la purceii de
lapte, la vînatul proaspăt. Natural
că nu te sfătuesc să mîncîci numai
rădăcini de copac și ciuperci din pă-
dure, care câte-o dată sunt veninoase,
dar caută de mîncă cumpătat și
numai zarzavaturi.

Cît despre băutură, apa e cea mai
bună.

Moșierul, al cărei nas roșu, atesta
că în viața lui băuse puțină apă,
bombăni nemulțumit.

— Prea-mi ceri multe, mormăi el.

— Al șaptelea și ultimul păcat,
femeile, vorbi mai departe ingerul.
Mulțumește-te numai cu una pentru
care ți s'a dat binecuvîntarea divină.
Renunță la Fifi, Mimi, Zozo și la ce-
lelalte femei, care te așteaptă ca pe
un rege cînd vii cu afaceri la Bu-
curești. Renunță și la Floarea, la
Smaranda și la Ileana, ibovnicile tale
localnice și-atunci mila Domnului,
asupra capului tău se va pogori și
împărăția cerului îți va fi pe veci
asigurată.

Cu toț artritisul său, moșierul se

ridică dîntre-o dată. Nervos sună ar-
gații.

— Hei Ioane, Stane, Vasile, luați
o lîmînare și conduceți pe domnul
pînă la poartă. Cu respect, bineînțe-
les, dar dați-l afară imediat.

ARGUMENT SIGUR

— Dovadă că clientul meu este
iresponsabil, domniilor jurați, este că
dacă i-aș da acum un revolver v-ar
ucide pe toți ca pe niște pui de
gîină!

(Desen inedit de A. de Roux)

Nota croitoresei

Nimic nu este mai penibil pentru o femeie cinstită, decât regularea notei modistei sau croitoresei. Nuri rămâne decât această alternativă: sau să mărturisească soțului că a depășit creditul pus la dispoziția sa sau să roage pe un altul să-i soldeze suplimentul facturii, dar în cazul acesta femeia încetează dera mai fi cinstită.

Ori, tânăra d-na Firică, natural că dorea din tot sufletul să se achite de datoria ce-o avea la croitoreasă, dar pentru a ajunge la acest rezultat nu voia nici în ruptul capului să-și înșele bărbatul; iar pe de altă parte, îi era teamă să-l anunte că nota croitoresei depășea cu 2000 de lei creditul acordat.

Încercase o amânare a plății, dar croitoreasa o refuzase net, pretextând că are nevoie urgentă de parale. Încercase să obțină și dela soț un mic avans, dar acesta invocase pretextul unor pierderi simțitoare la bursă.

Tânăra femeie după aceste încercări infructuoase, se găsi într-o situație și mai complicată.

Resemnată, era gata să mărturisească totul soțului, când, deodată îi veni în gând o idee într'adevăr genială. Femeile sunt totdeauna șirete, când au încercături financiare.

Odată planul făcut, îl puse imediat în practică. În ziua aceea chiar, trimise soțului următoarea scrisoare anonimă:

Domnule,

Soția d-tale te 'nșeală. Dacă vrei să te convingi, n'ai decât s-o urmărești mâine după amiază.

Un amic binevoitor.

A doua zi scrisoarea își făcuse efectul. Soțul era verde-vănat. La dejun, își privea soția ca un tigru.

— Linico, îi zise el la un moment dat, faci cu mine un mic tur la șosea?

Șireata femeie roși, ca și când ar

fi fost surprinsă asupra greșelii. Pre făcându-se că ezită, murmură:

— După dejun?... nu... mire imposibil. Am de făcut câteva curse urgente, pe care nu pot să le amân.

Soțul, la rândul său, îngălbeni și mai rău. Deci anonima spunea adevărul. Sângele îi ferbea în vine.

După masă soțul eși, postându-se la pândă, la colțul străzii. Puțin în urma lui eși și d-na Firică, opri o trăsură. D-l Firică se urcă și el într'una, urmărindurși soția pas cu pas.

Străzi, bulevarde, obstacole, cele două birji se țineau una după alta, la o oarecare distanță. D-na Firică promisese birjarului un bacșiș bun, ca să mae mai încet.

În fine, aproape de arsenal, pe 13 Septembrie goana încetă. D-na Firică cobori din trăsură în fața unei case cu etaj. Repede soțul regulă cu birjarul și se precipită în urma soției.

Conduc de sgomotul pașilor ei, Firică urcă primul etaj. Femeia adulteră se opri în dreptul unei uși, pe care o deschise cu o chee ce-o avea în geantă și intră înăuntru, exact în momentul când soțul ajunsese în capătul scării.

Firică scoase revolverul, cumpărat pentru ocazia de față, apoi dintr'un salt fu la ușă, pe care soția o lăsase dinadns întredeschisă.

— V'am prins mizerabililor, strigă el, ridicând în sus brovningul răzbunător. Dar imediat bratul îi căzu în jos. Confuz, rușinat, Firică privea aiurit spectacolul ce i se arăta naintea ochilor.

Pe un pat de fier, zăcea o femeie bolnavă la cătăfăiul căreia se opri d-na Firică.

— Ești nebun dragă? îi strigă ea. Ce te face să terarunci așa furios în camera unei femei suferinde, pe care boala o ține pironită în pat. E îngrozitor!

Firică rușinat, îndrugă câteva seuze. Își dădu imediat seama de ridicolul la care se expusese prin intervenția sa furtunoasă și 'n gând blestemă cu amărăciune calomnia anonimei.

— N'o cunoști? urmă d-na Firică. E Iveta, fosta mea profesoară de piano, pe care boala a prăpădit-o. Doctorul i-a recomandat o cură de aer la țară, dar vai, nenorocita n'are un ban. Așa că, pentru ca să fii iertat, de frica pe care i-ai făcut-o și care probabil că i-a agravat boala, fă gestul și dă-i 3000 de lei, pentru a avea cu ce pleca în voiaj. Nu-i așa scumpule?

Fericit de întorsătura pe care o luase lucrurile, soțul se execută imediat. Ce era 3000 lei, în comparație

cu fericirea sa conjugală intactă? Își sărută soția cu dragoste, apoi încântat, părăsi odaia bolnavei, mândru și cu fruntea virgină.

— Repede Iveto, scoală, zise grăbită d-na Firică, după plecarea soțului. Oprește-ți tu 1000 de lei, iar restul du-l în grabă croitoresei, căci i-am promis să-i achit nota chiar astăzi, ca ultim termen.

Mox.

INSEMNARI NEINSEMNATE

Răsfoind calendarul

Biserica cinsteste la 31 Ianuarie pe Chir și Ioan și la 1 Iulie pe Cosma și Damian, sfinții doctori fără de arginți.

Chir și Ion precum și Cosma
Și Damian, toți doctori sfinți
De bube lecuiau, de tuse,
De junghiuri, de dureri de dinți.

Picioare frânle, nasuri rupte,
Râioși și vătămați dregeau
Dar nu făceau pe-atunci injecții
Și nici avorturi nu făceau

Ei lecuiau întreaga lume
Și pe cei mari și pe cei mici
Și pentru toată treaba asta
Un ban nu ar fi luat. — să-i pici!

Azi doctorii nu fac nimica
Dar cer mereu, mereu arginți
Iar omul pentru leac se ndreaptă
Ca și altă dată, tot la sfinți!..

Turandot

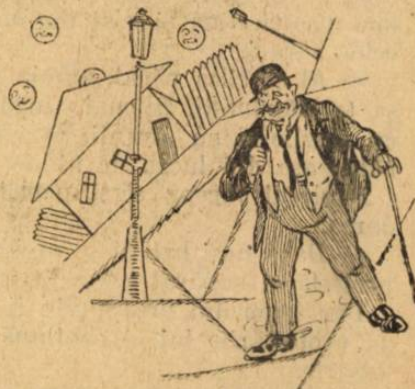
LA O AGENTIE MATRIMONIALA

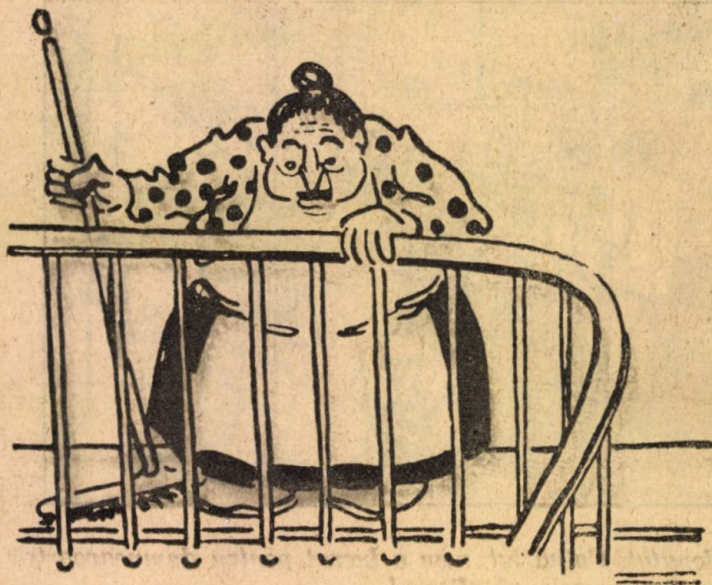
— Aș putea vedea fotografia domnișoarei cu zestre de 600.000 lei.

— Imposibil, domnule, dela 500.000 lei în sus, nu mai cerem fotografii.

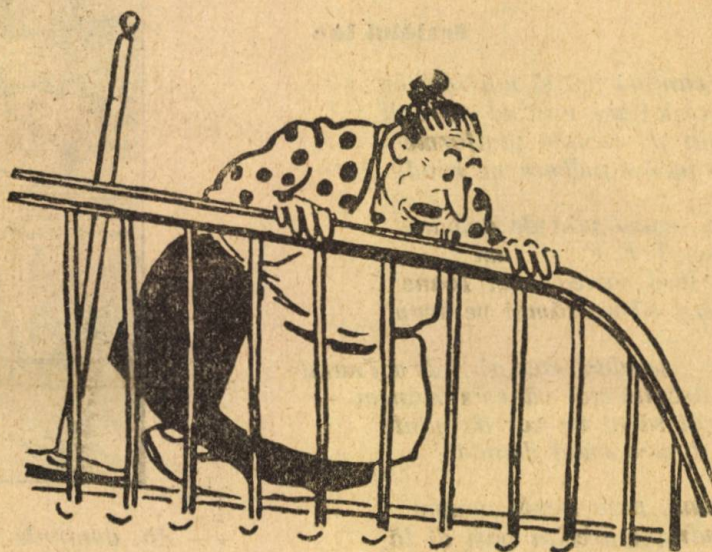
Desen inedit de Luc Cyl

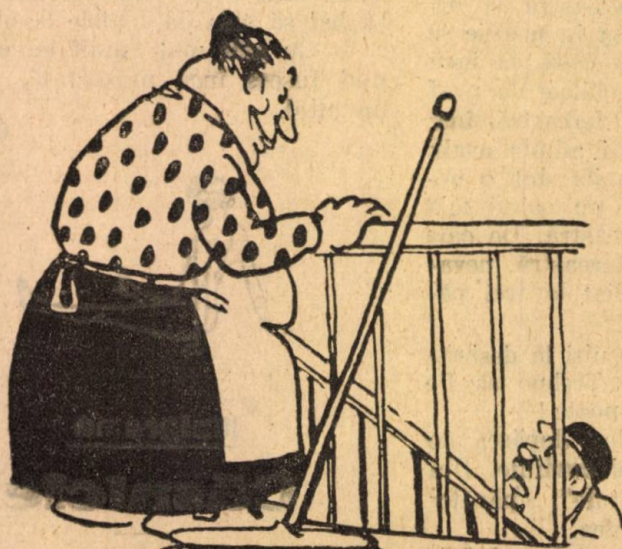
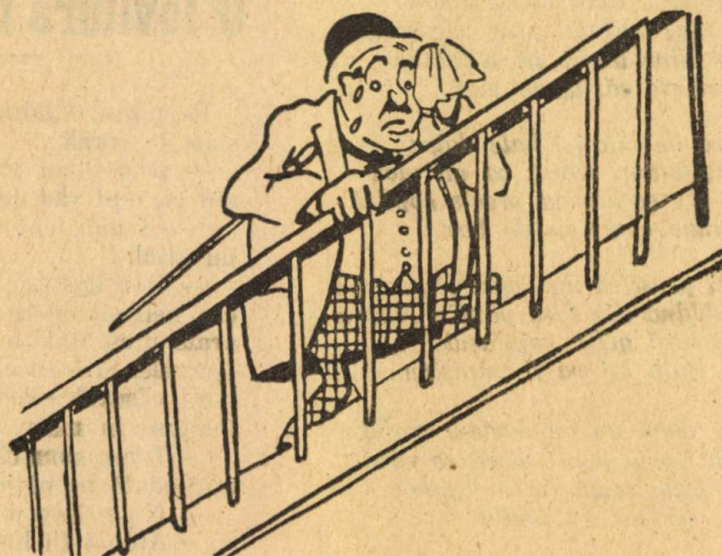
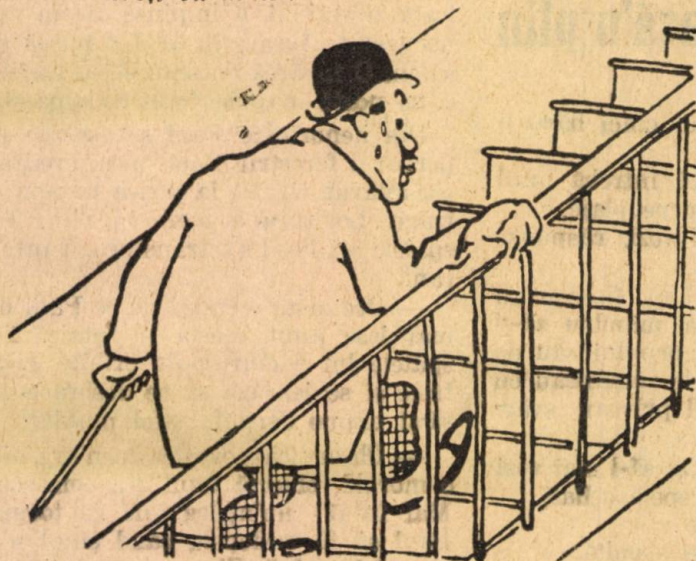
Portăreasa e poznașă

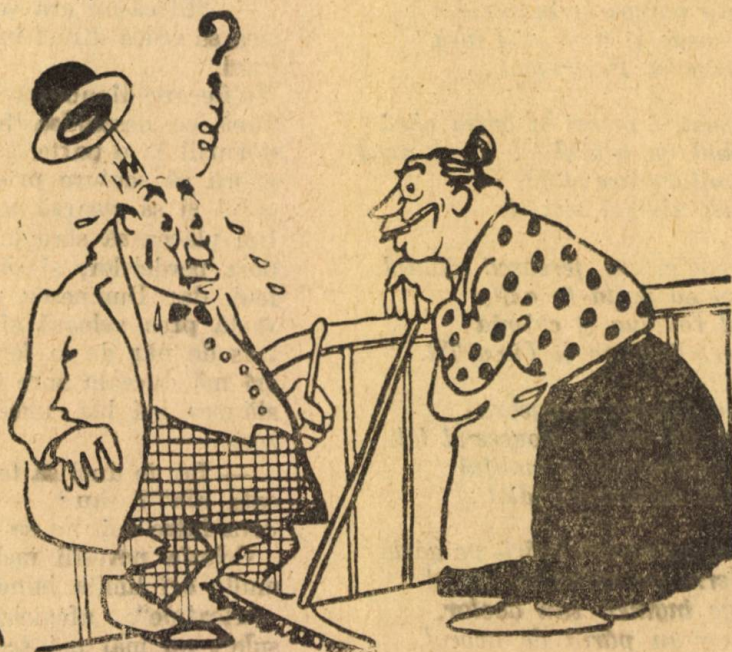
— Portăreasa? Eu sunt! și ce vrei cu mine?

— D. Tomescu da, aici stă.. taman la etajul al 6-lea.

— A! D-ta voia să vezi pe d. Ionescu?... N'ai brodit-o.

....fiindcă adineaori a ieșt în oraș.

(Journal Amusant)

O carieră

Fratelui Ion

Bat vânturi noi și noi reforme
Iar vechi zei, curând, curând
Slăbiți pe vechile platforme
S'or face'n pulbere pe rând.

In veacul plin de avioane,
Uzine, T. F. F. și fum
Mai lasă cartea, măi Ioane
De vre, să nu rămâi pe drum.

Căci școala-i vax și de-azi înainte
— Ascultă-mă, că eu s mîncat —
De cât să ai un car de mînte
Mai bine-o rudă deputat.

E poate prea tîrziu acum
Să ndrepti greșiți pași ai tăi
Pe noi n-ai 'nteleni mîncuna
Si-om fi tot fără căpătai..

Dar de-o'i avea copii, Ioane,
Să nu-i mai dai prin cele școli
Mai bine lasă-i pe mîdane
Și scârle cărțile la moli.

Dacă de mîc își bale doica
Muscîndu-i sânul ca un mox
Să ști că'n mod precis copilul
Ajunge campion de box;

De-i prost să nu-i găsești pereche
Umblînd din Tisa pînă'n Nistru
Fii fără grije, copilașul
In viața lui va fi ministru.

Iar dacă nu cunoaște-o vorbă
Din limba noastră, să se vază
In asta, semn că va ajunge
Un scriitor cu multă vază;

Poate înjură și vorbește
In chip porcșos și indecent?
Iar repede și dul să-și facă
Ucenicia 'n Parlament;

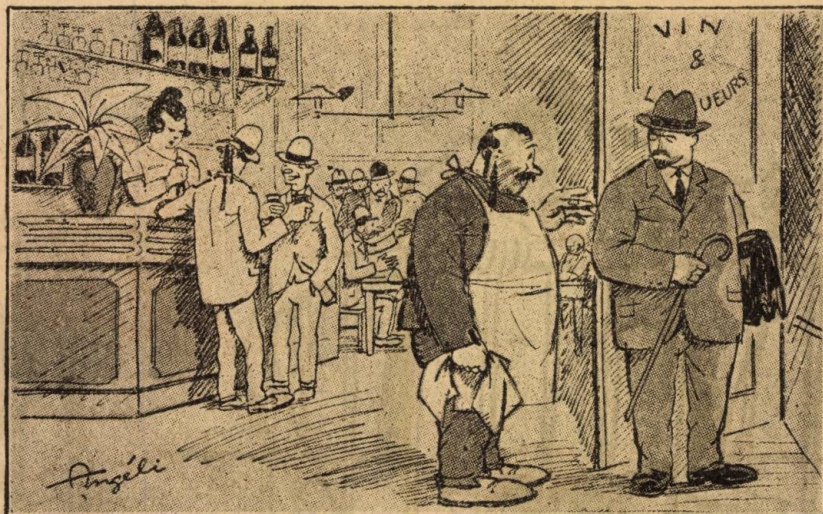
Sau poate-l prîzi la borta chei
Trăgînd cu ochiul?... Nu fi trist,
Progenitura are stofă
Și-o să ajungă zicrist.

Dar poate, vai, ferească sfîntul,
Il vezi cu poștă la cîț,
Știînd romîna și chimia
Homer, Voltaire și Liviu Til.

Tocînd istoria și-algebra
Știînd de vrei, Larousse-ul tot, —
Te du de'nchînă o moliță
Fîndcă sărmanu-i idiot;

De n'ai curaj să-l svârli pe gîrlă
Trișterni pe suflet un păcat
Ajunge inginer sau doctor,
Sau vre-un pîrlit de avocat.

Charleston.

— Ah, domnule deputat, Cotnariul meu a lucrat pentru dumneavoastră mai mult decît toate programele și afișele!

O lovitură trasă'n plin

Pe terasa Cazinoului cinci bărbați stau de vorbă:

— Cero fi cu Paul? întrebă unul din ei, nu-l văd de loc pe plaje.

— Și nici n'ai să-l vezi, răspunse un altul.

— Dar îl știam că'n fiecare an era nelipsit de la hae, mîndru să-și arate muschiulatura corpului său de Hercule. Știi cocoanele rămăneau cu gura căscată, când îl priveau svîrlindu-se în mare.

— Ți-am spus că n'ai să-l mai vezi nici odată pe plaje, repetă cellalt.

— Nu pricep de ce.

— Atunci fii bun și ascultă:

— Spune.

— Știi-că-mi era vecin. Din odaia mea se vedea direct în dormitorul lui Paul.

In fiecare dimineață soția lui Paul, după ce deschidea fereastra și da storurile la o parte, așa în neglijă se apuca să scuture prin casă, să facă patul și să șteargă mobilele de praf. Imi plăcea să stau la fereastră, înapoia perdelelor, și să-i admir neglijența, dar Dumnezeu mi-a dat o nevastă prea geloasă și nu odată m'a tras de păr de la fereastră. De câte ori mă duceam spre fereastră, nevastă-mea mă lua imediat la trei păzește:

— Iar te duci să te uiți la desbrăcata aia? sau — „Trebuie să fie ceva între voi, nu se poate!

Gelozia nevastii mele depășea de multe ori limita bunei cuvințe. Din „ștricatele“, „afeneiatule“, „păcătoarele“, nu mai mă scotea.

Cu toate acestea eu tot mai trăgeam din când în când cu ochiul la vecina de vis-a-vis și drept să vă spun că numi displăcea.

Intr-o zi, când nu eram acasă, ge-

lozia nevastă-mi o împinse la un act necugetat. Aveam în casă o pușcă de salon. O încărcă cu sare și cu cenușe și se postă înapoia ferestrei la pîndă.

Din nenorocire Paul se așezase pe pervazul ferestrei. Soția mea, crezînd că a apărut rivala, ia pușca la ochi și trage. Lovitura a mers în plin. Tot spatele lui Paul s'a transformat într-o rană.

— Deci asta e cauza de ce Paul nu mai iese anul acesta pe plaje. Tot spatele lui e ciuruit de oribile cicatrice și se jenează să se desbrace, ca să-și expue corpul astfel mutilat.

— Observ că povestea ta n'are nici o morală, obiectă unul din comeseni. Mai întai nu'nțeleg de ce tocmai Paul să fie pedepsit, când omul n'avea nici o vină. Zic: nevasta lui să fi fost pedepsită, care-și expunea trupul privirilor tale indiscrete, nu Paul.

— Ba e o poveste cu tîlc, întări un altul. Mai întai nui permis unui bărbat să stea cu spatele la o femeie.

— Cu atît mai mult cu cît nici nui fusesse încă prezentată, întări un altul.

Cristaș

Epigrame

Căsnicie

Et câștigă rareori
Prin grea silință,
Ea câștigă prea ușor
Prin ușurință.

Vero

— Nevastă-mea, pe care o ador, să mă acuze că am vrut s'o otrăvesc. Vă rog să-i faceți operație și să vedeți că m'a calomniat.
Desen de Bouchet

JOCUL

Jună ea și dânsul june,
Într-o zi de sărbătoare.
Au plecat să se mai plimbe
Prin pădure, la răcoare.

Dânsa 'ntâi nu vrea să meargă
— Doar avea atâta minte —
Însă el șta dūt curântul
Că va fi băiat cuminte.

S'au plimbat încon, incolo,

Au cules — mîncînd frățește —
Deopotrivă, fragi și mure.

Obosiți după o vreme,
Tot mergînd la deal, la vale,
S'au oprit să stea pe iarbă,
Amîndoi găsind cu cale.

Dânsu răsfoind o carte,
E cu gîndul însă dus
La o vorbă ce amicul,
Surzînd șiret i-a spus.

El pe spate mă incolo,
Se gîndește cît de bine
E să stai pe iarbă verde
Cu mîndruța lîngă tine.

Dar gîndindu-se, adoarme.
Fata de, ca orice fată:
Ea doar zice „nu” din gură
Dar din inimă o cată.

Rupe un firicel de iarbă,
Doritoare să se amuze;
Se strecoară lîngă dânsul
Și îl trece peste buze

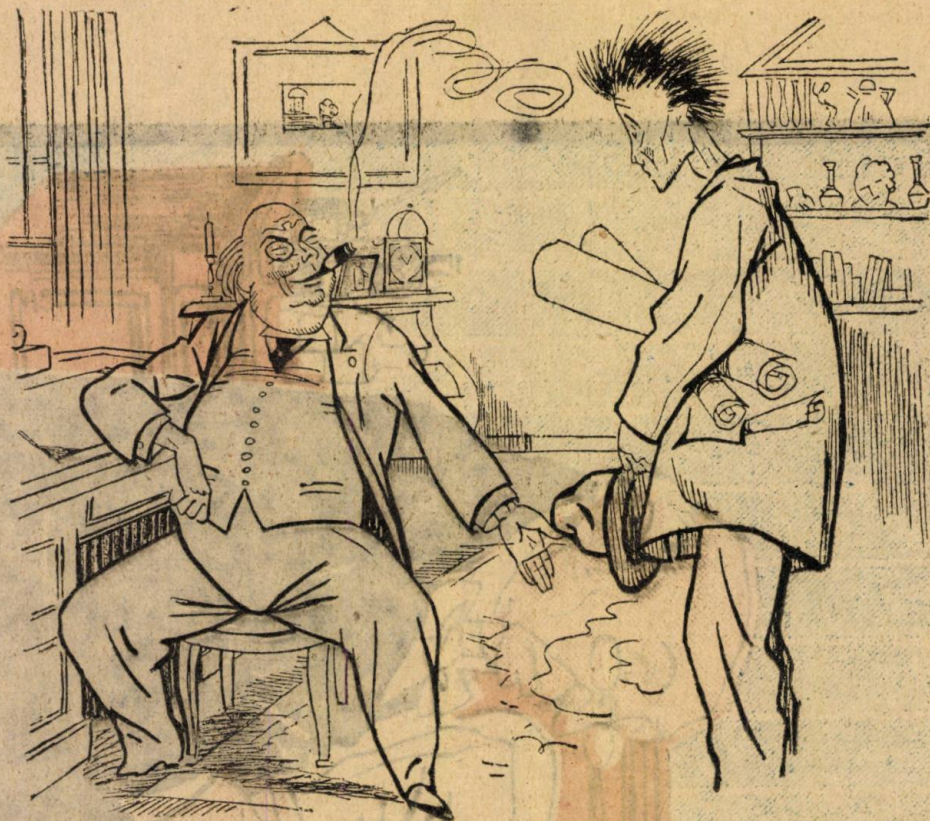
El se strîmbă, și mușcă buza
Ea, zîmbește, nici n'asteaptă
Și din nou îi trece firul,
Pînă ce'n fine îl deșteaptă

El de mijloc o cuprinde,
Ea îl gîdila și 'nvinge; —
Și un joc ca prin minune
Între amîndoi se 'ncepe

Și s'au tot jucat o vreme
Tăvălindu-se pe iarbă.
(Chiar și'n rac, ades, se spune
Prinde sângele să fiarbă).

Iar cînd se 'ntorceau spre casă,
Fata roșie ca focul
Zise: „înteaptă-i vorba:
Jocul scarmăna jocul!”

Iorgu

— Maestre, eu sunt poetul Gogoneț; d-ta de sigur, imi cunoști versurile...

— Dar, bine înțeles, tinere; le cunosc chiar d'înapoate de a te fi născut.

Desen de Roger Chacel

Gura lumii

Cărturăresele.

Ziarele vorbesc de o nouă ispravă a lui Mussolini. Originalul duce, neavînd probabil altceva mai bun de făcut, a interzis în toată Italia practica științei oculte.

Că poporul italian o fi tot așa de superstitios ca noi, nu știm și nici dacă arta ghicitului a luat aceeași proporție ca la noi. După o statistică semi-oficială, funcționează numai în Capitală peste o mie de persoane (bărbați și femei) care se ocupă cu această meserie ușoară și bănoasă, începînd cu celebra Mafalda și pînă la Năsoaica din Tei.

La noi simpaticul prim ministru n'a luat încă asemenea măsuri. Are el alte probleme la ordinea zilei. Și-a poi e ghiuj bătrîn, cu experiență, și știe că o asemenea măsură n'ar lovi numai în cele o mie de cărturărese ci și în mîile de femei credule, ce dau năvală în cocioabele acestor chiulomante ca să le prezică: reușită în dragoste, bani, noroc, etc.

Știe tata Averescu că nu e de glumă cu femeile. Mai astă vară, de ce a căzut Pangalos, dictatorul Greciei? Tot din cauza femeilor, care nu i-au putut erta acea măsură drastică de a pune agenții să le măsoare rochiile, foarte scurte. N'au

putut tolera grecoaicele ca surtele de agenți obraznici, să-și vâre nasul în dedesupturile lor, cu ocazia măsurării lungimii sau scurtimii rochiilor.

Știe deci tata Averescu că politica are dedesupturile ei și adeseori chiar dedesupturi feminine.

Spectacolele parlamentare.

Singura lege din sesiunea trecută, care a obținut unanimitatea sufragiilor d-lor parlamentari, a fost de sigur legea măririi diurnelor (implicit și nocturnelor) domniilor lor. Voturile au fost exprimate de toți aleșii națiunii indiferent de culoarea politică, în mod spontan, dînd impresia că acea armonie politică atât de necesară dezvoltării unui popor, în fine, s'a putut înfăptui.

Dar dacă aleșii națiunii și-au putut în felul acesta asigura un mijloc comod de trai, nu tot așa stăm noi contribuabili, care de-si suntem mulți cu scaun la cap, dar nu neam învrednicit încă să avem și unul la Cameră sau la Senat.

Altă sarcină bugetară, deci alte biruri pe capul nostru.

Dar s'ar fi putut mări diurnele d-lor parlamentari și fără a îngreua bugetul Statului. De pildă,

dacă astăzi nu mai poți sta un sfert de oră pe o bancă la Șosea sau în Cișmigiu, fără a fi impus la taxa pe lux, (odihna aici s'ar zice, e un lux), de ce să tolerăm ca atâția gură-cască să asiste la spectacolele parlamentare în mod cu totul gratuit? De ce nu le-am lua și lor o taxă, care să fie mai mare, sau mai mică, după importanța spectacolului, sau a locului ce ocupă?

Inchipuți-vă câți îmbogățiți de rășboi n'ar da bucurosi sume fabuloase, pentru a avea dreptul să se lăfăiască, de exemplu în tribuna diplomatică?

Din această taxă, după ce s'ar scade impozitele pe spectacole, pentru Comună, s'ar împărți o parte d'lor parlamentari, iar restul s'ar vărsa tezaurului public.

Ziua interpelărilor ar da fără n-doiială cea mai frumoasă rețetă.

Spectacolele s'ar putea anunța din vreme. De exemplu:

Fraudele dela închisorile Statului — tragi comedie, prețuri populare.

Apariția fostului director Ionescu Marița.

Dezastrul dela căile ferate — tragedie — prețuri obișnuite.

Emigranții din Brazilia — dramă sguđuitoare — prețuri după învoială.

Interpelarea d-lui Cuza — tãmbã-lău artistic — numai pentru studenți, matineu cu prețuri reduse.

Interpelarea d-lui Argetoianu — scene picante — numai pentru domni și doamne prețuri populare.

Inerpelarea d-lui V. Madgiaru — comedie bufă — prețuri de premieră.

Tot în această ordine de idei s'ar putea tarifa și diversele servicii solicitate de electori diferiților parlamentari cu trecere.

Așa de exemplu: o intervenție telefonică s'ar putea taxa cu o sumă mai mare decât una scrisă și mai mică decât una verbală.

S'ar mai putea fixa tarifele pentru acordarea unei sinecure, o scutire de vamă, o avansare, etc.

Pentru acordarea unei decorații iarăși s'ar putea stabili o scară în raport cu importanța decorației. Noi propunem. Să vedem dacă cei în drept vor lua în considerație propunerile noastre.

Impozitele.

Pentru echilibrarea bugetului pe anul în curs, actualul ministru de finanțe a recurs la măsurile cele mai banale, adică la dublarea și triplarea actualelor impozite.

Ne așteptam ca actualul vistiernic să fie mai ingenios și să inventeze alte surse de venituri. Ar fi fost ceva original. Ar fi putut inventa impozite noi, de exemplu: se putea impune părul scurt, (atunci hotărât că toate cucoanele s'ar fi tuns). Se putea pune impozite pe celibatari (atunci nu s'ar mai fi însurat nimeni). Im-

pozit pe soacre (ce impozit simpatice), pe divorțuri, pe peria de dinți, pe ciorapii de mătase, pe șoșoni, pe jartiere, pe prostie, pe îndeplinirea datorilor conjugale, etc.

Dintre toate impozitele, natural că cel din urmă ar da o sumă destul de respectabilă. S'ar fi foarte drept. Dacă un bărbat cheltuește mii de lei cu femeia altuia, de ce n'ar da și Statului o sumă oarecare pentru dreptul de a face dragoste cu propria lui femeie?

Veți spune poate că acest impozit va fi greu de controlat și de perceput, c'ar fi foarte imprudent să te bizui numai pe declarația benevolă a contribuabilului. E adevărat. Totuși s'ar găsi destul interesați, gata de a cere percepției respective certificatul de sumă la care a fost impus.

Mard.

Fetița Hazlie

Fabulă

Negru'mbracă

*Când pe vremuri voiajam,
Prin Sudan așa hai hui,
Șeful Tribului Niam
M'a poftit în cortul lui.*

*Am rămas pe loc mirat:
Șeful tribului Niam,
Sta'nainte-mă desbrăcat
În costumul lui Adam*

Morala

*M'am gândit atunci o leacă:
Negru 'ntoldeauna 'mbracă.*

Maioneza

Plopenii aveau în ziua ceea, mulți invitați la masă și numai lume bună, adică tot ce avea mai select Rupturenii, Sgâmboeții, Cocotenii și Ologenii. Era aniversarea a două ani de la căsătoria lor și serbarea urma să înceapă chiar de la dejun.

bulgării de zăpadă. D-na Plopeanu nu numai că era o femeie elegantă și frumoasă, dar era și o gonpodină harnică, care știa cum să conducă o bucătărie, cum să aranjeze un meniu și la nevoie să dea și ea o mână de ajutor.

Încă dela ora cinci dimineața, focul duduia în mașina de gătit, oarele fierbeau pe foc, tigăile sfârâiau, untul se topa în cratițe enorme ca

Puteai să stai la o masă aranjată de ea fără teamă c'o să te scoli nemâncat. Tot ceeace puteai risca, era să nu capeti vr'o indigestie, cu atâta

poftă înghițea bucatele ce ți le servea ea la masă. Insuși căpitanul Tecianu, renumitul gastronom, n'a plecat niciodată din casa d-nei Ploeanu, fără a-și manifesta deplina sa satisfacție.

Dar în ziua aceea, cam pe la ora 11, exact cu 60 minute înaintea prânzului, în bucătăria d-nei Ploeanu, se produse un eveniment foarte grav, pot spune chiar o catastrofă, un dezastru, care turbură profund liniștea și programul preparativelor culinare.

În urma unei controverse, relativ la sosul maionezei, o vie altercație izbucni între d-na Ploeanu și Marița, bucătăreasa ei. Se schimbară de ambele părți apostrofe grave și la un moment dat, discuția devenind extrem de înveninată, Marița svârli șorțul în capul stăpânei, proclamând solemn că nu va mai sta un minut în serviciul unei cocoane, care îndrăznește a-i pune la îndoială competența sa în arta culinară.

— Plec, îi zise ea, trântind un pământ de pudră peste nasul ei roșcovan, (ceceace înseamnă o deciziune irevocabilă). Mă duc în altă parte, unde cocoana e mai bună și nici nu dă pe la bucătărie, ci se mulțumește cu cei pun eu la masă. Adio doamnă și fă d-ta maioneza.

— Așa? pleci? Bine, am s'o fac eu, strigă indignată d-na Ploeanu și-am s'o fac mai bine. Marș afară să nu te mai văd în ochii mei.

Marița și'nchipsea probabil că stăpâna se va ruga de ea să nu plece, c'o va implora să rămâne, târându-se la genuchii ei. A... nu... d-na Ploeanu nu era dintre acele femei, care să știe de frica unei janghinoase ca Marița.

Rămasă singură în bucătărie, arbitra absolută a cratitelor și a tîngirilor de pe mașină, d-na Ploeanu

se hotărâ să prepare singură maioneza.

O, nu era de loc îngrijată. O va face chiar mai bine decât Marița.

Într'un castron de faianță puse patru ouă, peste care presăra sare și piper. Apoi începu să toarne cu grije, picătură cu picătură, untdelemn bun, pe când cu mâna dreaptă începu să învârtască conținutul castronului. Cu o lingură de lemn, în mod ritmic, armonios, elegant... adevărat lucru artistic.

Ori în acest timp, primul invitat, d. Sache Ipingscu, un tânăr muca-lit și obraznic, sosi cu o jumătate de oră mai de vreme. Sună de câteva ori la ușe și văzând că nuri deschide nimeni, intră îndrăzneț înăuntru.

Trecu în antreu în sufragerie, în dormitor... Casa părea pustie. Făcu înconjurul locuinții și intră în bucătărie. Aci găsi pe d-na Ploeanu ocupată cu prepararea maionezei.

— O!... sărut mâinile doamnă, șopti el voios, întinzându-i mâna.

— Scuză-mă d-le Ipingscu că nu-ți pot da mâna, răspunse d-na Ploeanu, învârtind de zor lingura, după cum vedeți, îmi sunt brațele prinse și nu pot întrerupe lucrul. Altminteri mi s'ar strica maioneza, ceceace ar însemna o nenorocire ireparabilă, căci alt untdelemn nu mai am în casă.

— Da? Sunteți într'adevăr singură?

— După cum vedeți, bărbatul meu încă n'a venit dela biserică și bucătăreasa s'a dus la dracu.

— Atunci am picat tocmai la timp. Poate ai nevoie de vr'un ajutor.

— Mulțumesc, dar sunt cu toate gata; m'ă rămas numai maioneza. E foarte greu s'o potrivești. Trebuie să învârti fără întrerupere, în aceeași cadență și în același sens.

— Vai doamnă dar cred că o să iasă excelentă, să te lingi pe degete. Ce gimnastică, ce eleganță în mișcări!

— Asta pentru că țin mult la reputația mea de bună gospodină. Întâmplă-se orice s'ar întâmpla, îți declar că n'am să las lingura din mână.

— Serios?

— Chiar așa. De-oamdată nu mai contează pentru mine decât maioneza, restul mi-e absolut indiferent.

— Bine, făcu Sache.

Apoi liniștit, îndrăzneț, cu un zâmbet sarcastic, o apucă de talie.

— Stai frumos! îi zise ea indignată, fără a opri și nici a modifica mișcarea lingurii.

Sache o sărută pe ceafă.

— Lasă-mă 'n pace! îi strigă ea din nou, învârtind 'nainte lingura.

Sache Ipingscu expolără cu o mână îndrăzneată reliefurile topografice ale corsajului ei.

— Isprăvește odată domnule, stri-

— D-na nu poate să vă primească...este cu un domn...

— Atunci o să aștept.. dar ascultă: este de mult cu domnul acesta?

— De trei luni

gă ea furioasă, învârtind înaintea maioneza.

Dar iată că Sache se obraznicește din ce în ce. Crezându-se ferit de orice pedeapsă, știind brațele d-nei Ploeanu ocupate cu maioneza, ne mai temându-se de nici o înpotrivire din partea ei, încercă să-i vâre mâna 'n sân.

Era prea prea! D-na Ploeanu fu nevoită să-și sacrifice sau onoarea ei de femeie cinstită, sau reputația ei de bună gospodină. Deci din două rele trebuia să aleagă una. Dintr'o mișcare bruscă, întrerupse nobilă ocupație și cât ai clipi din ochi lingura se lipi de obrazul îndrăznețului curtezan. Lovitura fu așa de puternică, încât lingura se frânse'n două.

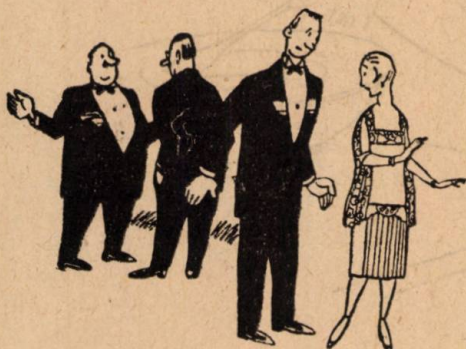
Dezastrul părea evident. Totuși privind mai cu atenție maioneza, observă că deși mai trebuia învârtită încă câteva minute, totuși nu părea a fi chiar rea.

Peste-o oră, invitații strânși în jurul mesei, lăudară bunătatea maionezei. Numai căpitanul Tecianu, care era un gastronom reputat și cu autoritate, crezu de cuviință să formuleze o mică observație tehnică.

— Natural doamnă, zise el, această maioneză e delicioasă. Totuși ca expert în materie, sunt de părere că gradul ei de perfecție nu l-ați atins încă. Numai cinci minute dac'o mai învârtiți ar fi eșit ireproșabilă.

— Sunt împrejurări independente de voința omului, răspunse jenată d-na Ploeanu, aruncând spre Sache Ipingscu priviri de fiară sălbatecă.

Un gaffeur

— Permiteți-mi să vă spun că sunteți o fată încântătoare.

— M'ă spun-o adineauri și amicul d-tale, Jorj.

— El! nu-l asculta, e un mîncînos!

Desen de d'Alain Saint-Ogan

Contra calendarului

Un călugăr care s'a revoltat
contra calendarului a fost luat
în armată și doi preoți din
Basarabia au fost trimise la
mănăstire.

*In contra calendarului ce-l am în ramă
Așa de tare s'astăzi revoltat,
Încât îmi vine așa de bună seamă,
Să-l iau din cui și să-l arunc sub-pat.*

*Zic, de-ar avea mai multe foi cu roșu
Mai multe sărbători de prăznuit,
Căci noi slujbașii ne'mpăcăm cu toate,
Când este rost de stat și de chiulit :
Revolta mea e deci justificată
Și fără teamă strig că nu înghit.*

Morala

*Nu-s nici călugăr să mă ia'n armată,
Nici popă n-ur, ca să mă'nchidă'n
schit.*

Tache Carebeatutun

În șifonier

Ce nenorocire să fii amoretat și să
n'ai parale. Ii da iubitei colier
de perle, inele cu briliante dar când
n'ai nici cu ce-i plăti o tratație la co-
fetărie atunci dragostea e lucru trist
de tot.

Paul Mușureanu era în această
tristă situație. Dăduse randevu unei
brunete delicioase, de etatea lui — 17
primăveri — și nu știa unde s'o
ducă. Amândoi locuiau la părinți și
buzunarele lor în ziua aceea la un
loc nu conțineau mai mult de 27 lei.

Se cunoscuseră la un bal. Dansa-
seră împreună. Jenica așa se unnea
iubita lui Paul, primi cu plăcere a-
vansurile tânărului său curtezan și
de-atunci se născuse în inimile lor
tinere o dragoste cu năbădăi.

Ce păcat că Paul era azi în pană
Ce n'ar fi făcut el cu Jenica, să fi
avut franci? Păcat să piardă o Du
minecă atât de frumoasă. Frumoasă?
Asta-i doar un fel de a vorbi, căci în
ziua aceea ploua, o ploaie d'aia mă-
runtă care te pletisește și te predis-
pone la melancolie.

Unde s'o ducă? În Cișmigiu toate
băncile erau ude. La cinematograful?
N'aveau bani destui. Și apoi acolo
nu se puteau iubi decât incomplet.

Paul după ce se gândi la toate po-
sibilitățile, luă o hotărâre stranie.

— Dragă fac un desen pentru „Veselia“ dar mi-e imposibil să-l termin.
De hazos ce e, se scofâlcește hârtia sub condei.

— Hai la mine acasă. îi propuse el
brusc.

— La tine? Adică la părinții tăi?
întrebă. Jenica surprinsă.

— Și de ce nu? Cred că nu sunt a-
casă.

— Dar dacă o să se'ntoarcă și-o să
dea peste noi?

Evident că această probabilitate îl
făcu pe Paul să ezite puțin. Dar ime-
diat își luă inima'n dinți.

În realitate Paul habar n'avea
dacă părinții lui sunt sau nu acasă.
Dar fie ce-o fi. Dacă o să dea peste
ei, Jenica se prezenta destul de bine
și n'aveau decât să le-o recomande și
lor. Că o să-l certe pe urmă, cerare
aface? Dragostea lui pentru Jenica
merita un asemenea sacrificiu.

Paul convinse pe Jenica să-l ur-
meze la el acasă. Părinții lui erau
plecați. Ce bucurie pe el!

Dar nu trecu nici cinci minute și o
trăsură opri la poartă.

— Paule unde ești Paule? strigă
mama lui, intrând pe ușe.

Paul, zăpăcit, ne știind ce să facă,
deschise ușa șifonierului în care im-
pânse pe Jenica.

— Intră aici, îi ordonă el.

Jenica îl ascultă supusă. Paul o
închise cu cheia, apoi eși înaintea
mamei.

— M'ai strigat mamă?

— Repede Paule, te așteaptă tatăl
tău la poartă în trăsură.

— Dar, mamă...

— Hai, ce mai aștepti? Vrea să te
ducă la o vizită. Nu-i frumos să-l
faci s'aștepte.

Paul se duse la poartă, vrând să
se scuze că nu poate merge, dar tatăl
nu-i dăde răgaz să scoată o singură
vorbă, ci-l împinse aproape cu sila
în trăsură.

Paul fu dus la cellalt capăt al ô-
rașului.

— Dar Jenica? se gândea el amă-
rât, stând ca pe ghimpi ce-o fi făcut
ea sărmana? Își făcea însă tot el
curaj.

— O oră sau două, n'ar fi lueru
mare. Și apoi e la căldură, la ce
să-mi fac și eu inima rea?

Dar, iată că fu adus la altă vizită.
Aci fură poftiți la masă. Imposibil să
refuze. După masă se organizează o
mică petrecere, așa că vizita dură

până după miezul nopții. S'a cântat, s'a dansat, Paul nici nu mai se gândea la Jenica. Masa a fost bună, vinul delicios, dansul adorabil.

Dar aproape de miezul nopții Jenica simți că se năbuse în sifonier. Incepu să strige după ajutor. Mama lui Paul, trezită brusc din somn, neștiind cinei în odaia fiului, speriată, chemă poliția.

Sifonierul fu spart, Jenica fu scoasă la aer și condusă la secție.

Fu acuzată de violare de domiciliu și i se dresă proces-verbal.

Și acum tinere, pentru imprudența ta, vei fi aspru pedepsit. În noaptea asta Jenica o să te nșele cu domnul Comisar.

Parice

Mâna prizonieră

Victor Sloveanu, părăsind peronul Gării-de-Nord, se opri un moment pe trotuar, înainte de a traversa strada. Se simțea dispus, dar nu știa unde să se ducă.

Condusesese pe madam Sloveanu, care se ducea la Mizil, unde o chemase o telegramă urgentă. Mătușa Sevasta, se năbolnăvise subit, i n'avea cinci s'o îngrijească.

Se uită la ceas. Opt și jumătate. Tocmai bine avea timp să-și ia smokingul și să se ducă să petreacă la Picadilly o noapte ntreagă.

O noapte ntreagă? Acest lucru nu-l mai făcuse el de cinci sau șase ani. Se va ntoarce acasă la șase dimineața, va petrece o noapte liber, va bea, va dansa, și va pune sfârșit petrecerii în brațele vrunei femei; de ce nu, adică?

Odată schimbat de haine, Victor se ndreptă spre Picadilly. Ce local frumos! La sgomotul asurzitor al jazz-bandului, perechi-perechi se mlădiau în figuri de fox-trott și charleston.

Victor luă loc la o masă, se trânti pe canapea și comandă o sticlă de sampanie.

Localul era arhiplin. Nu mai rămăsese nici o masă goală.

Pe la ora zece își făcu apariția în local o femeie distinsă. Victor rămase cu gura căscată, cu ochii țintă la ea. Pentru un moment o crezu singură, dar în urma ei, un domn, probabil întârziat afară pentru plata șoferului, intră și el în local.

Noua clientă aruncă priviri cercetătoare în toate părțile, spre a găsi o masă liberă; văzând că Victor ocupă singur o masă, se ndreptă spre el.

Cu mâna stângă Victor își ajusta,

tremurând de emoție, monoclul pe care nu-l punea decât în lipsa soției, iar cu cealaltă sta sprijinit de canapea. Frumoasa necunoscută, după cîr ceru voe de a sta și ea la masa lui, se așază probabil din greșeală, pe mâna dreaptă a lui Victor.

Victor Sloveanu surprinse o mică mișcare de jenă din partea frumoasei necunoscute. Spera că se va ridica, el își va retrage mâna, scuzându-se cu un surâs promițător. Prin acest mic incident, va putea intra în vorbă cu ea.

Victor așteptă puțin. Dama nu se ridică de loc. Părea chiar că habar n'avea că prinsese sub ea prizonieră o mână străină. Comandă și ea o sticlă de sampanie și câteva sandvișuri.

tragă atenția vecinii, sperând să citească în privirea ei, dacă numai din greșeală sau din adins se așezase pe mâna lui. Dar privirile frumoasei streine rătăceau aiurea, cu aceea serenitate indiferentă, ce o au numai persoanele care n'au nimic de reproșat.

— E o femeie serioasă, își zise Victor, cu care nuri chestie de glumit.

Doamne ce afacere nostimă și ridicolă!

Se întreba cu grijă, când va lua oare sfârșit această situație neplăcută?

Trecuse mai bine de o jumătate de oră decând intrase în local frumoasa necunoscută. Ar fi fost deci un lucru riscat, ca după atâta timp s'o roage frumos să-i libereze mâna. Dar dacă

Victor nu'ndrăzni să miște nici degetul cel mic de la mâna prizonieră de teamă ca acest gest să nu fie rău interpretat și să nu dea naștere la cine știe ce altercațiuni.

Tovarășul femeii nu părea a fi bine dispus. Se așezase pe un scaun în fața ei, pronunțând câteva cuvinte rusești, la care dama îi răspunse în aceeași limbă.

Bietul băiat în zadar încercă să ar-

dama nu se va ridica până la ziuă de la locul ei?

În acest timp, Victor ar fi vrut să-și aprindă o țigare, să-și scoată batista, să-și șteargă fruntea broboantă de sudoare, dar cum să se folosească numai de o singură mână? Câteva fete tinere îl invită la dans. De la masă Victor le făcu semn că nu poate, dând disperat din umeri.

La un moment dat, avu iluzia că

„Nu vă 'ngrămădiți, că nu mai vând“!
Este strigătul negustorului copleșit de potopul de clienți.

Acest strigăt este o realitate pentru editura „UNIVERSULUI“ care a tipărit volumul:

Niță Pitpalac și familia în Evropa

Câteva zile, — și marele tiraj de 30.000 exemplare (așa cum nici o carte n'a putut să aibă până acum) se epuizează.

Ce se va întâmpla în urmă, Dumnezeu știe, fiindcă sunt oameni cari au renunțat chiar la lemne, dar cartea tot au cumpărat-o.

vecina se va ridica să danseze. Un tânăr, care părea a fi dansator profesional, se apropie curtenitor de ea, invitat-o la dans. Dar ea îl refuză, dând din cap în timp ce tovarășul ei o întreba din ochi, ca și când ar fi voit să afle de ce era vorba. Evident că nu știa o boabă românește.

Cu atât mai greu, gândi Victor; dacă ar fi român, poate m'ași înțelege cu el mai ușor, când nevoia ar cere.

Deodată Victor văzu intrând în local pe Nenulescu, șeful lui de birou acompaniat de soția sa. Trecând prin fața lui, șeful se opri, îi întinse mâna prezentându-i pe madam Nenulescu.

Victor îi întinse mâna stângă, fără să se scoale. Nenulescu, care era un om scrupulos, se supără și-i atrase atenția că un om bine crescut, când i se prezintă o doamnă, se scoală în picioare și-i dă mâna dreaptă, nu pe cea stângă.

— Vai, ce ghinion, își zise bietul Victor. O să mă noteze rău și la Ianuarie mă lasă ne avansat. Noroc că n'a observat unde țin mâna dreaptă, că cine știe ce idee și-ar fi făcut de mine.

Trecuse mai bine de oora. Mâna prizonieră începuse să amortească. Dacă cu o jumătate de ceas mai merse, acum însă situația devenise insuportabilă.

Probabil că o făcea din adins. S'au văzut atâtea femei cu inima insensibilă, dar așa nesimțire mai rar.

Victor ar fi dorit acum din tot sufletul să ia foc localul, să se producă un scandal, o panică, care să facă pe toți cei dinăuntru să se ridice în picioare. Intr'un rând păru că găsisese soluția. Să angajeze indiferent cu cine, o mică altercație, ca la un moment dat să-i cârpească adversarului o palmă. În învălmășeală va trage brusc mâna de sub presiunea incomodă și gestul lui ar trece neobservat. În acest fel mâna dreaptă a lui Victor ar fi trecut fără tranziție, de

sub posteriorul damei pe obrazul rivalului.

Dar iată că într'un moment de disperare, gata să nfrunte orice consecințe. Victor retrase brusc mâna de sub frumoasa vecină și se ridică în picioare în așteptarea oricărei eventualități.

— Ah domnule, îi zise nobila doamnă, într'o românească perfectă, de aproape două ore de când ții mâna acolo unde știu că ținut'o, mă surprinde ce mai aștepti și nu mă inviți la dans?

Virg.

Constatare

BALUL

O adunare, unde
Mișcarea e în toi;
In care eleganța,
Constă în umeri goi.

Un loc unde străbunii,
— De ar mai fi minuni —
Văzându-l, l'ar socoate
Drept..., casă de nebuni!

Timidu

Cugeiări

Să fii primul amant al unei femei, asta nu'nseamnă lucru mare. Principalul e să fii ultimul.

Flirtul este lecția de scrimă ce ia o femeie cu florete boante, înainte de a eși pe teren cu săbiu veritabil.

E o regulă comună: când o femeie se crede mai puțin iubită, atunci se face mai insuportabilă.

În dragoste numai cucerirea și ruptura sunt lucruri mai interesante; restul e umplutură.

Sunt multe femei care a doua zi chiar după nuntă, se simt văduve de bărbatul imaginat.

Ceeace te oprește de multe ori să spui adevărul, e că prea seamănă cu minciunile aruncate de alți.

Femeile știu să iubească în atâtea feluri câți amanti au și în așa fel ca fiecare să creadă că el e primul.

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA
„VESELIA“
În țară pe an 200 lei
În străinătate pe an 440 lei

Crème Simon

**Nici uscată
Nici unsuroasă**

ci perfect de aderentă, calitate absolut
trebuincioasă pentru a pătrunde într-a-
devăr în porii pielii.

La Crème Simon

Nu ascunde numai imperfec-
țiunile obrazului și mâinilor,
ci le face să dispară
cu totul.

Iubire conjugală

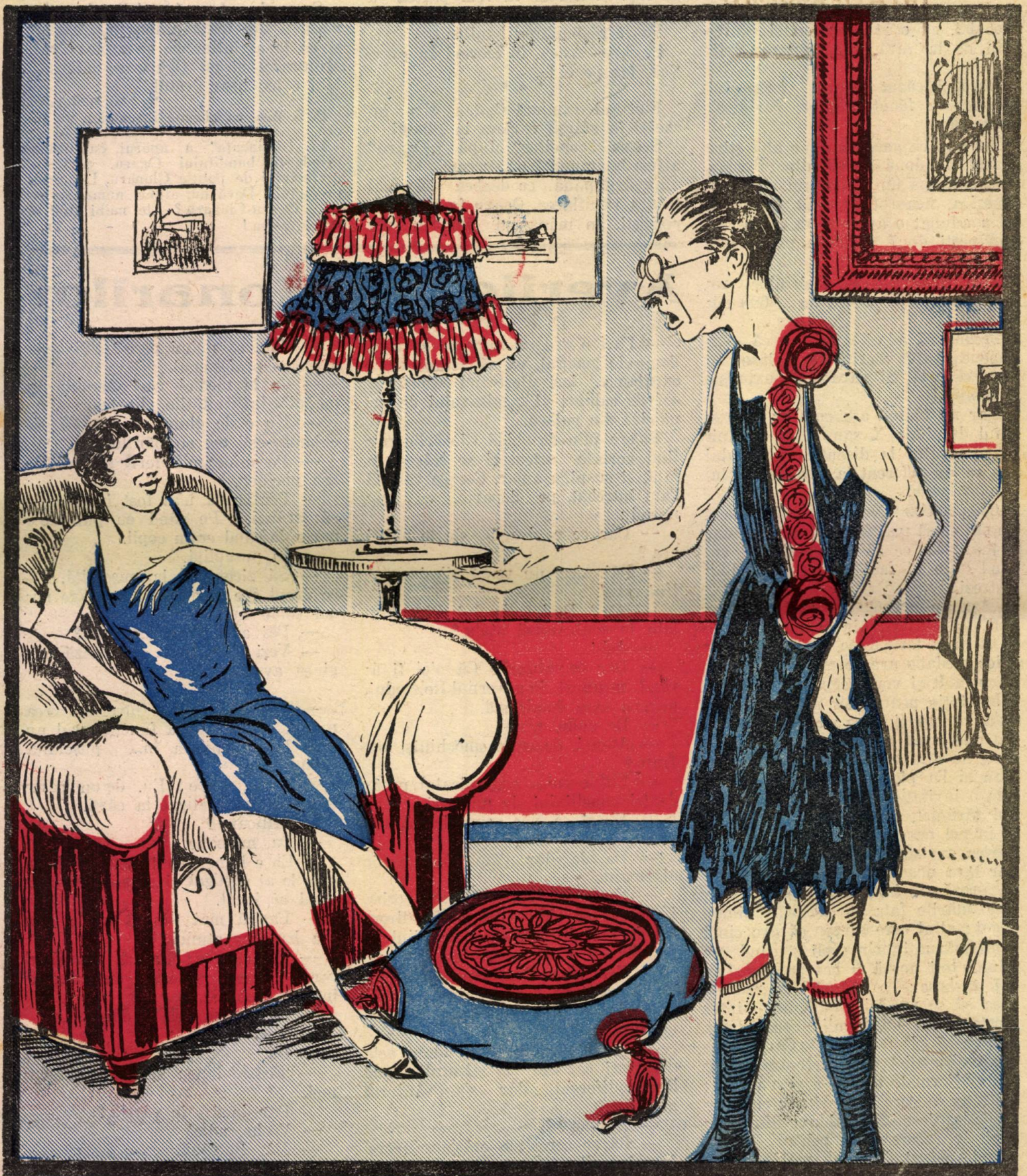

— Aveți noroc, pungașilor, că nu m'ați isbit pe mine, că vă arătam eu vouă...

VESELIX

Galanterie

BIBLIOTECA
MUSEULUI

SOTUL. — Ei, acum îți dai seama ce ridicol îți stă cu rochia asta ?..

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Loteria Pompierilor e înă vie în memoria bucureștenilor. Ba afișul cu „Se trage Mă! loteria“ și „Adică de ce altul și nu tu?“ nici nu au dispărut cu totul rămânând încă pe garduri și prin tramvaie, de unde probabil, cu ocazia proiectatei curățenii de la vară, vor dispărea definitiv.

Norocul căzut asupra fericitului arhitect a făcut, multor invidioși, sânge rău.

Dar iată că gazetele aduc altă știre și mai și: două familii din Roman moștenesc pe un biet neam „de la“ America, neam care prin strădania lui a adunat o avere cifrată în lei românești două miliarde patru sute de milioane.

Asta înseamnă că fericitilor româșcani le vine partea de ... 600 milioane!

Trebuie să admită oricine că o asemenea baftă merită să te lase cu gura căscată. Și pardon de expresie ... tâmpit!

Dar nu tâmpit așa cum ar fi pieritul duminică X sau Y, ci tâmpit ca un orator la discutiile mesajului sau ca un referent la Institutul d-lui Dragomirescu.

600.000.000! Numai scriindu-l și nu știi ce să mai faci cu zerurile, dar să-i ai! La ce să te repezi mai curând? Ce să faci? Cum să-i administrezi.

„Așa un noroc“ vor exclama textual moștenitorii din Roman, are de ce să facă fericți pe posesori. Dar orice medalie are reversul ei. Nu va trece mult și vor începe: o listă de subscripție pentru un nenorocit căruia i-a ars țigancă; o colectă pentru înstituirea unei anchete în scop de a se afla cine a găsit capul pe care și l'a pierdut domnișoara. Mi-mi; o invitație de înscriere în partidul țărănist, în partidul averescan și în cel comunist; o invitație din partea revistei patriotice „Viitor de aur țara noastră are“ de a colabora cu proză și bancnote; unul vrea să-și mărite fata și n'are... ginere bogat; altul cere ajutor că are cinci copii mărunți prin școli și când se adună toți acasă îl bat pe taică-su și-l răsbesc; o văduvă de război vrea să se remărite cu unul dintre moștenitori; un invalid cere ajutor bănesc să plăce la Monte-Carlo unde e un specialist care îndreapă membrele diformate și mai e și o ruletă; d. Cuza va cere fonduri pentru campania antisemită; rabinul din Buhuși de asemenea, pentru acelaș scop!... Și zi după zi, maldăre de petiții, rugăminți, implorări, vor a-

salta pe fericii moștenitori care nu vor avea decât două lucruri de făcut și între ambele de ales: sau să nu dea nimănui nimic, sau să refuze pe toți. Și atunci va veni partea a doua: a înjurăturilor în cor...

Va fi răzbunarea banilor...

P. S. — Astea, în teorie! În practică, las pe ei!...

Fiorosul criminal Ogaru și-a încheiat în sfârșit cariera la Ploiești.

Goana „copoilor“ după „Ogaru“ a fost încununată cu succes.

Fugărit până ce deabea își mai trăgea răsuflarea, Ogaru fu găsit de poliști. În mâna lui Boltașu n'a

vrut să se dea, căci Boltașul îl punea la păstrare într-o boltă unde i-ar fi putrezit oșcioarele. Și atunci s'a repezit la Borcea. Gestul i-a fost fatal, căci a căzut în Borcea și-a luat apă la galoși.

Acum cu Ogaru s'a isprăvit. Căpătana lui golită de carne stă în geam la morgă, alături de Munteanu și alți „ași“.

Se cuvine dar să strigăm bravilor poliști din toată inima un „bravo“ și să le amintim că pe acelaș raft Munteanu și cu Ogaru se lăfăesc... Mai e loc liber destul!

Tr. U. Badurul

P. S. Așa, ca chestie însemnă un lucru.

În „Dimineața“ a apărut, cu ocazia prinderii banditului Ogaru, portretul prefectului de poliție Clonaru. L-a prins prefectul? Dacă nu, atunci numai ca rimă: Ogaru-Clonaru? Ale naibi sunt și rimele astea!

Tr.

Averile funcționarilor

— Faci o groapă care va să zică, domnule general, ca să astupi alta! exclama ieri Bertrand Ciocârlie, șef de cabinet al comisariului de urmărire din galben.

Și era plin de obidă Ciocârlie roșind vorbele astea, și se trăsesese la față, și suspina amar. Ceeace văzând l'am întrebat, pe departe, cu frumosul:

— Dar ce e, dragă, de te ofilești așa?

— Păi, zice, nu vezi? și mi arată *Universul*.

— Ce? Declarația lui Chamberlain te contrariază atât?

— Ași!

— Dar ce, atunci? Că n'oi fi având neamuri în guvernul Reichului, guvern care demisionă.

— De unde, nene!

— Atunci, de ce te smochiniși așa frate?

— Uit-te colea comunicatul președintelui consiliului de miniștri.

— Ei, și ce zice comunicatul?

— Păi n'ai citit?

— Ba, da, dar n'am văzut nimic alarmant.

— Cum, frățioare! Fusese vorba, întâi, să se ridice ceferiștilor dreptul de vot, dar s'a opus consiliul legislativ — și s'a renunțat.

— Vezi bine. Cum erau să se împartă cetățenii de pe institutia la care slujesc: în oameni cu drepturi și oameni fără.

— Da, s'a renunțat la ideea asta care, ori cât era de absurdă, mă lăsa indiferent, dar s'a vânturat alta.

— Anume?

— Să se cerceteze originea averei funcționarilor.

— Și ce'ți pasă ție?

— Cum să nu mi pese? Păi, asta e secret profesional.

— Ca la medici, cari denunță în mahala infirmitățile clientelor.

— Nu e de glumit, aici. Că, se chiamă, ești om cu părăluțe.

— Pe mine m'a ferit sfântul de așa pocinog.

— Pentru că n'ai fost în situație să strângi. Pe când eu pun de-o parte de când eram copil.

— La pușculiță.

— Să zicem că la pușculiță. Ei, ce drept are guvernul să-și bage nasul unde nuri fierbe oala?

— Păi asta vrea guvernul?

— Vezi bine. Dacă cercetează originea averilor...

— Nu, moncher. Guvernul vrea numai să vadă dacă funcționarul nu și-a băgat lingura în... pușculița Statului.

— Ce are aface! Eu, de-un par-exemplu, am câștigat la cărți.

— Milioane?

— Da, milioane.

— Ei, e lesne: spui comisiei de la cine le ai câștigat și cine era martor când ai jucat.

— Parcă mai ții eu minte cine era bancher atunci!

— Ei, asta e! Parcă bancheri care să piarză milioane sunt cu miile într'un club!

— Sau o am dela o damă.

— Avere?

— Da.

— Foarte bine: spui numele da-me.

— Dar dacă e în vârstă?

— Veche, adică.

— Da. Bătrână.

— Și, dacă e bătrână, ce, n'are nume?

La o sedință a Ligei Națiunilor

Franța. — *In definitiv, despre ce e vorba?*

Germania. — *Iacă un fleac: ar trebui aruncat la foc tratatul dela Versailles.*

— Ba, da. Dar vrea să rămâie a noastră.

— Anonimă de ce?

— Fiindcă nu-i convine să știe rudele.

— Ce?

— Daniile pe care le face.

— Baba?

— Dama.

— Vezi, dragă Ciocârlie, tocmai asta ar face obiectul cercetărilor: numele matroanelor caritabile care umplu pușculița gugusiucilor.

Pricepi?

— Lasă-mă, nene! N'are dreptul nimeni să se uite peste gard ca să vază găinile din curtea vecinului. Asta e curată închișiție. Ce dacă am făcut de pildă, o înlesnire unui particular și mi a dat câte-va mii de lei, o să-i refuz ori să-i duc la Patriarhie să mi-i slujească?

— Nu, iubituie, dar e vorba că guvernul trebuie să știe ce fel de înlesniri faci tu particularilor pentru ca, în șapte luni de zile, să-ți faci, din 4000 de lei pe lună, două perechi de case și un automobil.

— Dar ce-l importă pe el? Face care cum poate.

— Nu e așa, puțule. Tu nu știi că descoperirile de folos social se aduc la cunoștința publicului ca să fie, la nevoie, la îndemâna tuturor cari ar avea trebuință. Medicamentele, sistemele chirurgicale, măsurile de igienă, se publică, se scriu cărți, ba multe se impun cu sila pentru ca toată lumea să se împărtășească de binefacerile lor. Așa e — cel puțin așa ar vrea guvernul să fie și cu marafetul de a scoate bani din pia-

tră seacă. Ți închipuești ce ar fi dacă, de-o pildă, s'ar descoperi un mijloc ca toți funcționarii publici să ajungă, într'un an de zile, să facă, din salariul lor sărăcăcios, avere scandalosă ca șefii de stație dela drumul de fier, bunăoară.

— Să facă. Cine-i oprește?

— Păi dacă ții secretul sub obroc!

— Și dacă o cerceta, ce, o să-l găsească?

— Nu știu, dar știu că cine are avere și n'o poate justifica, o să se uite cu ochii cum i se confiscă.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, cu banii confiscați astfel, o să se mărească lefa funcționarilor cinstiți cari, neavând secretul tău și al altora, lăncezesc în mizerie, deși și fac datoria.

— Va să zică Statul vrea să îmbunătățească situația funcționarilor cu averea noastră?

— Nu e a voastră de cât pe măsură cei justificați proveniența.

— Și cea-l-altă?

— Cea de haram se întoarce de unde a fost furată.

— Ei, dragul meu, cu astfel de principii anarhice să știi că nu durează guvernul, a încheiat Ciocârlie, oftând.

— Au dreptate național-tărăniștii: oligarhie și dictatură degizată, nu regim constituțional, cum se lăuda generalul Averescu!

Archibald

Primăria a repetat ordonanța de curățire a zăpezii de pe case și de pe trotuar.

Când sloiul de pe propria lui casă Armonică îi face pălăria)*

Bucureșteanul nostru nu se lasă:

Înjură Primăria!

Și când alunecă la ușe chiar și cade Verificând ghețustelor tăria

Bucureșteanul nostru cumsecade

Înjură Primăria!

Dar când citește ce a scris primarul Și află care-i este datoria

Mai abitur îi sare-atunci mustarul

L'înjură primăria!

Turandot

*) Eventual: scâfărlia! Rimează!

Dăscăleștii primesc

Dăscăleștii se hotărâra de-a profita de noua lor locuință din centru pentru „a primi lume“, în fiecare Duminică.

Pentru prima dată Duminică, 6 Martie, Lenuța și Sache Dăscălescu trebuiră să stea acasă dela patru în sus.

La trei și jumătate, revenind din piață, încărcati cu târgueli, Lenuța și Sache se întâlniră în fața ușii portăresei.

— Ai luat prăjituri? o'ntrebă Sache.

— Da, am luat savarine, indiane, șarlotte și plăcintă cu cremă. Dar tu ai luat vin?

— Mai e vorbă? Am găsit un rubiniu mai strașnic ca al lui Gherghiceanu.

Tocmai voiau să urce scările, când Sache opri pe Lenuța de braț.

— Dar portăreasa?

— Cei cu ea?

— Nu știi cum ne-a fost vorba? Aide, c'avem nevoie de ea.

Amândoi intrară în odăca portăresei.

— Coană Mândico, o rugă Sache cu glas dulceag, știți, astăzi avem mosafiri. Fiți atât de bună și când o'ntreba cineva de noi, să-i spuneți că suntem acasă. Știți, etajul al treilea.

Apoi, ca să fie mai siguri că și-au asigurat simpatia portăresei, îi mai spuse, arătându-i pachetele:

— Apropo „cocoană Mândico, uitați-vă aici avem prăjituri. După plecarea mosafirilor, sper că o să ne faceți plăcerea să primiți și d-voastră câteva.

În acea Duminică, între patru și șapte, Dăscăleștii primiră o mulțime de mosafiri. La opt fără un sfert după plecarea ultimilor prieteni. Dăscăleștii făcură inventarul prăjiturilor rămase.

— Paisprezece, afirmă Sache; neau rămas paisprezece.

— Perfect, se bucură Lenuța, p'astea o să le mâncăm noi.

Amândoi făcură calculul mintal, câte prăjituri le revine de fiecare, chiar dacă va da două servitoare. Dar brusc, Sache exclamă:

— Dar portăreasa?

— Adevărat. Pe ea o uitasem. Pentru o idioată ca aia, trebuie să mâncăm noi mai puține prăjituri.

— Ce să-i faci dragă? declară solemn Sache. Promisunea dată, e datorie curată. Să-i dăm și ei patru.

— Patru? Se supără Lenuța. Pentru o idioată ca aia să mâncăm noi câte două mai puțin? Dă-o dracului dă-i numai două, că-i ajunge.

Dar și cocoana Mândica avea mosafiri în ziua ceea: cele trei fete

măritate, eu bărbații lor și trei ne poate.

Când Sache păși pragul locuinței coanei Mândica, văzând numeroasa asistentă din 'năuntru, regretă că i-a adus numai două prăjituri.

— V'am adus numai două, coană Mândico, murmură el jenat. Vă rog să mă scuzați. Credeam c'o să ne rămâe mai multe, dar am avut așa de mulți mosafiri! În fine, sper că Duminica viitoare o să mi rămâe mai multe, să vă pot oferi o farfurie mai plină.

Pentru a doua oară eri, Duminică 13 Martie. Dăscălești așteptau mosafiri. La patru fără un sfert cele 40 de prăjituri erau însărate la rând ca soldații. Acuma așteptau cu nerăbdare sosirea invitaților.

Patru și jumătate, nimeni. Cinci, nici un prieten.

— Ce-o fi? se miră Sache.

— Știu eu? își dăte cu părerea Lenuta.

Șane fără un sfert. Nici un prieten nu se arăta.

La sase Sache pierdea răbdarea.

— La dracu, mi s'a urât așteptând. Numai tu ești de vină. Numai tu ai vrut să ai casă deschisă. Eu mă duc jos să fumeze o țigare. Primește-ți tu prietenii — vezi numai să-ți vie.

Coborând pe scară, aproape de ultimele trepte. Sache abea putu să-și reție o exclamație de bucurie. Două persoane băteau la ușa portăresei. Două persoane bine cunoscute: d-nul și d-na Motănașcu.

— E acasă d-nul Dăscălescu? întreabă Motănașcu pe portăreasă.

Sache suie grăbit treptele scării, bucuros s'anunte și pe Lenuta că le vin mosafiri, când de jos auzi clar vocea portăresei.

— Nu vă mai obosiți urcând scările de geaba. D-nul și d-na Dăscălescu nu sunt acasă. Au eșit dela dejun și nu s'au mai întors. Apoi, după plecarea mosafirilor, auzi din nou vocea portăresei, adresându-se de astă dată soțului:

— Nu-i așa Nae? Încă două persoane căroră le-am spus că idioții ăia de Dăscălești nu sunt acasă. Merge bine. Asta face încă două prăjituri în plus, ce de data asta sunt sigură c'o să le căpătăm.

Virg.

Deșteaptă

— Mario, ai umblat la barometru?

— Da, conică; e ziua mea de plimbare și am pus la „frumos“!

Desen de S. M. Bertin

1.... 2.... 3....

*Unde-i un doctor, e și boală;
Unde sunt doi, va fi consult;
Dar unde-s trei — cu siguranță —
Bolnavul a sucombat de mult...*

*Cu o femeie vis feeric;
Cu două, ceartă și scandal;
Da unde-s trei, ferească sfântul;
E sau Mărcuța sau spital...*

*Un deputat: interpelare;
Doi deputați: suspiciune;
Înjurătură încăerare;
Trei deputați: comisiune...*

*Unde-i o doamnă din high-life,
Va fi la sigur și un amant;
Unde sunt două, e clevetire;
Unde sunt trei, un ceai dansant...*

*Cu un ministru-i somn în lege,
Dacă voalată, aprobare;
Cu doi, va fi consfătuire;
Cu trei, o coințesare...*

*Student, dev' unu, e-o mansardă.
Dacă sunt doi, e „tras la fi“;
Dar dacă-s trei, întotdeauna
E și-un congres antisemit.*

*Un scriitor, înseamnă plete.
Un schwar'z și vânt în buzunar;
Doi scriitori; doi critici de-artă;
Iar trei: cenacul literar.*

Charleston

Turbatul

În căutarea unui compartiment gol, Nineta și Paul parcurseră dela un capăt la celalt peronul stației Constanța, unde acceleratul de București aștepta sub presiune. În fine după multă trudă, găsiră în capul convoiului de vagoane, un compartiment gol. Amândoi se instalară în el comod.

Șeful de tren tocmai se pregătea să dea semnalul de plecare, când deodată năvăli în compartiment un domn cărunț. După el năvăliră și trei doamne, din care una mai în etate și două mai tinere. Iar când trenul porni din stație, își mai făcu apariția în compartiment și doi plutonieri de infanterie.

— Ce ghinion! murmură Nineta. Ce bine-mi părea că suntem singuri! Puteam să ne sărutăm tot timpul ca la noi acasă.

— Ai dracului! bombăni și Paul enervat. Nu puteau să se urce în alt vagon. D'ăia turbează omul câte o dată!

Trenul porneste. În compartiment domnesc o îniste apăsătoare. Pe la Murtfaltar, Paul se trezi renetând în gând poate pentru a suta oară: „d'ăia turbează omul“. Deodată se lovi cu palma peste frunte. Ii venise o idee. Se șterse cu batista pe la gură, apoi tare, scoase această exclamație:

— Javra dracului!

Nineta îl privi mirată. Ce-o fi însemnând această exclamație? De ce javră era vorba?

— Javra dracului! repetă din nou Paul. Iauzi ghinion! Să cumperi un câine de dimineată și seara să te muste. Zău dacă mă așteptam la așa ceva!

Nineta ghici șiretenia bărbatului. Luă și ea o mină serioasă.

— Lasă dragă, aprobă ea cu un ton compătimitor. Adevărat ghinion. Dar de ce să te sperii? Câteva injecții și gata. Turbarea nu-i o boală incurabilă. Se vindecă lesne.

Paul oftă adânc:

— Se vindecă? urmă el pe același ton, da se vindecă?, dar ce mă fac eu până la București?

Trenul se opri în Fetești. Asta o fi fost stația de coborâre a celor trei femei? Se poate. Dar par'că una din ele, când intrase în compartiment, exclamase: „numai de-am găsi pe tata în Gara-de-Nord“. Faptul însă e cert, că odată trenul oprit în stație, cele trei doamne își strânseseră la iuteală bagajele și părăsiră în grabă compartimentul.

Trenul porni din nou. După zece minute, pentru a atrage din nou atenția celorlalți tovarăși de drum ce mai rămăseseră în compartiment, Paul începu să geamă, apoi se prefăcu că

Desiluzie

— Cum, n'ai văzut n'ci odată femeii în pyjama, în reviste și cataloage?
— Ba da, mămico... dar erau așa de frumoase!

Desen de Laborde

CARTE POȘTALĂ

Gunoerului de pe strada mea

*Cu noaptea în cap, mai er', de Anul Nou,
N'ai ezitat o clipă să mă scoli
Spre a-mi trânti răvașul cu, „Mulți ani!”
În schimbul unui sperț de „patru poli”.*

*De atunci trecu o lună și'n zadar
Te-așteaptă plină lada cu gunoi;
Frumosu-ți clopot, nu îl mai aud
Sunând de loc pe stradă pe la noi.*

*Noroc că's gospodar prevăzător
Și am din timp normal vre-o șapte lăzi,
În care'l strâng cu grije. Eu nu fac
Ca alții de'l împrăște pe străzi.*

*Cei fi făcând de nu te mai arăți,
Nu știu! — deși azi fu înștiințat
Că Primăria taxa la guno',
Pe anu acesta iarăși a dublat.*

*De nu te superi, te-aș ruga să trec,
Cât de târziu pe stradă pe la noi;
Doar ne urași „Mulți ani!” — sau poate vre'
Să ne desgropi cu furca din gunoi?!*

Dinpoet

mestecă din fălci. Nineta, prefăcându-se îngrozită, îl întreabă:

— Ce ai scumpule? Ce faci? Mă sperii.

— Nu știu! Nu știu, răspunse Paul clămpănind din fălci. Simt ceva neobișnuit. O durere de dinți și o mâncărime la gingii. Simt că nu mai pot să-mi stăpânesc fălcile.

— Linștește-te scumpule, liniștește-te.

— Să mă liniștesc? Ușor îți vine ție, care n'ai nimic. Dar întreabă-mă pe mine... Vai, Dumnezeule... dă-mi ceva să mușc. Dă-mi ce vrei, o costiță de porc, un picior de găină, dă-mi, dacă nu... ham, ham!... vai, par'c'ăși mușca pe cineva! Ham, ham!

Ciulnița! E oare stația de coborâre a celor doi plutonieri? Se prea poate, dar pe capela lor se vedea des-

tul de clar brodat numărul regimentului 21. La Ciulnița cei doi plutonieri își încinseră săbiile și coborâră în grabă din vagon.

Trenul porni din nou la drum. Numai domnul cel cărunț mai incomoda acum pe cei doi îndrăgostiți.

Ca să-l facă și p'asta să spele puțină, Paul din când în când simula accese violente de turbare. Dar trenul trecuse o stație, două, trei, domnul cel cărunț nu se mișca de loc de pe canapea.

Paul înțelegând că va trebui să voiajeze până la București cu acel încăpățânat, la un moment dat se resemnă și încetând de a mai face pe turbatul, se'nținse pe canapea, încercând să tragă un somn.

Tochmai ațipise, când domnul cel cărunț se ridică de pe canapea.

— Scuzați-mă, vă rog, îi zise acesta, aplecându-se binișor la urechea lui, dacă nu vă supărați, puteți să-mi dați și mie oarecare informații?

— Cu plăcere domnule, îi răspunse Paul, căscând alene.

— După câte am înțeles ați fost mușcat ieri seară de un câine turbat.

— Adevărat, domnule! Afurșită jaură, răspunse Paul, neavând încotro.

— Vă duceți dar la București, la Institutul Babes?

— Da, domnule!

— Atunci, urmă domnul cel cărunț, poate sunteți mai bine informat. Tot pe Splaiul Dr. Davila e Institutul?

— Aveți vre-o nevoie? întrebă Paul holbând ochii la necunoscut.

Domnul cel cărunț începu să se vâete:

— Vai, domnule, ce nenorocire! Am pătit la fel ca d-ta. Numai că pe mine nu m'a mușcat eri, ci acum trei zile. Nu mi-ai fi închipuit odată cu capul că Azorică al meu este turbat. N'am dat nici o atenție faptului, dar aseară m'a murit cățelul turbat. Ce să-i fac? Trebuie să mă arăt și eu la Babeș.

Urmă un moment de tăcere grea. Paul privea speriat spre Nineta. După un răstimp începu și domnul cel cărunț să clămpăne din fălci.

— Vai, vai, cum mă mai dor dinții... Cum mai mă mănâncă gingiile... Vai, vai... par'că-mi vine să mușc pe cineva.

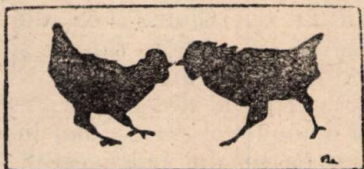
La Brănești, pentru a face cruce cu personalul de Constanța, acceleratul de București opri în stație.

În grabă Paul și Nineta își strânsă înfricoșată bagajele și săriră din tren, aproape din mers. În urma lor se auzi un hohot de râs.

Domnul cel cărunț le strigă de pe fereastră:

— Numai să nu nimeriți în vagonul unde s'au refugiat cele trei femei și cei doi plutonieri, că o să sară din tren când vor da cu ochii de voi.

Purice

Balada

Celor trei felinare de pe Mihai Bravu.

O, felinare mari și 'nalte
Ca plopuri... decorați de c.ori,
Cu brațe lungi și 'ncovoiate
Ca gâturile de cocori.

Care predominând șoseaua
Cu globul vostru protector.
Pozăți, în mijlocul mocirlei,
Drept faruri pentru trecător.

Azi v'am văzut și eu valoarea
— De și d'n gură de femei —
Aud că fiecare 'n parte,
Costați cam multe mii de lei.

Pe timp frumos, când este lună
Și bolta cerului senină,
Ardeți și voi, de rău de bine,
Imprăștiind în jur lumină.

În schimb însă, ca la comandă
Cu toate trele 'ntr'un cuvânt,
Nu faceți nici două parale
Cum bate-un pușor de vânt.

Și'n întuneric lăsați totul
De'noată lumea prin noroi,
Ba încă unui, cad sărmanii
Impiedicându-se de voi!

G. Timidă

— E lume multă la doctorul alienist!

— Va să zică o lume nebună!

Desen de Luc-Cyl

ANECDOTE

O văduvă de război, fără copii, vrând să-și refacă viața flirta cu un cunoscut avocat bine situat. Manifesta chiar pentru el o adevărată dragoste.

— Vai dragă, se jelui ea într-o zi unei prietene, învață-mă cum să procedez să-l fac să se aprindă după mine.

— Scumpa mea, îi vorbi prietena dă-i foc cu chibritul, căci alfel nu merge. E probabil prea timid.

— Ce-a făcut-o pe Eliza să refuze o așa partidă? Un bărbat cu o situație așa de frumoasă!?

— Ce vrei, era prea bătrân pentru ea.

— Ba pentru toată lumea, interveni un al treilea.

Mișu, după ce făcuse o vizită la o doamnă de bună condiție, fu întrebat de un prieten de impresia ce i-o produsese acea doamnă.

— Mi-a vorbit de toate, răspunse Mișu; de scandalul d-lui A. de flirțul d-nei B. de adulterul d-nei C. de excocheria d-lui E. În fine, ca să fiu scurt, gazda a făcut admirabil desonșarea casei.

Se vorbește despre dansurile moderne: tango, șimi, charleston etc.

— În definitiv cel mai elegant dans e charlestonul. Ce elegantă, ce cadentă...

— Vrei să zici decadentă, răspunse Mișu.

Mișu aflând că nevasta lui îl înșeală, hotărâ să se sinucidă pe loc, aruncându-se dela etajul al treilea. Deschise fereastra și înainte de a se asvârli în stradă, o întrebă foarte politicos:

— Nu te incomodează dragă faptul că sunt silit să ții un moment fereastra deschisă?.

Tache direct dela birou, veni la prietenul său Sache, la care fusese invitat să ia masa.

Tache uitase să se spele pe mâini când plecase dela birou, așa că Sache băgă de seamă că avea degetele pline de cerneală.

— E încă de vreme, îi zice Sache prietenului, puteți face o baie până așezăm masa.

Dar mare îi fu mirarea lui Sache când observă că Tache se întoarce din odăa de baie, tot cu mâinile murdare.

— Cu ce fel de cerneluri scriți la birou? îl întrebă Sache mirat. Văd că încă nu s'a curățat de pe degete.

— Cernelă ca ori și care, îi răspunse Tache, dar cât timp am stat în baie, am luat o carte din bibliotecă și-am citit-o.

Trei morți, — un catolic, un ortodox și un ovej se prezintă la porțile paradisiului. După cinci minute de conversație Dumnezeu se lumină.

— Nici unul dintre voi n'a meritat Raiul. Plecați.

Dar văzându-i triști se răsgândi.

— Uite eu sunt bun și vreau să vă dau puțină să vă pocăiți. Întoarceți-vă pe pământ pentru un an. Am să acord fiecăruia grația unică pe care mi-o va cere. Vorbește Gontran!

— Doamne, dă-mi avere.

— Ți-am dat. Tu Vasile?

— Doamne fă-mă pustnic la o mănăstire.

— Așa vei fi. Și tu Levy? Sigur c'o să-mi ceri și tu avere ca Gontran. Nu?

— Nu, Doamne, eu nu cer nimic.

— Cum așa?

— Mie să-mi spui doar adresa lui Gontran...

Epigrame

Lui Paul Gusty

Ca un apostol cinci decenii
Te ascultă toți din jurul scenei
Dar nimeni — sfetnic fără jenă,
Nu cred să-ți fi făcut vre-o scenă.

Vero

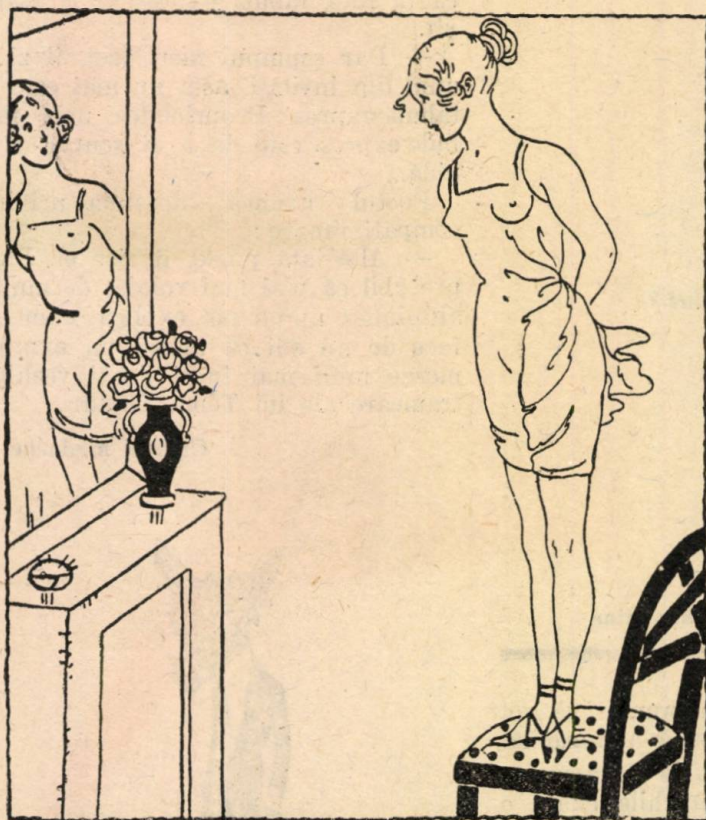
Poveste cunoscută

Să fim cuminți

N'au fost cuminți.

Se vede oare ?

Epilogul.

Prin ochelarii unui mizantrop

Balada Capitalei...

Inchinată tuturor „capitaliștilor“

București bătut de ploae, București bătut de vânt.
Indrăznesc și eu acuma, viața ta ca să ți-o cânt :
Iarna când coboară 'n tine cu zăpezi și promoroacă,
Damele, din tălpi în creștet, numa'n blănuri se îmbracă.
In obraji lor de ceară pun reflexe de coralii.
Pun o'n treagă măiestrie chiar în cel mai mic detaliu...
Iarna când apare'n tine, cu fulgi mari diamantini,
Abordează calea-ți strâmtă cu cocote, cabolini,
Cari și port lavaliera, capul uns nepieptănat,
Cuo magnificență crasă... între Capșa și Palat...

Când „Victoria“ se aprinde de lumini de prin vitrine,
Când se umple trotuarul de femei cu sânuri pline.
Când sirenele răsună ș'n convoi trec limuzine
Trec înspre șoseaua albă și pustie de boschete,
Cari țin ascunse 'n ele mii de lacrimi și regrete,
Atunci urbe seculară, Tu, respiri, adânc frenetic
Cu plămâni tăi de piatră și cu suflet cinegetic.

București bătut de ploae, București bătut de vânt,
Tu, în fiecare noapte ești sătul de vin și cânt...
De femei de joc de poker, de alcool și de morfină,
De omoruri, accidente, furturi și benedictină...
Se dansează'n Tine „charleston“ „black botomm“ „he be dge be“,
De femei cari conjugă veșnic verbul „a iubi“.
București cu „baruri multe, București cu ziduri mari,
Care-adăpostești în Tine legiuni de milionari.
Cari cumpăr cu a lor aur conștiințe de copile,
Cu veleități de maiștri a luxurei francofile...
Piccadilly, „Maxim“, „Alcaz“, Chat Noir... sunt niște sere
De copile ne'implinite ce-și duc viața 'n... plăcere...
In risipă, lux și vicii, în trafic de influență.
Semănând peste tot locul spirocheți și impotență...

Capitală seculară, cuib de tainci comuniști
Ș. Parnasul-Parodie cu poezii simbolizati
Prinși cu undița în Sena de-un pescar cu ochelari
Și obligați să scrie numai pe hârtie de... dolari...
Capitală care m.stui milioane de subvenții,
Nu pentru gospodărie sau pentru alte intenții,
Ci ca să hrămești trântorii... membrii unui institut,
Al cărui director strigă : „Ce-am avut și ce-am pierdut ??
Răgălite falangei zi și noapte se repetă
Iar cultura avansează cu mers de molocicletă...

București bătut de ploae, București bătut de vânt,
Ce dai damelor avere și pungașilor, avânt...
Reprezinți în omenire capitala mult visată
De acei ce n'au nici punga și nici viața măsurată...
Ești Olimpu'n care vrut-a ca să fie, cel Divin
Orice muză — o cocotă iar Apolo — cabolin...

Sakounine

Ceva expres

Prietenul meu Jean Saturn m'a în-
vitat într-o Duminică la el. Pe invi-
tație adăogase : încălzire centrală,
fără piano, declamații și gramofon.
Il știam pe Jean Saturn om spiri-
tual. Fără piano, fără declamații și

fără gramofon, asta'nseamnă că voi
petrece la el o Duminică admirabilă.

Dar aceasta n'a fost de cât o cursă.
Pianul ne tortură urechile exact o
oră și un sfert, exceptând aplauzele
și, drept să vă spun, după fiecare
bucată, aplauzele erau din ce în ce
mai prelungite, pentru a ne mai
odihni urechile. Auzirăm astfel „O

fantezie“ de Liszt, o arie din „Phi-
phi“, „Marșul Indian“, „Mortu'n ba-
lon“ și alte bucăți ale căror titluri
nu-le cunoaștem. Dar vai, numai
titlurile nu le cunoaștem.

În fine, pianulamuți. Tocmai vo-
iam să respirăm, când văzurăm un
tânăr care se sculase dela locul lui
îndreptându-se spre sobă. Vai, ferți
vă de tânărul care se apropie de
sobă. Acesta nu poate fi decât un
poet. Cum îl vezi că se'ndreaptă spre
sobă, dacă poți, spală putina, altfel
ești pierdut. Tânărul va lua o poză
serioasă, va tuși semnificativ, iar
gazda, ca să-l scoată din încurcătură
ii va șopti curtenitor :

— O să ne declami ceva, scumpul
meu poet, nu-i așa ?

Poetul va face câteva mofturi ca și
când ar fi forțat. Mai tușește odată,
privește cu atenție la auditori, care
resemnați sunt gata să se supună
supliciu și solemn anunță : „Gree-
rele și furnica“ fabulă-expres.

— Vai, bravul poet ! Nu sperasem
s'avem de-aface c'un băiat așa de
zahăr. O fabulă-expres ? Perfect. În
două minute vom fi gata. Privirile
noastre se îmblânziră, frunțile ni se
descrețiră și încântați ascultarăm cu
atenție.

Dar bucuria ne fu numai de scurtă
durată. Mirare, neliniște, frică apoi
groază. La un asemenea supliciu nu
ne așteptam. După trei sferturi de
oră, poetul încă nu terminase.

Trebui exact o oră și cinci minute.
ca în fine, fabula expres să ia sfâr-
șit.

— Dar scumpul meu poet, îi zise
unul din invitați, asta nu mai este o
fabulă-expres. Proprietatea unei fa-
bule-expres este de a fi scurtă, ra-
pidă...

Poetul aruncă acestuia priviri
compătimitoare :

— Altădată poate, îi zise el. Dar
probabil că n'ai mai voiajat de mult,
altminteri nu-mi pot explica cum se
face de nu știi că astăzi un expres
merge mult mai încet decât vechile
tramcare ale lui Toma Blandu.

Criticul Mialache

Bătrânețea lui Don Juan

— Ce trebuie să fac ca să-mi spui : „da !“.
— Să întinerești, dragă.

Gânduri de om sărac

AFURISENIE

*Când para soarelui de vară
Prăjea trotuarele și pomii,
Slărnind torențe de sudoare
Chiar și pe tigra cea mai chială ;
Ce n'as fi dat — mi-aduc aminte —
Să stau o oră la răcoare,
Lungit la umbra unei tufe,
Făr' să scot capul la iveală.*

*Cu ce plăcere luam în mână,
Când picurii 'mi curgeau pe frunte
Și gâtul se usca de sete,
Micuțul bulgăre de gheață,
Pe care îl vedeam cu groază
Topindu-se ca o nălucă
Și la a cărui pipăire
Simțeam cum iar revin la viață.*

*Azi Crivățul îmi toarnă 'n geamuri
Confetiile cristaline
Și'n flori de gheață le îmbracă
De nu mai văd nici peste drum ;
Picioarele-mi sunt reci ca sloiul.
Iar aburii 'mi tășnesc pe nare,
In ciuda sobei, ce într'ansa,
Nu vezi un miligram de scrum.*

*Și când răceala mă cuprinde
Din ce în ce mai strâns de mână,
Iar fața ei mi se arată
Mai mohorâtă și mai sumbră,
Strângându-mi haina tot mai tare,
Repet și eu cea zis țiganul :
„Afurisit să f.u. la vară,
De voi mai sta un ceas la umbră“.*

Iorgu

Enigma

Cezar Minescu era un tânăr șic : păr negru, ochi catifelati, ten mat, obraji colorati de un roșu natural și lefter de parale.

Lui Cezar îi plăceau luxul și aventurile galante. Dar cu cei 4000 lei pe lună, ce-i primea dela Comunicații, în calitate de sub șef de birou, Cezar nu prea se simțea la largul lui.

El căuta să orbească pe camarazii săi de birou, numai cu iluzia că știe să se poarte, dând într-o zi 1000 lei pe o pălărie, în altă zi (luna următoare) alți 300 lei pe o cravată, în altă zi (tot luna următoare) 1200 lei pe o pereche de ghete, dar adevărata iluzie de eleganță nu și-o putea da nici lui, deoarece cum-

părăturile de ghete, pălărie, mănuși cravate, etc., nu aveau loc în acelaș timp, ci-și procura numai câte un obiect pe lună. Aceasta da la sfârșitul anului un număr apreciabil de obiecte de lux, dar care nuri puteau aduce decât o eleganță incompletă.

Totuși Cezar era un băiat șic. Și pentru că era băiat șic, îi plăcea să facă curte sexului frumos. Dar fără franci, cercul cuceririlor lui se limita numai la fete de atelier, mici funcționare, figurante de teatru, etc. Această mediocritate în dragoste, plictisise pe Cezar, care, după cum v'am mai spus, era un băiat șic.

Intr-o vară, primind o moștenire de 30.000 de lei dela o mătușă răposată, Cezar putu, pentru prima oară în viața lui, să-și cumpere în acelaș timp toate articolele de lux ce fac șicul unui băiat cu adevărat elegant, de la pălărie borsalino și până la ciorapi de mătase, numai ghetele le cumpăra tot de „la Sache“ vechiul său furnizor. Cu restul banilor pleacă la Sinaia, în speranța că, dându-se aci drept fecior de bani gata, va putea să se introducă în lumea mai bună.

Luă camera cea mai efină, în hotelul cel mai scump.

Fiind băiat frumos, din primele zile Cezar băgă de seamă că fusese remarcat de mai multe femei din societatea bună: soția unui colonel, fida unui senator, o ovreică, soție de bancher și o artistă dela Național.

Partida se anunța favorabilă, dar nimic definitiv. Numai o încrucișare pe scările hotelului, un charlenton la cazino, un mic salut în parc Trebuea să procedeze cu tact și s'a leagă partida cea mai convenabilă.

Trecuse două săptămâni și nu făcuse nici o cucerire. Moștenirea era aproape pe isprăvite.

Plictisit de încercările sale zadarnice, Cezar tocmai se gândea să părăsească Sinaia, când într-o seară, zări pe sub ușe, un plic împins din afară. Plicul încetând de a mai înainta pe parchet, Cezar îl ridică de jos. Nu conținea decât o hârtie de o mie lei și alt nimic.

Știindu-se băiat frumos, Cezar își dăte imediat seama că acest mic cadou nu putea să vină decât din partea unei femei care se interesa de el.

Deci ce femei era aceea care îl plăcuse atât de mult, încât să-și exprime dorința în felul acesta, cu totul original? Cine era acea femeie? Soția colonelului? Fiica senatorului?

Pentru deslegarea enigmei Cezar își dăte imediat seama că acest mic n'avea decât să facă a doua zi un mic tur prin hotel și femeia generoasă va fi cu siguranță descoperită. A doua zi, se întâlnește cu soția colo-

nelului pe scară. Vai, ce priviri îi aruncă! Soția colonelului șovăi un moment. Cezar sta gata s'o prindă'n brațe.

— Ce vezi la mine, de mă privești așa? îl întreabă ea intrigată.

— Vai doamnă eram gata să plec fără să am fericirea de-a vă cunoaște mai intim, îi șopti el cu glas dulceag. Vă mulțumesc de scrisoare.

— Ce scrisoare?

— Scrisoarea ce mi-ați strecurat o aseară pe sub ușe.

— Visezi domnule, sau poate nu ești în toate mințile d-tale? îi răspunse ea indignată, suind treptele scării speriată.

— Nuri asta, își zise Cezar.

La restaurant Cezar se așezase vis-à-vis de masa soției bancherului. Tot timpul o privi așa de fin, încât pe stradă acesta se uită de câteva ori în urmă să vadă dacă nu e urmărită. Cezar într'adevăr o urmărea. La un moment dat o acostă.

— Doamnă!...

— Ce poțtești domnule?

— Pentru că mi-ați dat eri un mic avans, îndrăznesc...

— Eu să dau avans unui bărbat? Mă confunzi domnule! Cezar se scuza și plecă amărît.

— Nuri nici asta, ce păcat!

Pe promenada cazinoului se întâlnește cu fiica senatorului. De la primele cuvinte îl rezezi și aceasta. Artista nuri dăte răgaz să scoată un singur cuvânt, cîr aruncă în față epitetul de: „ce tip nesuferit!“

Descurajat Cezar se îndreaptă spre hotel, hotărît ca a doua zi să continue cu investigațiile.

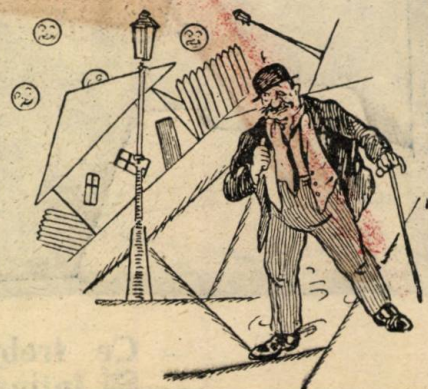
Pe scara hotelului, câțiva pași 'nainte de el, urcau scările un preot gras, cu un pântec enorm, urmat de o femeie tânără, slăbută, cu un nas enorm și o frunte îngustă. Femeia îl privea cu atenție, rămânând ceva mai în urma soțului.

— Hai Eleno, îi strigă acesta, ce faci? Ori crezi c'ai să mai găsești mia de lei pe care ai pierdut-o eri seară?

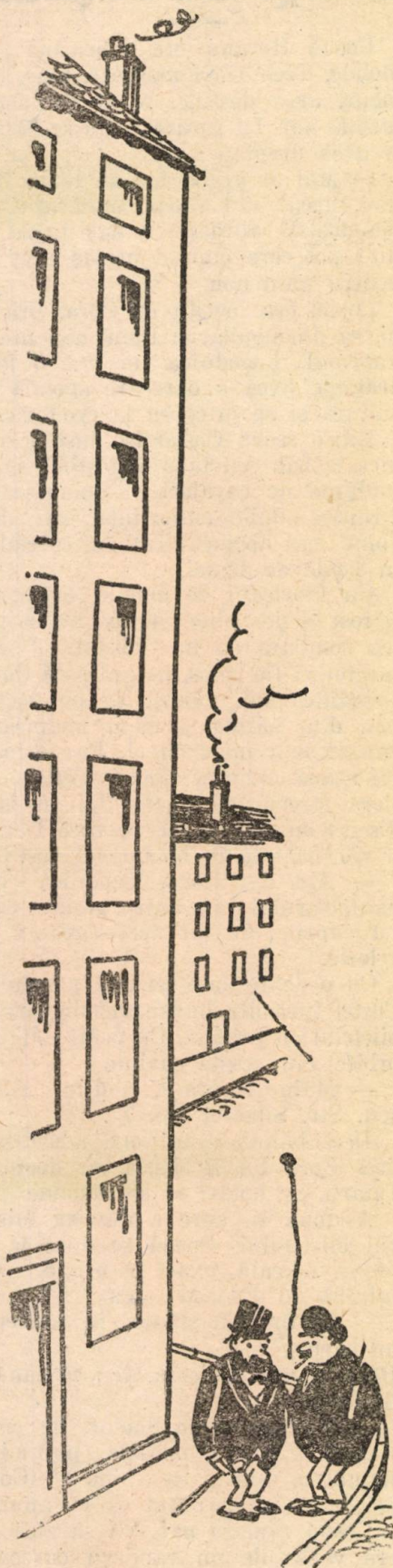
Deci asta era.

Cezar își făcu valiza și în seara ceea părăsi în grabă Sinaia.

Mard.

Situatie dificilă

— Cauti un apartament, d-ta care ai imobilul ăsta?

— Da, fiindcă prețul cu care am închiriat nu-mi permite să locuiesc în casa mea.

Desen inedit d'Arsène Brivot

De dor și de inimă-albastră

— Hai, crâșmare, dă-ne vinu',
Umple-ne ocaua mare!
Prea ne-a amărît veninu'
De necazuri, măi, crâșmare!

Nu ni s'a umplut hambaru'
Și pătului jumătate,
Dar tu umple-ne paharu',
Să bem, să uităm de toate.

Sezi și tu cu noi la masă,
Că ne-î mai spori norocu', —
Crâșmărița ție frumoasă,
Vinu-i bun, bătu-l-ar focu...

De-l înmoi, când e prea tare,
Cu vre-o doniță de apă,
Asta-i treaba ta, crâșmare, —
Tot o sete ne adapă.

Măi, da' mică fu ocaua,
Iute-o mai golirăm, nene!
Ia să duduie canaqua,
Ca la bălci, la „Sân-Zăene“

Hei, Căline, fă-te 'ncoace.
Să ne zbârnâi din lăută,
Că voinicii vor să joace
„Brăulețul“ și-o „bătuță“!

Azi e zi de veselie,
Măine greul ne omoară!
Hai noroc, vere Ilie.
Vremuri bune, pace 'n țară!

I-ha-haaa! Domol, Căline!...
„Frunzulică foi uscate,
„Mândruliță, pentru tine
„Pierdii vara jumătate...“

Zi-i din diblă lăutare
De ne-alină doruri grele!
Umple oalele, crâșmare,
Să 'nnecăm necazu 'n ele!...

M. I. Predescu

Cugetări

Când două femei își fac confidențe, dacă una ascultă în timp ce a doua vorbește, asta o face în speranța că în curând îi va veni și ei rândul să vorbească. În acest timp ea numai se face că ascultă, fiind numai cu gândul la ceea ce va urma să spună.

Anul-Nou. Zi plictisitoare când n'ai familie și odioasă când ai.

Adevăratul om bine crescut e acela care știe să asculte zămbind toate banalitățile și prostiile ce i se spun.

Furtul pardesiului

Sandu și-aducea perfect de bine aminte că în seara ceea se pilise sdravăn la „Pisica-Roșie“, în tovărășia unei femei pe care o întâlnise pe stradă. Își amintea că o însoțise până la ea acasă, că acolo se trântise îmbrăcat pe pat și că adormise buștean. Își mai aduse iarăși aminte că fusese deșteptat brusc din somn și că un bărbat cărunt și chel în cap, țipa la el, făcându-l porci măgar, dobitoc etc., invitându-l cu un gest de om înfuriat să părăsească imediat odaia.

A doua zi, când se trezi bine, Sandu găsi în cuer două pardesiuri. Unul al lui și altul strein. Numai atunci își aminti că cu o seară înainte eșuse în oraș fără pardesiu și când fusese isgonit din casa acelei femei, încă buimac de cheful tras de cu seară, luase din greșală pardesiu al celui bărbat.

Furase deci un pardesiu. Sandu hoț? El care în viața lui nu pusese mâna p'un fir de ață? Trebuia năpărat înapoiat pardesiu. Dar cui și unde? Habar n'avea nici cine era aceea femeie și nici unde fusese cu ea.

Cercetând buzunarele pardesiului, găsi o carte de vizită cu numele „Isac Haimsohn“ Str. Crizantemelor Nr. 13. Mai găsi și un petec de hârtie, care conținea câteva versuri, dar Sandu nu-i dădu nici o atenție, ci îl puse la loc. Era prea grăbit să alerge la adresa păgubașului, să-i ceară scuze și să-i înapoeze pardesiu.

Isac Haimsohn era un bărbat trecut de 60 de ani, iar femeia la care fusese Sandu era amanta lui Isac.

Lipsa pardesiului a observat-o acesta imediat, căci Isac Haimsohn aducea iubitei sale și câteva versuri, pe care le lăsase în pardesiu. Versuri simțite, scoase cu multă trudă, chiar din devla lui.

Acasă Isac Haimsohn povesti nevastă că un hoț se furișase în vestiarul clubului, de unde a furat mai multe haine, între care și pardesiu lui. Că direcția clubului, pentru a nu-și pierde din reputație, le-a promis c'o să-i despăgubească, rugându-i să nu facă vr'o plângere la poliție, etc., etc.

Ori, când Sandu sosi la adresa d-lui Isac Haimsohn, acesta era plecat în oraș așa că fu primit de Rașela Haimsohn, tânăra soție a păgubașului.

Rașela era o balabustă frumușică și plină de draci. Prea grasă pentru etatea ei, dar foarte romantică și sentimentală. Deși mult mai tânără decât soțul ei, totuși acesta o prea neglijă, ceea ce făcea pe Rașela să sufere grozav.

Când Sandu îi vorbi de scopul vi-

zitei sale. Rașela îi mulțumi foarte amabilă.

— Imi pare bine domnule că nu sunteți un borfaș de rând și că re-mușcărilor v'au făcut să reparați greșeala.

Această primire făcu pe Sandu să sară 'n sus. Voi să protesteze, dar Rașela nu-i dete răgaz să scoată o singură vorbă măcar, ci continuă pe acelaș ton :

— Sunt foarte miloasă domnule și n'am să vă dau pe mâna vardistului, cum ar fi trebuit să fac. Deci iată că vă iert. Ce vreți ? Timpul s'a cam răcorit și pardesiul bărbatului meu, captușit cu flanelă, probabil că v'a tentat... și nu numai că nu vă dau pe mâna vardistului, dar dacă sunteți dispuși, ca recompensă o cinstei d-tale tardive...

— Destul d-nă, făcu Sandu, văzând pe Rașela căutând ceva în geantă. Vă înșelați amarnic d-nă. Și aruncând pardesiul pe un scaun, spală putina, repetând înc'o dată cu demnitate „vă înșelați d-nă“.

— Drăguț băiat, gândi Rașela după plecarea lui Sandu. Ce păcat ! Și gânditoare începu să golească buzunarele pardesiului ca apoi să-l perie puțin.

În buzunarul din dreapta găsi faimoasa poezie pe care Isac Halmsohn o dedicase iubitei lui. Ca precauțiune opera era scrisă cu litere go-tice, ceea ce făcu pe Rașela să nui cunoască scrisul.

Or, care altă femeie ar fi simțit imediat sentimente de gelozie. Dar nu, Rașela se gândi că nu putea fi altul autorul poeziei decât tânărul care adusese pardesiul. Și acele versuri nu puteau fi dedicate decât ei. Deci acest tânăr nu era un hoț de rând, ci un om delicat, care în felul acesta găsisese mijlocul original să-i parvie poezia. Deci furtul pardesiului nu era o hoție de rând, ci o simplă șiretenie de amant timid și delicat, care explică de minune ultimele sale cuvinte : „vă înșelați d-nă !“.

Grozav de emoționată, ca o fetiță de 15 ani, Rașela citi înflăcărată poezie :

Mândră floare-a vieții mele
Scump și nestimat odor,
Stea frumoasă între stele,
Te iubesc și te ador.

Fie-ți m'ă scumpă floare,
Ce 'nflorești în luna Mai,
Si c'o dulce sărutare,
Să mă faci să sbor în rai.

Nu-i fu cu putință s'o c'itească până la sfârșit, așa de mare îi era emoțiunea, așa de îmbătătoare îi era bucuria. Vai ce fericire neașteptată, ce nebănuită mândrie, ea, Rașela Halmsohn să fie dija iubită de un poet !

— O să te cauț scumpule zi și noapte exclamă ea și 'n ziua când am să te gădesc, fii pe pace, Rașela ta floarea ta cea scumpă ce 'nflorește în luna Mai, va ști să fie la 'nălțime și mila sa te va face să sberi imediat în paradisul ei.

Constatări

Cu prilejul unui pretins fenomen

Fata Eleonora Zugun din satul Talpa, se zice că are pe diavol într'ansa, de oarece toate obiectele din jurul său zboară prin aer, ca aruncate de o mână nevăzută.

(Universul).

S'a-bă pe diavolul într'ansa ?
Eu nu zic că nu s'ar putea
Dar nu e lucru de mirare,
Căci văd și la nevasta mea.

Fără s'o duc în țări streine.
Sau să o public la jurnal
Imi face aproape zilnic scene
In genu-acesta infernal.

Și numai Dumnezeu mă știe
Cum reușesc ades să scap;
De câte ori, când o apucă
Nu-mi sar castroanele în cap ?!

De-aceia nu mă m'ără faptul
— La mine-acas' e și mai greu —
In jurul feței sar în aer,
La mine, sar în capul meu.

Oricum ar fi, observ un lucru
Și-aceasta încă cu temei :
Când vreți să vezi ce poate dracu
Strecoară-te între femei !

Costiclușă

Reparația

Costel Heranu era fabricant de mobile. Treburile mergeau bine, comenzi avea destule. Nu lucra decât mobile noi. La reparații nu se băga ; și avea dreptate :

— Mai de grabă fac un lucru din nou, decât să-l repar, spunea el adeseori. E aproape acelaș lucru și nu-i pot cere omului acelaș preț ca pentru unul nou.

Costel era logodit cu Cora, prietena sa din copilărie. Până aici nimic anormal. Logodnica lui era o fată drăguță, avea o oarecare spoială de cultură și se pricepea la croitorie.

Intr'o seară Costel își duse logodnica la bal. Aci făcu cunoștință cu o mulțime de cavaleri și domnișoare. Printre nouile cunoștințe, cel mai „bine“ era doctorul Tătaru, specialist în boale de femei.

Un fabricant de mobile, oricât ar fi fost el de „bine“, totuși nu se putea compara cu un doctor. Costel începu să fie gelos, mai ales că Cora, logodnica lui, cunoscuse pe doctor mai d'n 'nainte și toată noaptea a dansat mai mult cu el. Dar gelozia lui atinse culmea, când surprinse pe Cora strecurând doctorului în mod discret un mic bilețel, pe care Tătaru îl vâri repede în buzunarul vestii.

— Așa dar Cora, logodnica lui, da doctorului o întâlnire, gândea Costel cuprins de un acces grozav de gelozie.

Cu o dexteritate ne mai pomenită, Costel fură din buzunarul doctorului bilețelul cu pricina. Cu ochii eșiți din orbite, citi aceste cuvinte :

— Măine la ora 5, la d-ra Mine-scu, Str. Siberiei No. 7“.

Deci bănuiala lui era adevărată, deci Cora lui îl înșela cu doctorul Tătaru. Se hotări să se răzbune.

A doua zi, spre a dezlega misterul bilețelului, Costel se duse la adresa indicată, exact la ora 5. Aci întrebă de d-na Mînescu.

— In fund la stînga, îl îndreptă un băețas.

Bătu la ușa indicată. O fată tânără îi deschise.

— Vai, domnule doctor, de când v'astept ! îi zise aceasta, poftindu-l înăuntru. Imi pare bine că Cora, prietena mea a putut să vă anunțe.

Costel rămase paf. Va să zică nu era vorba de un randevu oarecare, ci de un serviciu pe care vrea să-l facă unei prietene. Cuprins de remușcări, era gata să mărturisească totul și să-i spue că meseria lui de fabricant de mobile, n'avea nici o legătură cu medicina, dar d-ra Mînescu continuă grăbită să vorbească :

— Domnule doctor, sunt disperată. Am făcut imprudenta să cedez unui tânăr pe care-l iubeam și care m'a părăsit. Mi-e tare frică să nu fi ră-

Nou sistem de a circula

UN ȘIRET

— Cum, umbli pe stradă cu căruțul de copii? Cred că e foarte împovăraător!

— Din potrivă, amice. Imi ușurează circulația.

mas gravidă. Vai, dac'ar fi așa, m'am dus pe copcă. Tata ar fi în stare să mă ucidă.

Neavând încotro, Costel se hotără să facă pe doctorul. Rugă pe fată să se lase a fi examinată.

Așa că, în genunchi, în fața fetei aproape goală, în timp ce Costel îi pipăia pînțele ușor balonat, deodată ușa se dete de perete și în prag apăru un domn în etate, tatăl fetei, înarmat cu un revolver, care îi strigă furios:

— Te-am prins mizerabile! De-acum n'ai să-mi mai scapi! De când te pîndesc!? Iar dacă am tăcut până acuma, a fost că vreau să aflu numele infamului seducător. Apoi adresându-se fetei:

— Asta e? Da, sau nu? Răspunzi, ori te ucid pe loc!?

Fata, speriată, ținea ochii în pământ.

— Taci, ai? Cine tace înseamnă că consimte, urmă tatăl fetei pe acelaș ton. Apoi apucând pe Costel de umăr, care înmărmurit nu scotea o vorbă, punându-i revolverul în tîmplă, îi strigă:

— Intențiile d-tale domnule?! Repede că n'am timp. Repari, ori te ucid?

Atunci Costel, aducându-și aminte de meseria lui de fabricant de mobile, la auzul acestor cuvinte, se dete indignat înapoi.

— Să repar? strigă el hotărit. Nu repar nimic domnule. Mai de grabă fac din nou!

Mox.

DIALOGURI

Ea. — Nu-i nevoie să fim prea bogați. Singur ai spus de-atâtea ori că nu trebuiesc bani prea mulți pentru a fi fericit.

El. — Da, e-adevărat, nu prea mulți, dar trebuiesc destui.

El. — De ce spui că ți-ai ucide bărbatul dacă l-ai prinde că te'nșală?

Ea. — Da, am spus-o, dar de ucis, n'am să-l ucid. Il iubesc prea mult. Mai de grabă, ca să mă răzbun, l-ași face să sufere....

El. — Imi pare bine c'ai revenit la sentimente mai nobile.

Ea. — Așa de exemplu, n'ași ezita un moment și m'ași răzbuna la fel, înșelându-l și eu la rândul meu. Nici n'ași căuta s'aleg. L-ași înșela imediat cu primul venit. La nevoie chiar cu portarul imob'lului.

El. — Numai dac'ar putea să-și părăsească odăea. Nu-i vorbă că în cazul acesta ar putea agăta la ușe un anunț: „portarul se află în al șaptelea... cer“.

Ea. — Iartă-mă dragă... dar surpriza.... emoția....

El. — Nu cumva ai de gând să leșini aci în fața mea?

Ea. — Dacă nu voesti sunt gata să leșin acolo unde-ți place.

El. — Te previu dragă că nevașta-mea e în perioada bănuelilor. Atunci ia seama. Poti să abuzezi de încrederea unei femei, dar e foarte periculos să abuzezi de neîncrederea ei.

Ea. — Intr'o căznicie trebuie să fie neapărat unul care să iubească mai mult. Acela suferă...

El. — Și celalt se plictisește....

El. — De ce cauți să-ți amărăști viața? Eu nici odată nu m'am gândit să te'nșel.

— Ea. — Ce vrei, sunt geloasă și nu mă gândesc decât la lucruri triste, de și știu că nu ești un Don Juan.

El. — De ce vorbești așa?

Ea. — Pentru că un Don Juan nu stă cu o femeie atât cât ai stat tu cu mine. Totuși simt că inima ta e moartă.

El. — Atunci ar însemna ruptura, despărțirea, uitarea.

Ea. — Nu, voi bărbații nu uitați niciodată, fiecare din iubitele unui bărbat are în cimitirul inimei lui o inscripție, o cruce....

El. — E foarte natural să fie așa.

Ea. — Pe când noi femeile, când iubim un bărbat, totul dispare din amintirea noastră. Viața începe de când am cunoscut acest bărbat...

Ceilalti n'au în inima noastră nici inscripțiuni, nici cruci ci absoluta uitare.

El. — Da, înțeleg, îi înmormântați în groapa comună.

Ea. — Prietena mea îl adoră.

El. — Dar asta trebuie să-l coste cam scump.

Ea. — Nici de cum, prietena mea nu l-a cerut nici odată un ban.

El. — Ce prostie! Crezi tu că există femei care să ceară „un ban“?

El. — Ți se pare că mă distrez, dar dac'ai ști ce goală-i inima mea!

Ea. — Atunci dece nu te'nșori?

El. — O, încă nu-i timpul. E adevărat, inima mi-e goală, dar nu o'bosită.

Ea. — Se zice că familia Elenei speră mult ca tu s'o iei de nevastă.

El. — Vai doamnă, dar cine v'a spus lucrul acesta?

Ea. — De ce te superi? E adevărat că Elena nu-i frumoasă, dar are extremități adorabile.

El. — Ce 'nțelegi d-ta prin extremități?

Ea. — Măinile și picioarele.

Ea. — Da, știu că mă iubești, dar mai știu că iubești și pe Nina.

El. — Cine ți'a spus asta? Nu-i adevărat. Și-apoi Nina seamănă cu tine. Cred că știți, fiindcă ai văzut-o.

Ea. — E adevărat că-mi seamănă și asta mă face să fiu geloasă.

El. — Se prea poate, dar asta ar însemna că rămân credincios aceluiaș tip de femeie...

Ea. — E periculos să iubești un asemenea om. Trebuie să te temi de toate femeile care îți seamănă.

El. — De ce periculos? Mai rău ar fi dacă ar trebui să te temi de femeile care nu-ți seamănă. Astea sunt mai multe.

El. — Sunteți foarte erudită domnișoară.

Ea. — Văd eu că mă luați în răs. Vă mărturisesc că sunt o ignorantă.

El. — Prea sunteți modestă.

Ea. — Poate vreți să ziceți că ignoranța mea are oarecari lacune.

Ea. — Mai toate femeile elegante se îmbracă la mine.

El. — Și unde se desbracă?

Ea. — N'ai știut? De mai bine de două luni, Eliza e amanta fratelui d-tale. Dar îl înșală așa de des, în cât ai crede că-i chiar nevasta lui legitimă.

Ea. — Nevasta lui îl însoțește pretutindeni.

El. — Vai, ce oroare!

Ea. — De ce? Femea nu e datoare să urmeze pe bărbat?

El. — Înțeleg să-l urmeze, dar nu să-l urmărească.

El. — Și eu am avut un copil când eram flăcău.

Ea. — Și ce s'a făcut cu el?

El. — Nu știu nimic, nu l'am mai văzut de mult. Sunt certat cu tat'su.

El. — Nu știți că Nae are o garsonieră?

Ea. — Exagerezi. La etatea lui nu poate avea decât o ramolităieră.

Spovedania lui Răducu

Dela Flueneri și până la Mizil, nu era distanță prea mare și un cal bun o putea parcurge în mai puțin de zece minute.

Părintele Tănase, parohul bisericii din Flueneri, tocmai se pregătea să se ducă la Mizil să-și cumpere tutun, că-l isprăvisese, când primi vizita nepotului său Răducu, fiul fratelui său mai mare, notarul comunei Tuicăreni.

Răducu era un flăcău sdravăn de 20 de ani și venise la unchiul Tănase, pentru a se spovedi.

Părintele Tănase, când își văzu nepotul, nu mai putu de bucurie, nu c'ar fi avut prea multă dragoste de el, dar ca om în etate, îi era greu să facă pe jos un drum așa de obositor până la Mizil. Și-apoi nepotul venise călare; deci îl rugă pe acesta să se repeadă până la oraș să-și cumpere tutun.

Deși calul flăcăului era recunoscut în tot Tuicărenii și Fluenerii ca cel mai iute, dar până să se întoarcă de la Mizil, îi trebui lui Răducu aproape trei sferturi de oră.

Unchiul Tănase nu fu surprins de întârzierea nepotului și când acesta se 'ntoarse, își răsuci bucurios o țigare groasă, cu îndemânarea omului obișnuit cu asemenea îndeletniciri.

— Așteaptă puțin până fumez țigarea, îi zise preotul și-apoi sunt la dispoziția ta.

După ce mucusul țigării îi arse degetele, preotul Tănase o aruncă în sobă, apoi vorbi tânărului:

— S'o scurtăm, fiule. Tu ești nepotul meu, deci om de treabă. N'ai furat nici odată, n'ai ucis, n'ai mințit, n'ai făcut de sigur nici o faptă din cele ce duc pe om la pierzanie. Au mai rămas femeile, continuă preotul Tănase pe acelaș ton și tare mi-e teamă că în această privință, conștiința ta n'o fi tocmai așa cum ar trebui să fie.

Tăcerea nepotului fu cel mai elocvent răspuns.

— Așa dar fiule, întrebă blajin preotul, când ai făptuit ultima greșală?

Răducu se făcu că stă să se gândească, ca om care nu-și ține la zi socotelile. Neliniștit de încurcătura nepotului și în acelaș timp îngăduitor, preotul voi să-l ajute în căutarea amintirilor și-l întrebă:

— Un an?

— Nu părinte, mai puțin, răspunse Răducu.

— Șase luni?

— Și mai puțin.

— Trei luni?

— Nu, ceva mai încoace.

— O lună?

— Nici atât.

— O săptămână?

— Mai încoace.

— O zi?

Tot mai încoace.

Preotul își pierdu răbdarea.

— Nu cumva o oră?

Răducu din ce în ce mai rușinat, șopti iar:

— Și mai puțin.

— Tot mai puțin? sări preotul ca împins de un resort. Nu cumva chiar acuma?

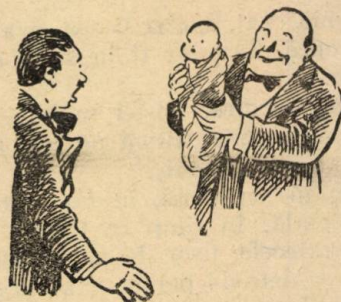
Și de oarece Răducu sta rușinat cu capu'n jos, preotul înțelese totul:

— Atunci nenorocitul, cu siguranță că ai păcătuțit cu tutungioaica dela Mizil?

Înăbușându-și indignarea și revenindu-și la cucernicia caracterului său venerabilul părinte, avu remușcări, că numai el trimesese pe Răducu la păcat și ca un reproș ce și-l făcu singur, murmură:

— De știam așa, mai bine mă duceam eu!

Titireă

Aventura doamnei Xintia

Era pe cer un soare de August, în după amiaza aceia senină de Noembrie a anului 19...

Veniamin Sionescu, trântit de o moliciune invincibilă, în fotoliu larg de lângă fereastra salonașului, care dă spre aleea principală a parcului — se gândea, între două clipiri ale genelor peste ochii somnoroși, la scrisoarea primită în timpul când i se servea primul fel de mâncare: o maioneză delicioasă de nisetru.

Trei rânduri:

Scumpe Veniamin,

Te sfătuiesc să m'aștepti pe diseară la 6, dacă vrei să-mi ții promisiunea. Altfel...

Xintia

Xintia! Doamna Xintia!... Cea mai gravă, cea mai serioasă, cea mai delicioasă, dintre femeile de peste 40 ani, pe care a întâlnit-o în viața lui...

O față rotundă, cu obraji roz — înzestrată cu o bărbie de un oval fermecător, cu un născior cu nările veșnic tremurânde, cu o pereche de ochi mari, negrii — umbriți de gene

„Nu vă 'ngrămădiți, că nu mai vând“!
Este strigătul negustorului copleșit de potopul
de clienți.

Acest strigăt este o realitate pentru cartea

Niță Pitpalac și familia în Evropa

Câteva zile, — și marele tiraj de 30.000 exemplare (așa cum nici un op n'a putut să aibă până acum) se epuizează.

Ce se va întâmpla în urmă, Dumnezeu știe, fiindcă sunt oameni cari au renunțat chiar la lemne, dar cartea tot au cumpărat-o.

lungi, mătăsoase, senzuale — cari suportau dulcea sarcină a superb arcuitelor sprincene, — contrast uimitor cu albul frunței ce 'și perdea frumusețea sub negrul strălucitor al buclelor bogate de păr, cari își plecau comoara peste albastrul măt al frunței.

Da-Xintia era o ființă fermecătoare...

Cele 6 lovituri ale colțuratului clopot din pendulă, l-au făcut pe Sionescu să sară ca ars din fotoliu. În clipa următoare, trei bătaii discrete la ușa dinspre antreu, și... și-a pierdut mințile: ea!

Într-o singură secundă, și-a trecut mâna prin păr, peste frunte, peste ochi — iar halatul a sburât să se oprească pe creștetul Diane din colțul cu statuete.

O haină aruncată cu grăbire pe umeri — și ușa se deschise...

— Xintia!

— Veniamin!

Patru brațe dornice s'au întins, două trupuri îndrăgostite s'au înălțuit, două perechi de buze arzătoare s'au căutat și contopit într-o interminabil de lungă sărutare.

— Xintia!

— Veniamin!

Și... repetiție — și iar repetiție!

— Xintia-ai venit!

— Veniamin, am venit!

Pornire automată, mers înfrigorat, spre dormeaza japoneză din dreapta căminului.

Două tipete — și cei doi îndrăgostiți au sărit în sus ca mușcați de șarpe...

Dobitoaca de Lenuta uitase pieptenele de scărmanat lâna în salonaș, pe dormeuză!...

Căp. Stavri

Cazul de la Talpa

Bărbieria lui Costică Odicolon. Mese de stejar cu zeci de flacoane, pieptini și pernițe. Pe pereți câteva tablouri: portretul generalului A-verescu, o scenă din „Faust“ și un nud tăiat dintr-o revistă literară.

După ce a corijat poziția clientului pe scaun, aranjându-i șervetul în jurul gâtului, Costică Odicolon se pregătește să-l servească, făcând să clămpăne foarficele deasupra capului său, ceea ce 'nseamnă că operația va începe imediat.

— Părul?

— Da. În față mai puțin și la spate mai mult.

— Cărarea?

— Până la ceafă.

— A la Magiaru?

— Exact.

— Vai ce timp e afară! Apropo d-le Nae, ați citit ce scrie în gazetele de astăzi?

— Încă nu.

— Vai, făcu misterios Costică Odicolon. Iar scrie de Eleonora dela Talpa, știi, fetița aia care are pe dracu'n burtă.

— Da?

— E ceva teribil d-le Nae. Noaptea face să iasă fantomele din pădure, să apară strigoii la drumul mare și să danseze stafiele pe pânțele ei zeci de draci împelițați urlă de se cutremură văzduhul, geamurile sbârnie, pereții se cutremură. Biata fată se svârcolește ca'n ghiarele mortii cu mii de ace cu gămăle înfipte în carnea sa.

— Vai!..

— V'am făcut vr'un rău?

— Nu, dar am zis așa: „vai“!

— A.. da.. și din ochii ei tâsnesc flăcări de foc, ghiare ascuțite de drac se 'nfig în burta ei, vaete stridente es din gura ei, strigoii cu ochii însângerați ca niște cărbuni aprinși

dansează în jurul ei, tipând ca niște cucuvele...

— Vai domnule Costică, dar e ceva teribil. Mi s'a făcut părul măciucă'n cap de groază.

— Incântat d-le Nae, foarte încântat.

— Ce-ai spus? Îți pare bine?

— Natural. Părul d-tale e așa de moale și de întins, încât mi-e imposibil să-l pot tăia așa cum trebuie. Acuma însă, că vi s'a mai ridicat puțin, pot să-l tai perfect de bine.

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA

„VESELIA“

În țară pe an 200 lei

În străinătate pe an 440 lei

Citiți „UNIVERSUL LITERAR“

Crème Simon

Nici uscată
Nici unsuroasă

ei perfect de aderentă, calitate absolută
creștină pentru a pătrunde într-o
devăr în porii pielii.

La Crème Simon

Nu ascunde numai imperfecțiunile
obrazului și mâinilor,
ci le face să dispară
cu totul.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

La ghicitoare

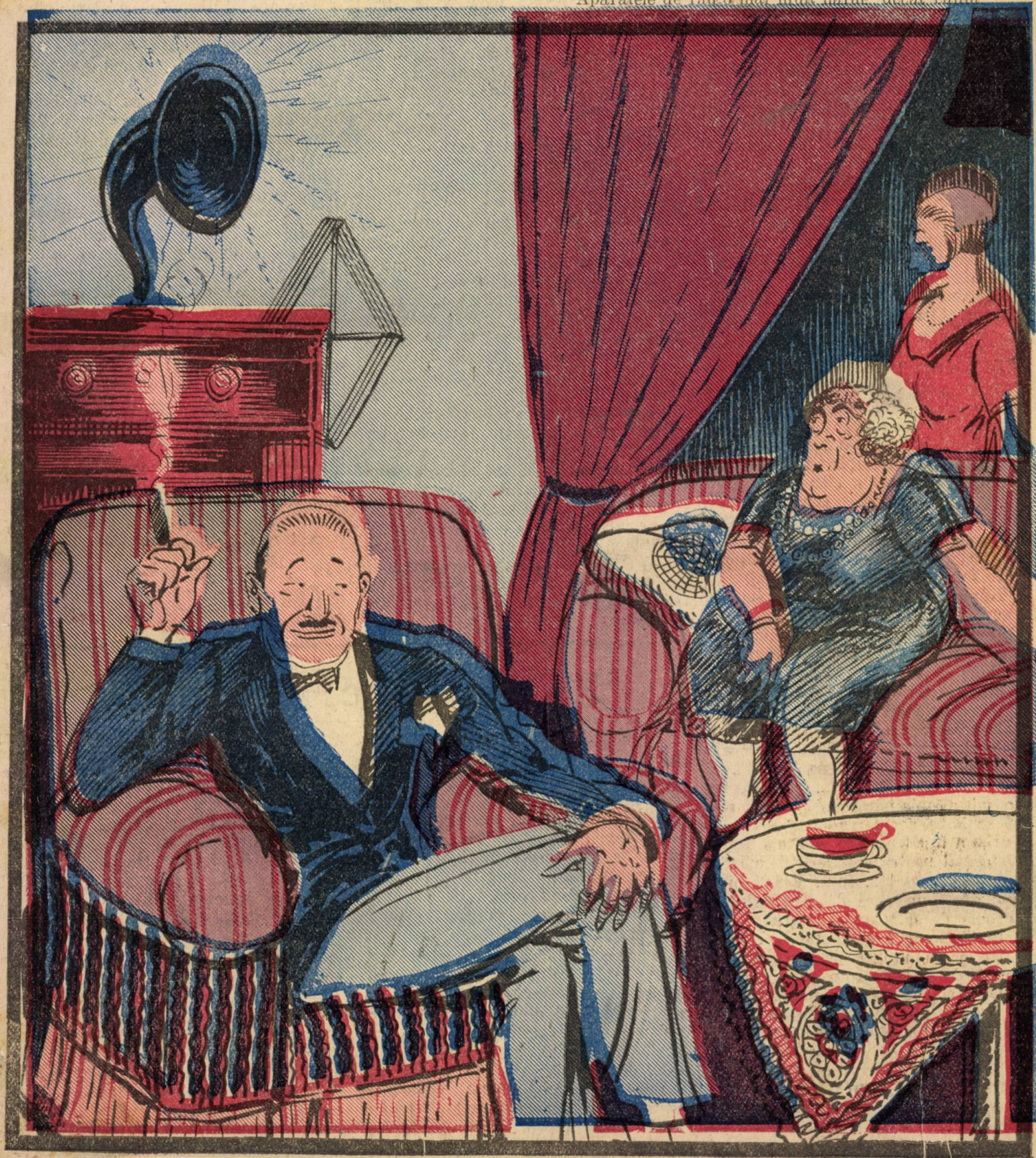

— Bărbatul d-tale va fi onorat, bogat și puternic...
— Oh ! ce fericire... dar cum să mă scap de actualul ?...

VESELIX

Radio

Aparatele de radio mai mult hărăz decât cântă

— GINERELE. — Ah!... cred că și-a găsit soacră-mea nașul...

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Luna ce trecu a fost luna declarațiilor. Cetățenii au oftat și și-au bătut capul cum să „întocmească“ mai bine declarațiile de venituri, ca să nu plătească prea mult, și totuși minciuna de anul acesta să semene cu cea de anul trecut.

Bărbații politici au făcut și ei declarații. Care cum s'a priceput și pe unde l'a apucat cheful, a ouat câte o declarație. Pe urmă fiecare a coteodăcit, încât din larma lor bietul cetățean cititor de ziare, a rămas tâmpit. A văzut că boerii se ceartă pe mutește. Unul hăis, altul cea. Dar de ce? Mister!

Până la o vreme ne părea că de vină erau „evenimentele în curs“. Dar pe urmă nici de astea nu s'a mai pomenit. Dar de certat tot s'au mai certat. Ghicitoarele și cărturările au fost foarte căutate în luna declarațiilor.

Dacă criza locuințelor nu mai are gravitatea de altă dată, nu se poate spune totuși că e ușor să ai un domiciliu. De aceea îmi închipui că d. A. Schapira trebuie să fie foarte mulțumit, judecând după telegrama din Tg. Jiu pe care am citit-o în ziare: „D. A. Schapira, ziarist din Tighina, redactor la ziarul „Cuvântul Basarabiei“, a fost trimis cu domiciliu forțat în orașul nostru, conform deciziei consiliului de miniștri.“

Numai că această vizită în cetatea vitejilor Jieni, care s'au bătut cu mic și mare în marginea orașului, trebuie să fie cu tâlc. E probabil că din Tighina d. ziarist Schapira se îndelețnicea făcând *ochi dulci* neamurilor sale de peste Nistru.

Cum asemenea telegrafie fără fir e interzisă și cum autoritățile locale au vrut să-l ferească pe bietul „rumân“ de a nu căpăta... diabet, un consult a emis părerea că n'ar fi rău să schimbe aerul. În acest scop, d. ziarist a fost trimis la munte și poate că tocmai pentru a fi ferit de a merge mai târziu la... sare. Vedeți cum câte odată noțiunea de *ochi dulci* se apropie de minele de... sare.

În tot cazul e o chestie de gust.

Nu ne îndoiim că printre energicii olteni, d. Schapira nu se va simți bine, în siguranță: ochii tuturor vor fi asupra sa. Mai ales când se va afla și... „cuvântul“ pentru care vine. Sperăm că șederea dumnealui printre Târgujieni îi va fi de folos și-l va... curarisi pe deplin, astfel ca să nu mai încerce altădată o revenire.

Legea de desorganizare a căilor

ferate fiind votată, deacum încolo mai mare peste acari, cantoane și stații cu restaurante și fără, va fi general Mihail Ionescu. Numit subsecretar de stat la căile ferate, domnia-sa vine în capul acestei instituții nu ca un politician, ci ca general. Până acum căile ferate aveau în capul lor un director general. Acuma au numai un general. De direcție nu mai e nevoie. Merge treaba singură, fără direcție, și... ca pe roate.

La căile ferate n-ur vorbe de direcție ci de ordine. Ordinele trebuie să primeze chiar asupra ordinei și s'o învingă.

Un exemplu, pentru ca să vedeți ce înseamnă noua metodă întronată.

La d. general Ionescu se va prezenta la raport șeful serviciului mișcării. Introdus de planton, inginerul se va opri scurt la ușe, va pocni călcăiele și privind drept înainte la o sută de pași, cu mâinile lipite de vipușcă și cu corpul plecat înainte, va răcnii:

— Să trăiți domnule general.

La care d. general făcându-i un gest prietenesc cu mâna așa ca și cum ar zice „alivanta, Ioniță Mușteriu“ îl va invita să se apropie.

Inginerul șef va mai face un pas și va exclama ca în clasa de tragedie a maestrului Nottara:

— Să trăiți dom'le general, am ieșit la raportul dumneavoastră, ca să vă raportez că nu mai avem locomotive.

Ceeace auzind d. general Mihail Ionescu, va albi ochii la el și va întreba cu duhul blândetei.

— Ceraaaaaai spuuuus?

— N'avem locomotive, să trăiți!

— Nu vreau să știu nimic. Să te faci locomotivă. Ai înțeles? Stânga împrejur.

Inginerul șef va încerca poate să riposteze că nu e fumător și deci nu va putea juca rolul unei locomotive.

Dar pus în dilema de a alege între a ochi în sore, a scoate pe dracu din sticla de lampă și a se face locomotivă, va opta pentru această din urmă eventualitate.

Faceți socoteala, acum câți ingineri are căile ferate, ca să vedeți dacă sub secretariatul d-lui general, va mai putea fi vorbă, măcar în glumă, de lipsă de locomotive la căile ferate.

La fel vor fi rezolvate și celelalte lipsuri care rod cea de-a „doua armată a țării“ care, prin zelul d-lui general Ionescu, va deveni prima, întâi, sau și mai bine, după cum se notează calitățile de făină, „00“ Botoșani.

Negreșit că de succesul d-lui general Ionescu va fi mândru și nea ministru Văleanu, dar și mai mândru va fi d. președinte al consiliului, d. general Averescu care, netezindu-și tăcălia, se va mângâia pe burtă, constatând încă odată că i-a reușit sistemul: la chestiunile cele mai grele, soluțiile cele mai simple, cu condiție să fie date cu voce tare și sigură, ca o comandă pe regiment.

Tr. U. Badurui

Raionul sergentului

Când ajunge vagonul de tramvai la otel Bristol, poliția fuge. Zic că fuge, pentru că de când s'a construit linia și până în momentul de față, e scandal, zilnic la fiecare cursă — și nici odată n'am văzut să intervie un mădular de ai generalului Nicoleanu. În vagon, însă, sunt, agățați de scară sau intrați prin față, pe unde urcarea e interzisă până și pentru judecătorii dela Casatie.

De ce o fi fiind așa: cine știe? Fapt e, că, la Bristol, se înghesuie lumea, se calcă, se îmbrânțește, se bate — și câte doi-trei dintre paznicii ordinii publice șed gratis cocotați în cordărlă și se uită, impasibili, la măcelul din stradă.

Dacă pricina acestei pasivități voite n'o fi cumva faptul că tramvaiul este întreprindere comună, atunci trebuie să fie alta — să mă ferte Dumnezeu!

După ce clientela 'și trage numărul obicinuît de ghionți, vagonul pornește. De cum a învățat, watmanul, manivela, intră în acțiune încasatorul:

— Taxa, domnilor!

Și dai: 5 lei până la Rosetti; tot 5 pân' la calea Moșilor și tot 5 până la Școala Iancului.

De ce aceeaș taxă pentru trei distanțe diferite, n'a explicat nimeni — și fenomenul e cu atât mai curios cu cât și de la Rosetti până la Calea Moșilor e tot 5 lei, precum și de aci până la Siguranță e 5, cum 5 e dela Siguranță până la Iancu.

Iacă, dar, patru pasageri cari, urcându-se la stații diferite, plătesc, dacă înoadă distanțele, 20 de lei ca să facă un drum dela Bristol până la Foișor. Și, dacă frângi linia dela Cotroceni la Obor, faci 14 stații de astea, fiecare de câte 5 lei, deci

ea, toată, costă numai 7 — ceea ce va să zică cum că, pentru un loc, unul singur, în tramvai, ocupat și părăsit, același din stație în stație, încasează direcția tramvaiului *comunal*, 70 de lei!

— Ei și? par'că aud pe unul din consiliul de administrație: nu s'au urcat 14?

— Ba, da, dar toți 14 au ocupat un singur loc — și locul, de pe însăși tariful *comunal* al tramvaiului, costă 7 lei, mari și lați pe toată lungimea liniei.

— Apoi, cu socoteala asta, nu mai ajungem noi să dăm acționarilor 5 la sută din patru în patru ani!

— Și lefuri formidabile, și tantie-me colosale, și spese uriașe celor cari duc tramvaiul ca pe roțile.

— Dacă 'ți place!

Și cu acet argument se încheie dia logul.

Taxatorul se oprește în fața lui Vasile Nădrag, în dreptul Cișmigiu-lui:

— Taxa!

— Cât?

— Unde mergeți?

— La *Princiar*.

— Cinci lei.

— Câțiți?

— O pesă.

— Ce, ești într'o ureche?

— De loc. Atâta e taxa.

— Cum, mă, de la coada Cișmigiu-lui și până la Brezoianu, 5 lei?

— 5.

— Care? Păi dela Pompieri, cât e?

— Tot 5.

— Care va să zică: și pe un kilometru și pe o jumătate, și pe un sfert, și pe o palmă de loc, tot taxa aia?

— Tot.

— Mai vezi de altul!

— Dă-te jos, atunci.

— Ce face? Păi nu e *comunal* tramvaiu-ăsta?

— Ba, e.

— Atunci, ce te rătoești tu?

— Nu mă rătoiesc. Cer dreptul meu.

— Ce drept, mă? Să plătesc eu, dela *Măgureanu* până la *Princiar* cât plătește dumnealui, care s'a supt din dreptul lui Ciurel! — și arată pe unul din vagon.

— Dacă nu 'ți place, mergi pe jos.

— Dar, ce e prăvălia lui tată-tău să mă primești și să mă dai jos, când îți vine ție pandaliile?

— Domnule, ori plătești ori te cobori.

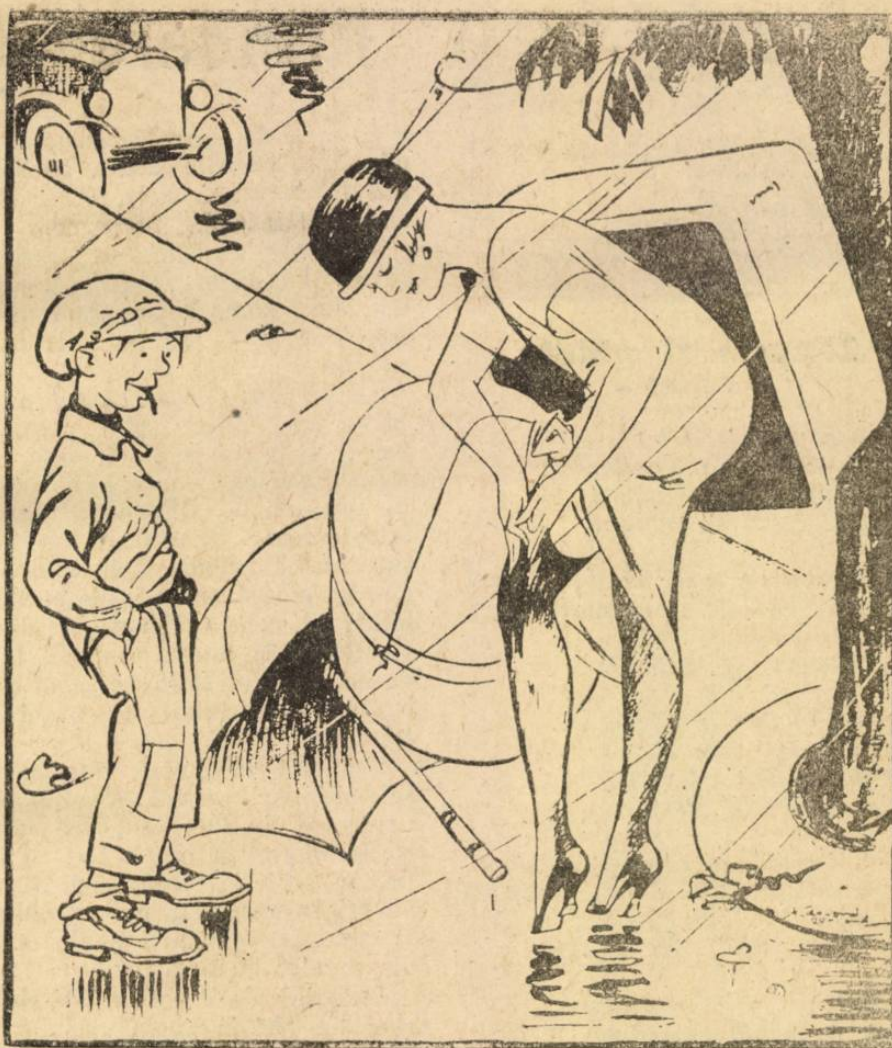
— Aici nu mă cobor, nici nu plătesc cât vrei tu — că n'a muncit stăpână-tău pe banii mei.

Incasatorul oprește vagonul și conversația continuă:

— Ai să plătești.

— Când 'mi-o'u vedea ceața.

— O să te dau jos.

— Vrei să'ncânți pe patron cu jartierele tale?

— Nu fii prost mă! Chiar el mi le-a dat.

Desen de **Eduard Bernard**

— Incearcă, dacă vrei să intri în fabrica de palme.

Incasatorul l'apucă de umeri ca să-l scoată afară; Nădrag l'înhață de păr, ca să-l ție înăuntru — și lupta se înteteste.

După un sfert de ceas, intră în scandal o femeie în vârstă, care avea o geantă la subțioară:

— Dă drumul vagonului domnule.

— Nu 'i dau drumul cocoană până n'o plăti dumnealui.

— O să aștepti, tu, mult și bine, îl deslușește Nădrag.

— Dacă nu, nu! încheiă incasatorul.

— Ce, ai de gând să ne ții toată ziua aici, domnule? se reștețe coana parturientă, și dacă voi mai sta aici, face lehuza fără mine.

— Auzi, mă boule? zice Nădrag.

La cuvântul acesta rostit cu gura plină incasatorul îi trânteste o plească. Nădrag, ca ripostă, îi înfige mâna sub șapcă și l' târăște afară, ca să aibă mișcările libere.

— Sergent! gardist! începe să strige lumea. Sergent însă, nicăeri — toți sunt de pază pe la poarta miniștrilor ori ordonante pe la inspectorii generalului.

Abia târziu, când bătaia luase proporții pe platforma vagonului, se aude un glas:

— Ho, mă, că mă calci pe picior, zănatecule!

Era Neculai Tărfă vardin la secția din st. Elefterie, care eșise din servici și se ducea acasă, lângă wammanul vagonului 14.

După ce, cu concursul pasagerilor, s'a pus tramvaiul în mișcare, mai ales că Nădrag ajunsese gratis, la stația *term.nus*, coana moașă, eșită din tătâni, crapă ușa și apostrofează pe sergent:

— Se ceartă ăștia de un ceas — și tu stai după ușa! Păi, vardist ești tu? Îți-mănâncă câinii din traistă, moleo!

— Ia lasă-mă, c'coană, că știu eu ce fac, replică ăla ursuz.

— Știi, pe dracu!

— Dacă n'a fost scandalul în raionul meu...

Archibald

INSEMNAȚI NEINSEMNAȚE

Zăpada și ghiata

— Fabulă —

Cădeă zăpada 'n fulgi ușori
Și'nvesmântă în alb natura.
Luă hainele de sărbători
Câmpia, satul și pădurea.

Pe jos era de mult bătută
Ghefușca neagră și murdară.
Văzând-o-atâta de urâtă
Cu'nfățișarea ei barbară

Zăpada albă-avea sfială
Să v'e lângă sora ei:
Din dăntuiala-i triumfală
Cădeă umilă pe polei.

— „Zăpadă, soră! — zise ghiata
„Prea mândră ești de-a ta hlamidă.
„Tu n'ai de când cunoaste viața!...
„Eu/sunt urâtă, dar solidă!

„Albeașta ta, e doar poftirea
„De-a fi îndată murdărită
„Iar frăgezimea ta, pieirea
„Ce în curând ți-e sorocită!”

Zăpada n'ascultă cuvântul
Ce îl rostea cumințe ghiata.
Ea se juca în fulgi cu vântul
Și veșnicăși credeă albeașta.

Dar iată că veni călelul
(Un cezar zis în glumă: Rică)
Și-acesta după cum l-e felul
Piciorul dinapoi și ridică

Iar ce-a urmat: o grozăvie!
Zăpada fu adânc rănită
Cu găuri și din gelozie
Cu galben împrejur vopsită.

Dar când pe ghiată să repele
Vru câinele puțin modest.
Ea nici-o atenție n-ri deie
Făind prea'nvățată cu-acest gest.

MORALA

Când ești zăpadă tinerică
Te costă dacă vine Rică.
Dar când ești ghiată veche, tarr,
N'ai grije nici de omul mare!

Turandot

Prinderea banditului Ogaru

O rază de soare străbătând timi-
dă prin storurile lăsate, se lăsă pe
nasul frumoasei Nely, care dormea
cu capul înfundat în perne.

— Drace, exclamă ea, trezindu-se
brusc din somn „scoal” Mișule că
s'a făcut ziuă. Mișu sări ars din
pat și începu să se îmbrace în
grabă.

Să nu credeți însă că sus numitul
Mișu era chiar soțul frumoasei
Nely. Nu, soțul său oficial, bunul
Tase Siminoc, cunoscutul portărel
al tribunalului „Prahova” era dus
la vânatoare. Acesta își lua în fie-
care an câte două săptămâni conce-
diu, lăsând să mai răsufle onestii de-
bitori ai urbei Ploești și pleca la
vânatoare în munții Sinaiei. În l'p-
sa lui, tânărul Mișu Sgâmboi se ofe-
rea săi ție de urât frumoasei Nelly
Siminoc.

Deci Mișu Sgâmboi începuse să
se îmbrace în grabă, sperând s'apu-
ce trenul de București, care pleca din
stația Ploești la ora 8 fix, ca la 10
precis să fie la birou, căci Mișu era
subșef la unul din puținele Ministe-
re, unde funcționarii sunt ținuti să
vie regulat la serviciu.

Iată deci de ce Mișu Sgâmboi să-
rise din pat la auzul glasului Gior-
cârlicii, adică al frumoasei Nely
Siminoc.

— O săntârzii de la Minister, ex-
clamă îndrăgostitul, cu o reală me-
lancolie în glas, căci trebuie mai în-
tâi să dau p'acasă, să-mi schimb
cămașa.

Frumoasa Nelly, care se aștepta
la o despărțire mult mai poetică, fu
surprinsă de această prozaică ex-
clamație, totuși îi răspunse cu dra-
goste:

— Ia una de a lui Tase.

— Nu știu însă dacă delicateța..

— Hoțule, i-ai luat tu altceva mai
prețios, dar o simplă cămașă?..
Nelly sări sprintenă din pat și des-
chise scrinul. Acolo păstra ea rufele
odiosului Tase Siminoc. Cu o delica-
teță adevărată feminină, Nely alese
pentru amantul ei, cea mai frumoa-
să dintre cămășile soțului.

Cu toată jena Mișu Sgâmboi o
îmbracă. Îi venea turnată, având a-
proape aceeași talie ca și Tase.

— O s'o trîmet croitoresei mele ca
model, conchise el cu oarecare ci-
nism.

Pasul greoi al servitoarei se auzi
la etaj. O sărutare fugară și Mișu
alergă la tren. Aci, după zece mi-
nute, acceleratul îl ducea spre Bucu-
rești.

Pentru moment speră să călător-
rească singur în compartiment. Se
întinse chiar pe canapea, sperând că

Pe vapor — Om prevăzător

— De ce te-ai deghizat așa Itic?

— Nu fi prost Nuhăm, tu nu știi dija că în caz de naufragiu femeile
și copiii sunt primii salvați?

Desen de L'Ostoya

până la București să mai tragă un pui de somn. Dar de-abea trenul se puse în mișcare, când în compartiment mai intrară doi bărbați. Mișu nu se sinchisi deloc, ci rămase lungit pe canapea în aceeași poză, cu vesta descheiată, ca un om ce voia să călătorească mai comod, lăsând să i se vadă cămașa, de la guler și până aproape de poale. În această poză Mișu închise ochii, voind să-și reia visul întrerupt așa de brusc.

Ca o viziune foarte apropiată de realitate, Mișu întrezărea pe frumoasa Nely într-o dezordine mai adorabilă decât cum o lăsase cu câteva minute mai înainte, purtând încă în nări parfumul ei de femeie iubită și vibrându-i încă în urechi sîmetul vocii sale argintii.

Dar cei doi domni care luaseră loc în compartiment, ce făceau ei oare?

Dacă Mișu i-ar fi privit mai cu atenție, ar fi observat că din când în când aceștia își schimbau între ei semne de inteligență, cu ochii țintă fiind la toate detaliile figurii și îmbrăcăminteii lui.

O oprire bruscă la Crivina, îl deșteptă din toropeală. Cei doi tovarăși de călătorie intrară în vorbă cu el, cu gândul fărăndoială de a-l împedica să mai doarmă.

Inceputul convorbirii fu deocamdată banal. Dar încetul cu încetul, întrebările celor doi deveniră din ce în ce mai indiscrete, ceeace-l cam revoltă.

Voiau anume să știe de unde vine, unde se duce, cu ce se ocupă?

— Stați fraerilor, își zise Mișu, sunteți probabil prieteni de-ai lui Tase Siminoc. Trebuie prudență și fronde tot de-odată. O să le spui numai palavre.

Dei tuturor întrebărilor, Mișu le răspundea alandala, ceeace făcea pe cei doi tovarăși să se privească mirati.

Ajuns în Gara de Nord, Mișu își luă valiza și tocmai se pregătea să sară pe peron, când unul din tovarășii lui de drum, îi tăie calea.

— Mai încet tinere, îi zise el grav, apucându-l de umăr. În același timp cellalt îi și vâră mâna în beregată, lipinduri de tâmplă țeava unui revolver.

— Titi Săvulescu, îi zise acesta și mai grav, în numele legii te arestez!

— Ce face? îngână Mișu îngrozit ne știind ce să creadă.

— Nici o vorbă că-ți sbor creerii! Te-am identificat perfect. De altminteri identitatea o porți chiar cu tine.

— Ce anume? întrebă Mișu aiurit. Unul din agenți îi apucă cămașa pe care i-o scoase toată din pantalon.

— T. S., exclamă acesta cu convingere, arătându-i monograma brodată pe bentiță Titi Săvulescu, zis

— Nu te supăra dragă, nu-i amanta mea. Am câștigat-o la biliard.

Desen de M. Thil

Ogaru, criminalul pe care-l căutam de-atâtă timp.

— Dar asta nu-i cămașa mea, strigă Mișu indignat.

— În cazul acesta puteți să ne spuneți numele adevăratului proprietar al cămășii.

Mișu era un om galant. Aci era în joc însăși cinstea iubitei lui.

— Nici odată! exclamă el cu convingere.

— Atunci urmează-ne la poliție. Și cu toată opunerea lui, fu împins cu forța într-o trăsură.

La Poliție toate probele erau contra lui. Toate palavrele ce le debitase el în compartiment celor doi tovarăși de drum, erau o probă evidentă că aveau de-a face cu un individ suspect, un criminal periculos, care avea tot interesul să deruteze poliția, ascunzându-și toate faptele, precum și starea lui civilă. Mișu fu pus în lanțuri și condus în beciul Prefecturii. Se telegrafie tuturor polițiilor din țară. „Titi Săvulescu, zis Ogaru arestat”. Cei doi agenți își frecau mâinile, foarte mulțumiți, siguri de o apropiată avansare.

În fine, după patru zile, Ogaru fu împușcat la Ploesti, în cunoscutele împrejurări. În acest timp șeful de birou al lui Mișu, nota în fiecare zi în condaica de prezentă în dreptul lui „absintă” pe care-l sublinia cu roșu.

Natural că Mișu fu pus în libertate, după cinci zile de regim blajin în beciurile poliției.

Și astăzi, după ce a trecut atâta timp dela împușcarea lui Ogaru, cei doi agenți spun la toată lumea că la Ploesti s'a împușcat un om nevi-

novat și că adevăratul bandit a fost individul arestat de ei pe peronul Gării de Nord.

Și-acuma domnilor, dacă nu vă supărați, ca mai bătrân, îmi iau permisiunea să vă dau și eu un sfat:

— Puteți să puneți coarne bărbăților însurați, dar luați seama să nu vă'mbrăcați cu cămășile lor, că vă poartă nenorocire.

Morala în literatură

Broasca și Boul

Broasca mică cât un ou
A văzut păscând un bou
Și sărind încolo 'ncoace
Se gândea cam cum ar face
Din micuță ca ea broască
Mare cât un bou să crească?
Cum metoda mai modernă
E să crești în epidermă,
Dânsa și-a umflat bojocul
De să-și facă praf cojocul
Și 'ncepu a noastră broască
Să tot crească, să tot crească
De ajunse cât un taur
Pe urmă cât un dinosaur
Iară pielea-i vezi minune,
N'a plesnit precum se spune
În poveștile din școală.
Broasca-ajunse, chiar cu fală
'N Parlament cu deputații
Căpătând și decorații.

Morala:

Fabula de față, o morală are:
„De ești gros la piele, lesne-ajungi
om mare”.

Charleston

Regimul

I

Doctorul Titireanu era un om multumit. De douăzeci de ani de când se stabilise în Sgâmboeți, căpătase o clientelă suficientă, ca să-i asigure un venit destul de frumușel.

De dimineață și până seara, zeci de suferinzi din toate satele învecinate, Ruptureni, Coțcăeni, etc., băteau la poarta savantului doctor.

De și d-rul Titireanu recunoștea că mai sunt și alții mai erudiți ca el, în lumea savanților care trăesc de pe urma suferințelor noastre, totuși nu din lipsă de modestie declara adeseori:

— Eu ghicesc boala suferindului dela prima aruncătură de ochi, fără a fi nevoit să-l mai desbrace, să-l mai ciocănesc, să-l fac să scoată limba și alte procedee barbare, care plictisesc pe om.

D-rul Titireanu mai avea un obicei. Nici odată nu era exact la ora vizitei. Lăsa pe bolnavi să aștepte ore întregi în anticamera sa. Cu cât doctorul întârzia mai mult cu atât numărul bolnavilor creștea ceea ce da un mare prestigiu savantului doctor. Prețul vizitei deci se mărea cu chiria ce suferindul o datora pentru timpul cât a locuit în anticamera doctorului.

Când d-rul Titireanu deschidea ușa cabinetului, se scuza politicos că întârziat din cauza unei operații urgente, ce-a fost nevoit să facă unui bolnav oarecare (care exista numai în imaginația lui).

Într-o zi d-rul Titireanu primi o vizită simandicoasă. Nae Bobuleanu, marele fabricant de scobitori din Caliceni, un om între 45—50 de ani cu părul cărunt, slab ca un țâr, îmbrăcat corect, cu o mână obosită de om care pierde nopțile, veni la consultația celebrului doctor.

— Nu știu ce am d-le doctor, se

văită el, n'am poftă de mâncare, slăbesc din zi în zi, stomacul nu mai funcționează în mod normal.

D-rul Titireanu, dintr-o aruncătură de ochi, ghici boala marelui industriaș. Bobuleanu era fără îndoială unul din aceia care prea abuzase în viața lui de toate. Părea că viciile și desfrâul îi sdruncinaseră sănătatea și-i apropiaseră mormântul. Inutil să-l mai desbrace, vindecarea va veni dela sine, dacă clientul își va înfrâna pe viitor poftele.

— Știu ce ai declara d-rul Titireanu, de cum îl zări, intrând pe ușe. Constipație cronică, agravată de o indigestie acută, care ar putea da într-o interoclită, peritonită, apendicită și gastrită, dacă nu vei urma cu stricteță regimul ce-am să-ți prescriu.

— Te vei culca seara fix la 11, te vei scula dimineața la ora 7 (opt ore de somn sunt suficiente). Vei face apoi o plimbare pe jos de două

ore; ca hrană numai alimente ușoare, dar substanțiale, ouă, unt, smântână și foarte puțină carne de pasăre. Câte-o doză de sare amară în fiecare zi și peste două trei luni vei trece iar pe la mine.

La plecare d-rul Titireanu îl opri în prag.

— Apropos d-le Bobuleanu, am uitat să văntreb. Sunteți însurat? îl întrebă el cu o discrețiune puțin ironică. Bobuleanu răspunse afirmativ.

— Ei bine, urmă confidențial d-rul Titireanu, în cazul acesta să fim bine înțeleși. Numai de două ori pe săptămână. Îi șopti acest lucru aproape la ureche încet, ca orice om bine crescut, când e vorba de un lucru foarte delicat.

II

Revenind dela o vizită ce-o făcuse la Coțcăeni în trăsura carei aducea la Sgâmboeți, d-na Titireanu îi spusese bărbatului:

— Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu o doamnă din Caliceni, care are cea mai frumoasă opinie de știința ta și care era foarte încântată de îngrijirile pe care le dai soțului ei. E o femeie tânără între 35—40 de ani, măritată cu un industriaș din Caliceni. Spunea că e foarte recunoscătoare de regimul ce i-ai prescris soțului său.

D-rul Titireanu simți un sentiment de vanitate profesională și curios întrebă:

Și cine-i acea doamnă?

— E soția d-lui Bobuleanu, cunoscutul fabricant de scobitori din Caliceni.

— Iată o femeie care și iubește cu adevărat bărbatul, zise d-rul Titireanu. Dacă nu venea la mine, se ducea pe copcă. Constipație cronică, indigestie acută, slăbirea facultăților active, toate simptomele unui temperament care a abuzat prea mult în viața lui. Ah! nu i-am ascuns nici decum adevărul, crudul adevăr. I-am stabilit un program care nu cred să-i fie tocmai pe plac d-nei Bobuleanu. Moderațiune în toate. M'am amestecat chiar în ocupațiunile sale conjugale, recomandându-i să și mai pue puțin frâu.

D-na Bobuleanu mă face să cred că-i o femeie care a înțeles că trebuie să se sacrifice pentru sănătatea tovarășului ei de viață.

— Totuși mie mi-a spus că e foarte încântată de regimul ce i-ai impus soțului ei.

— D-ta ești d-le Bobuleanu? Imi pare bine. În mod indirect am noutăți excelente despre sănătatea d-tale. Și d-rul Titireanu primi zâmbitor pe d-l Bobuleanu în cabinetul lui, fără să bage de seamă că acesta era mai galben ca o floare de păpădie, mai prăpădit decât un spectator care a văzut „Cocoșul negru“ de două ori, în fine, un cadavru, o pas-tramă cu suflet.

— Te'nșeli d-le doctor, gemu Bobuleanu cu greutate. Eram cu destul de bolnav și mai înainte dar după regimul ce mi-ai impus, m'am topit de tot.

— Nu se poate d-le Bobuleanu, probabil că nu mi-ai respectat ordonanța în toate amănuntele ei.

— Ba nici de cum d-le doctor, din contră. Am executat punct cu punct regimul ce mi l-ai prescris. Și-mi dau cu părerea că numai ultimul punct al regimului m'a adus în halul acesta, acel „de două ori pe săptămână“ ce mi-ai șoptit la plecare.

— Și cei cu asta? întrebă mirat doctorul.

— Este că înainte lucrul acesta nu se întâmpla decât de două ori pe an.

La salonul bicicletei și al automobilului

1 an

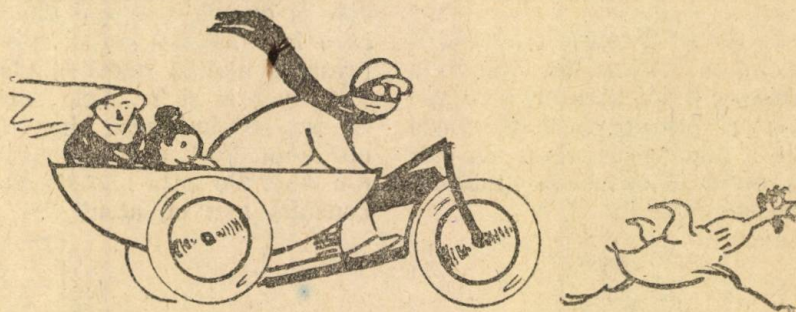
5 ani

10 ani

18 ani

20 ani

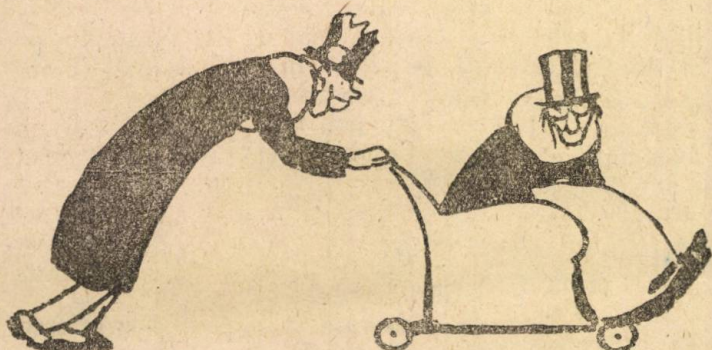
30 ani

45 ani

60 ani

PAVIL

Panou decorativ spre a servi la istoria locomoțiunii la diferite vârste

(„Le Rire”)

JUPONUL

Scărpinenii, frumoasa comună așezată la poalele muntelui Răiosu, e localitatea cea mai plăcută din țară. Imprejurimile pitorești ale Scărpinenilor atrag anual un oarecare număr de vizitatori, veniți din toate colțurile țării. Dar nu numai vara ci și iarna mulți amatori se aventurează prin coclaurile Scărpinenilor, ai căror locuitori sunt de o gentilețe rară.

Moravurile austere ale locuitorilor sunt prea cunoscute de cititorii noștri, așa că la ce nevoie să mai repet? În deosebi seriozitatea și cumințența Scărpinenilor a ajuns chiar proverbială.

Părinții nu se îngrijesc nici odată de slăbiciunile fetelor lor, știindu-le prea serioase și nu rare ori s'au văzut vizitatori primiți cu mare cinste seara, ca a doua zi să plece cu călărele la ceafă și cu coada măturii ruptă pe spinarea lor.

Increderea părinților merge și mai departe. Nu rare ori s'au văzut vizitatori primiți să doarmă chiar în aceeași odă cu fata gazdei. Dar în acest caz mamele au grija să recomande fetelor să doarmă îmbrăcate, iar ca pavăză contra oricărei tentative din partea mosafirilor prea îndrăzneți, le obligă să îmbrace în acest caz un fel de jupon gros de barșet, croit așa de strâmt încât îți face impresia că fata stă înfășurată într-un sac.

Intr-o seară un drumet bătu la ușa soților Gogoșe, gospodari frunțași din Scărpineni.

Stanca, fata gospodarului, primi în odăea sa pe strein. Aceasta din cauză

că cea mai curată încăpere a soților Gogoșe era odăea fetei.

Mama ei n'a mai fost nevoită să-i recomande cum să se poarte, căci Stanca era destul de înțeleaptă și apoi atâți musafiri se perindaseră prin casa lor, fără ca fetiș să i se fi întâmplat vr'odată ceva rău. Numai la culcare i-a șoptit:

— Vezi fata mamei, să nu uiți să ai toată noaptea juponul cu tine.

Dar două luni mai târziu Stanca se plânse părinților că nu se simte bine. Fu chemat în grabă doctorul spitalului din Ruptureni, comună vecină cu Scărpinenii.

Acesta cum o văzu îi ghici boala.

— A mâncat prea multă fasole, își dote el cu părerea, sau alte făinoase care i-au balonat puțin stomacul. Ii prescrise apoi o rețetă și plecă.

A doua zi și în zilele următoare, Stanca se simți mai bine, dar după alte două luni, răul păru că-i revine din nou. De data aceasta doctorul o consultă mai cu atenție.

— Bine nenorocito îi strigă ea plângând, nu ți-am spus să ai totdeauna juponul cu tine?

— Da, mamă, scânci Stanca, l'am avut toată noaptea, dar după pernă.

Cea mai bună meserie

Iancu Tinichigiu, în fața unei cești cu cafea, trage alene din ciubuc. În fața lui, fiul său Isac râsu-cește și el o țigare.

— Isac, îi vorbi bătrânul tinichigiu, măgându-l cu blândete pe sub bărbie. Iată-te de acum bătat de 16 ani, deci destul de mare, ca să pricepi că trebuie să-ți faci și tu un viitor. Ce meserie îți place mai mult? Nu vrei să te faci și tu tinichigiu ca tatăl tău?

— Să umblu pe acoperișurile caselor, să-mi vie ameteală și să cad jos? Nu tată, meseria ta numi place.

— Vrei poate să te faci zugrav? Câteva combinații de culori proaste amestecate în uleiul cel mai infect, transformă cu totuși peretii celei mai murdare odăi, dându-i impresia unei curățenii ideale.

— Nu pot să sufăr mirosul de ulei, tată.

— Vrei poate să te faci dentist. Un clește, o sticlă cu creuzot, un pachetel de vată și o diplomă false de la prietenul meu Sant și clientela va da năvală în cabinetul tău.

— Nu pot tată, îmi face rău să văd pe suferinzi văitându-se de măsele.

— Vrei poate să te faci negustor. Pentru început nu-ți trebuie decât o mică tarabă legată de gât cu două sfori, câteva testele de ace, câteva mosorele numai cu două rânduri de ată pe ele și în curând poți ajunge dija un negustor mare.

— Nu pot, tată.

— Ce vrei atunci să te faci, bărbier?

— Nu.

Șofer?

— Nu.

Cărnătar?

— Nu tată, nu. Visul meu este ca să învăț meseria de astronom. E cea mai bună meserie. Toată ziua dormi și te odihnești, iar noaptea stai culcat pe spate, privind numai la stele.

La salonul de pictură

— E rușinos !... Pe stradă întinde mâna și cerșește și când colo el are cu ce să-și comande portretul !

Desen de Alex.

Misterul unui leac

Atras de frumusețile atât de mult laudate ale localității de munte Scărpinenii-de-Sus, într-o bună zi luai acceleratul și după 7 ore de mers cu trenul și după alte cinci ore într-o căruță hodorogită, iată-mă ajuns în frumosul sat mai sus pomenit.

Inutil să vă mai descriu pitoreștile priveliști ale acestei localități de munte. Aer curat, păduri seculare de brazi, șoaptele pline de farmec ale pâraiașului Gheboșanca, ce trece prin mijlocul satului, frumusețea costumelor pur naționale ale rumenelor scărpînence și aspectul localnicilor cu obraji colorați și plini de sănătate, sunt lucruri ce, încântă și farmecă privirea.

Scărpinenii-de-Sus are și un sanatoriu așezat la nordul satului, în mijlocul unei păduri de brazi și în care își caută sănătatea sute de suferinzi anemizați de îngheșuiala marilor orașe. Harnicul doctor Ciorlaș, medicul șef al sanatoriului, conduce cu mult tact și zel această instituție, care rivalizează, fără să exagerez, cu cele mai de frunte așezăminte din țară și chiar din streinătate.

L'am cunoscut la cârciumă, unde făcea o partidă de table cu preotul Giubeanu, evlaviosul duhovnic al Scărpinenilor-de-Sus.

— Frumoasă localitate, exclamai eu; cu așa aer curat, nici o epidemie nu cred să se fi ivit vre-o dată pe-aci.

— E adevărat d-le, răspunse doctorul Ciorlaș, sănătatea publică d'aci m'ar aduce curând la disperare, dacă n'ar fi sanatoriul de-alături. Intre localnici nici o epidemie nu s'a ivit până acum. Numai acum 20 de ani am avut un singur caz. Invățătorul s'a îmbolnăvit subit de variolă asiatică, boală fulgerătoare și asupra căreia am făcut un memoriu, pe care l'am trimis facultății de medicină din București.

— Dar vindecarea învățătorului mi se dădorea numai mie, sări preotul Giubeanu. Numai mie și puterilor lui Dumnezeu.

— Mofturi, continuă doctorul. Numai eu l'am vindecat cu tratamentul meu științific. Bolnavul prezenta umflături pe tot corpul, bășici purulente, tumori ușoare și generale ale țesutului. Tipa de dureri grozave, se svârcolea ca un șarpe, avea o sete arzătoare, în fine, ceva teribil.

— Ce tot vorbești doctore îl întrerupse iar preotul, familia muribundului, căci știința omenească nu mai putea nimic, ceru să-l împărtășesc. Când m'am dus la căpătâiul lui, într-o inspirație divină, am luat u mine și căldărușa cu aiasmă.

L'am rugat să se spovedească, ceea ce creștinul a refuzat cu încăpățănare. Nu puteam să-i dau sfânta împărtășanie așa nespovedit și-atunci îmi dete în gând să-l stropesc cu aiasmă. Pe locurile unde îl atinse apa sfințită, bubulițele dispărură văzând cu ochii. L'am stropit atunci peste tot corpul. Variola dispăru ca prin farmec, iar a doua zi creștinul a putut să se dea jos din pat, să-și vadă de treburile lui.

— Da de unde părinte? interveni iar doctorul enervat. Dacă nui dam eu un ceai de paparoane și nui lăsam sânge la degetul cel mic se prăpădea creștinul.

— Ba numai aiasma l-a vindecat.

— Nu vă mai certați de geaba, interveni un al treilea. Secretul vindecării mele numai eu îl știu.

— A... iată pe d-l învățător, exclamă preotul Giubeanu. Ia poftim și ia loc și spune sincer cine te-a vindecat, eu sau doctorul?

— Nici unul nici altul, răspunse învățătorul, luând loc pe scaun lângă noi. Să vă spun eu cum au stat lucrurile.

Pe vremea ceea mă dasem în dragoste cu o femeie măritată. Eram și eu în floare pe-atunci, de-abea mă liberasem din armată. Iubita mea era ceva mai mare ca mine și-avea un bărbat grozav de ursuz.

Dar în dragoste fericirea nu durează prea mult. Intr-o noapte, soțul iubitei mele, pe care-l știam dus la târg, se 'ntoarce pe neașteptate. Eu tocmai dormeam cu iubita 'n brațe.

Când femeia auzi pași bărbatului prin curte, fu cuprinsă de o spaimă grozavă, foarte explicabilă de alt-

minteri. Eu văzusem multe în viața mea și știam că pentru a nu-mi com promite iubita singurul lucru inteligent ce aveam de făcut, era să spăl putina cât mai de grabă. Nu mai aveam timp de pierdut. Imi luai hainele în brațe, și așa în costumul clasic al lui Adam, sări fereastra în dosul grădinii.

Ca să nu mă 'ntâlnesc față în față cu bărbatul înșelat, m'am repezit în fundul curții, unde un zid vechi de cărămidă despărțea curtea lui de a mea.

Zidul nu era prea 'nalt, știam eu destul de bine, dar habar n'aveam că era aproape în întregime acoperit de niște afurisite de urzici. Dar timp de pierdut nu mai era. Curajos, înaintai printr-o adevărată pădure de urzici și sării zidul. A doua zi mă deștepai gemând, pe patul suferinții, cu corpul tot una de bășici grozave.

Tata s'a speriat și v'a chemat în grabă pe d-voastră d-le doctor. Mi-ați dat ceai de paparoane, m'ați înțepat la degetul cel mic și nu știu ce mai mi-ați dat.

Mama și mai fricoasă, a trimis la d-voastră părinte, crezând că s'a isprăvit cu mine. C'am refuzat să mă spovedesc, e lucru ușor de înțeles Atunci sfinția voastră m'ați stropit cu aiasmă. Natural că umflăturile de urzici dispar imediat sub influența apei reci. Așa că aci stă secretul vindecării mele.

— Bine domnule, strigă popa indignat, de ce-ai tăcut 20 de ani de zile, fără ca să scoti o vorbă și tocmai acum ți-ai găsit să ne spui?

— Hei părinte, urmă învățătorul, clipind șiret din ochi, credeam că în acest timp o să vă spue coana preo-

teasa, cel puțin când a cerut să fie spovedită, pe patul de moarte.

— Nu 'nțeleg, făcu popă Giubearnu, de unde și până unde să știe preoteasa mea de afacerea d-tale.

— Pentru că părinte să-mi fie cu ertare, în noaptea ceea, chiar din patul ei am tăsnit, când sfinția voastră era gata gata să dea peste noi.

Papagalul

În ziua ceea Florică Mardan, șeful percepției a 30-a comunală, era vesel nevoe mare. Era de Sf. Maria, ziua nevastă și mătușa Margareta cea mai bogată dintre rude, mândria familiei, îi trimisese cadou un frumos papagal, cu pene verzi și care știa să vorbească.

Odată minunata pasăre instalată în apartamentul lor, Florică și Maria Mardan căutară să afle ce anume știa să vorbească. Nu se înșelaseră de loc în așteptările lor. Acest papagal, a cărui inteligență era egală cu zero, nu repeta decât aceste câteva cuvinte.

— Bonjur scumpul meu Tănase!

— Numi place, zise nemulțumit Florică. Ar trebui să-l înveți să zică: „Bonjur scumpul meu Florică“.

Dar când un papagal învață un lucru, e greu să-l desobișnuiești. Probabil că la mătușa Margareta, care era văduvă de mai bine de zece ani, auzise prea des exclamația: „Bonjur scumpul meu Tănase“, că-i fu imposibil lui Mardan să-l facă să uite pe Tănase și să-l înlocuiască cu Florică.

— Și ce-i cu asta? îi spuse într-o zi d-na Mardan, sătulă de atâta trudă zadarnică. Te supără cu ceva?

— Cum să nu mă supere? răspunse îmbufnat Florică, n'ăși vrea ca lumea să creadă că în lipsa mea primești în casă un individ cu numele de Tănase...

— Domnule!...

— Nu dragă, tu ești atât de inteligentă ca să pricepi că nu fac nici o aluzie răutăcioasă la adresa ta. Ce, nu te cunosc eu? Dar știi cât e de rea gura lumii.

— Atunci ce-i de făcut? Te previn însă că ții foarte mult la pasărea asta și nici în ruptul capului n'ăși primi să mă despart de ea.

— Foarte simplu, răspunse Florică, căreia îi venise o idee. Pe

nume numi zice decât tu și câțiva colegi de birou. În colo toată lumea îmi zice Mardan. Ce-ar fi dacă mi-ași schimba numele? Și apoi Tănase Mardan par'că sună mai frumos decât Florică Mardan, e par'că mai impunător, mai distins. Mă duc chiar acum să-mi comand cărți de vizită.

— Și tu domnule, zise el triumfător, adresându-se papagalului, poți de-acum repeta până ți s'o usca ciocul „Bonjur scumpul meu Tănase“, căci de aci înainte, acel Tănase voi fi eu.

Șeful receptor făcu exact cum promisese.

Când subalternii lui aflară de această schimbare, nu-și putură ascunde mirarea.

— Cum? Nu vă mai chiamă Florică? îl întrebă ironic Vasile Colțescu, cel mai tânăr și mai mucalit dintre agenții de urmărire de la a 30-a.

— Nu, domnilor, răspunse șeful convingător, adresându-se tuturor subalternilor săi. Florică era un nume care-mi plăcea.

— Dar de ce tocmai Tănase și nu Ionel, Costică, Gheorghe, sau altul mai frumos, îl întrebă mucalitul de Vasile Colțescu.

— Pentru că în actul meu de naștere sunt trecut și Florică și Tănase.

La botez iarăși, când popa m'a băgat în cazan, m'a zis întâi Tănase și apoi Florică. De altfel acasă nevastă-mea nu-mi zice decât Tănase. Dar această schimbare a numelui numi modifică cu nimic obiceiurile mele ospitaliere, așa că și anul acesta vă voi invita la masă, nu de Flori ca altădată, ci de Sfântul Atanase. M'am uitat din adins în ca-

lendar. Ei bine, exact peste două luni e Sf. Atanasie și Chiril. Sper să vă am la masă, în aceeași atmosferă de cordialitate ca și odinioară de Florii. De altfel o să vedeți și d-voastră că papagalul meu mă strigă Tănase, ceea ce probează că nevastă-mea numi zice altfel. Știți cred că aceste animale nu repetă nici odată de cât cuvintele pe care le aude în fiecare zi.

Toți subalternii îl felicitară călduros și mucalitul acela de Vasile Colțescu, care era un mare mâncăcios, se lîngea cu anticipație pe bot, la gândul excelentelor bucate din care se va înfrupta cu trei luni mai de vreme.

Peste două luni toată percepția 30-a era strânsă în jurul mesei, pentru a prăzni aniversarea onomastice șefului lor, de ziua sfântului Atanase și Chiril.

Pentru primirea mosafirilor, d-na Mardan îmbrăcase o rochie de mătase roz, cu mânecile scurte. Era foarte frumoasă și nevasta șefului, mai ales de două luni încoace. Pe fața ei se citea o deosebită satisfacție. Aerul ei posomorât de femeie nervoasă și nemulțumită, dispăruse ca prin farmec și vă rog să mă credeți că Mardan mulțumea din tot sufletul mătușii Margareta, care avusese fericita inspirație să-i dea un tovarăș așa de scump, care influențase numai în bine caracterul ei așa de detestabil până atunci.

De altminteri nici el n'o mai cunoștea. Gentilă, drăguță, fără scene de gelozie, felul ei de-a fi în ultimele două luni, îl făcuse cel mai fericit muritor de pe fața pământului.

Fu o masă foarte veselă. Mucalitul de Vasile Colțescu mănca cât șapte și bău cât zece.

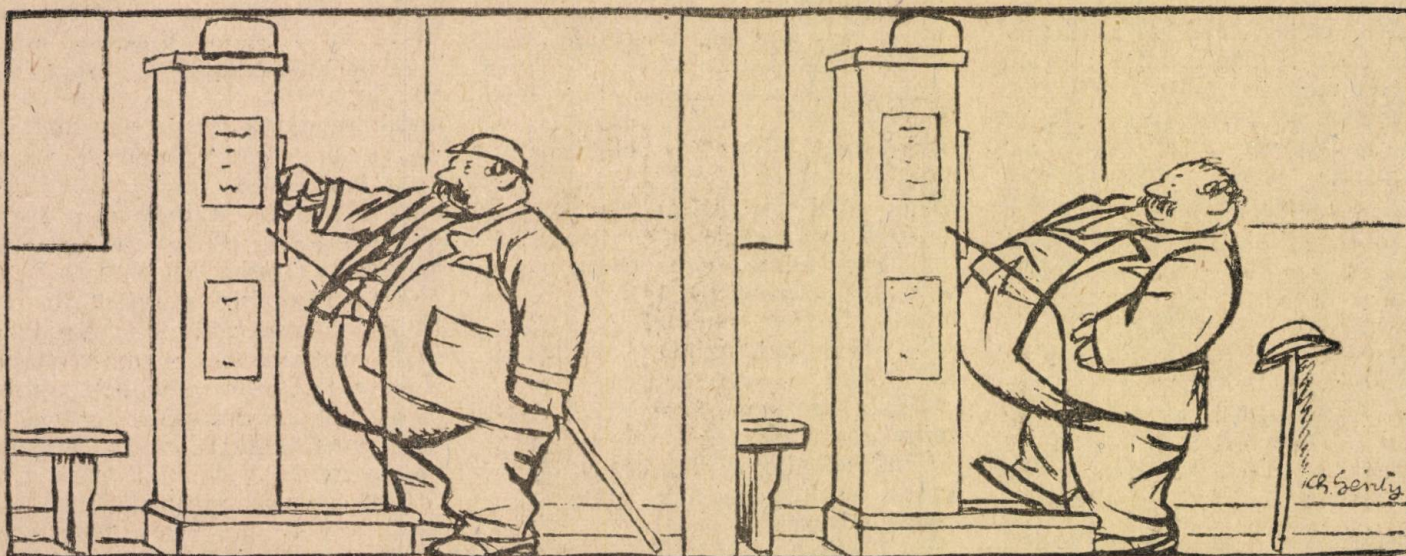

Ea. — Nu pricep ce te face să mă duci așa de des la cinematograf?

El. — Pentru că acolo e întuneric și nu te văd.

Desen de Dharm

Cântar automat.— Doi lei de persoană

— Mari pungași domnule. Ia banii
omului de pomană!

Desen de Ch. Genty

La desert fu adus și papagalul. Madam Mardan crezuse periculoasă prezența lui la o petrecere unde se schimbaseră multe cuvinte obscene, mai ales că Vasile Colțescu se cam întrecuse puțin cu gluma.

Papagalul își scutură voios aripile, își umflă frumoasele pene din jurul gâtului, lăsând să i se vadă vârful negru al ciocului său gros, își roți ochii în toate părțile și fixând cu privirea pe Vasile Colțescu, vorbi cu glas deslușit.

— Bonjur scumpul meu Vasile!

Fu o mirare generală. Mardan se ridică în picioare, alb ca varul. Madam Mardan îngălbeni, gata, gata să leșne. Mosafirii își înăbușiră râsul în șervete. Numai mucalitul de Vasile Colțescu încercă să salveze situația:

— Ce inteligente sunt păsările aștea domnule! Probabil c'a ghicit că mă chiamă Vasile!

Epigrame

Extremități

Contemplai într'un pridvor,
Un bunic și un pruncușor:
Pruncușorul stărb și chel,
Și bunicul lui la fel.

Vero

Prietenul casei

I

Tase Coarnă intră pe ușe aprins la față, ca omul ce săvârșise cu câteva minute mai înainte ceva grav. Privi cu atenție la Zoe Coarnă, soția lui ce sta aplecată deasupra lucrului și la Sandu Irinel, prietenul lor, care răsfoia la birou un volum de fotografii, apoi declară cu vocea strânutată de emoție.

— Știți ce-am făcut? Am cârpit două perechi de palme idiotului ăla de Ghiță Bondoc.

Zoe Coarnă îngălbeni și începu să tremure. Tase continuă.

— De ce te sperii, scumpa mea? Ce eu nu știu? Ce ești tu de vină că de trei luni idiotul ăla de biurocrat, ce stă la etajul de sus, măgarul ăla de Ghiță Bondoc, caută să te compromită în toată mahalaua chiorându-se la tine în mod impertinent, atât pe scară, cât și pe stradă? Nu vrei ca lumea să mă ia la ochi că permit ca orice terchea-berchea să se joace cu onoarea mea conjugală.

— Bine i-ai făcut, întări cu convingere Sandu Irinel, care avea o ură neîmpăcată pe maimuțoiul ăla de Ghiță Bondoc. Dacă nu-l cârpeai tu, fii sigur că-i paradeam eu cât de curând vasileca, dar ceeace m'a reținut până acum, a fost numai teama ca nu cumva gurile rele să interpreteze astfel gestul meu.

— Pofțiți la masă, dragii mei, vorbi jenată Zoe Coarnă, pentru a schimba subiectul discuției. Pofțiți să nu se ardă sarmalele pe fund.

II

După opt zile Tase Coarnă primi

dela secție o citație, prin care era înștiințat că Ghiță Bondoc îl dase în judecată.

Procesul, ca orice afacere banală de soiul acesta, se judecă foarte repede.

Avocatul lui Ghiță Bondoc invocă caracterul inofensiv al clientului său, cerând pentru adversar o condamnare exemplară. În zadar Sandu Irinel, citat ca martor, plodă cu căldură, apărând cu energie virtutea d-nei Zoe Coarnă, ceeace mișcă până la lacrimi pe cei din sală. Descrie c'o rară abilitate manoperele obscene ale odiosului seducător, care voia să aducă turburare în căsnicia unor oameni pașnici.

Toate însă fură'n zadar. Tase Coarnă fu condamnat la 2000 de lei amendă și la trei zile închisoare.

Sentința fu primită cu multă satisfacție de Ghiță Bondoc, ceeace-l făcu să alerge imediat la cărciuma de vis-a vis, de unde eși după o oră beat turtă, ceeace însemna pentru el o bucurie fără margini.

— Îți mulțumesc Sandule, se adresă Tase prietenului său, strângându-i mâna cu recunoștință.

— Trei zile vor trece repede, răspunse prietenul ca un filosof.

— Ba șease, îndrăzni timid condamnatul.

— Ba trei, replică Sandu.

— Eu par'cam auzit șease. Apoi apropiindu-se de urechea lui Tase, îi șopti confidential.

— Ascultă Sandule, fâmi și un al doilea serviciu. Știi, Zoe mă iubește prea mult, ceeace-a reținut-o să vie să asiste la proces. Mai bine, c'altminteri ar fi leșinat de, sigur în

ședintă. — O să fii atât de draguț s'a firmi și tu c'am fost condamnat la șase zile închisoare.

Sandu îl privi puțin cam surprins.

— Cu plăcere-i, zise el, clipind și-
ret din ochi.

— Înțelegi tu, continuă Tase, de mult doream să văd și eu Sinaia. Dar o știi pe Zoe cât e de economă. Nu m'ar fi lăsa în ruptul capului să risipesc banii pe așa ceva. Vroi să profit de ocazie. Trei zile 'nchis și trei zile liber. O să vizitez Castelul Peleş, Cuibul Reginei, Omul, Caraimanul... Dar șiretul nu vrea să spue că acest mic voiaj avea de gând să-l facă în tovarășia unei mici și frumoase brunete cu ochi de drac.

Când Tase intră pe ușe, sprijinit de brațul bunului său prieten, anunțându-și soția de condamnarea suferită, Zoe Coarnă fu gata gata să leșine.

— Șase zile, strigă ea, disperată, șase nopți. Ce mă fac eu Doamne?

III

Termenul acordat de lege condamnatului pentru a se constitui prizonier, expira chiar în seara ceea. Tase își sărută soția, vărsând din ochi lacrimi ipocrite, apoi strângând sincer mâna lui Sandu, îi recomandă.

— Jură-mi scumplete c'ai să stai de veghe tot timpul l'psei mele, atât ziua cât și noaptea, ca nu cumva infamul acela de Bondoc să 'ncearce a-mi terfeli onoarea conjugală.

— Îți jur, se grăbi Sandu să-i răs-punză.

Primul gând al lui Tase fu ca să scape mai întâi de cele trei zile de arest, ca apoi să poată fără griji și în liniște, petrece celelalte trei zile de libertate. Dar înt'ind într-o cărciumă, ca să mai capete puțin curaj, întâlnește aci pe Bulboacă, vechiul cînt al celor Șapte turlle.

— N'ai nici o grije, îi spuse acesta, poți să te constitui prizonier ori când. De ce să nu profiți mai întâi de cele trei zile de libertate, lăsând să faci închisoarea la urmă? Dacă în acest timp crăpi în pușcărie?

Acest raționament îl convinse pe loc.

— Ai dreptate, răspunse Tase, n'am decât să fac închisoarea la întoarcere.

Chiar în seara ceea, Tase se duse la Sinaia, în tovarășia frumoasei lui prietene.

IV

După zilele de fericire, Tase Coarnă se prezentă la grefa închisoarei Văcărești, pentru ispășirea celor trei zile de arest.

— Știam eu c'ai să te'norci să-ți iei pachetul ce l'ai uitat în celulă.

Inimă sensibilă

— Aide, recunoaște că nu ai pe mama la inimă!

— Bine înțeles că nu! Să port la inimă o astfel de greutate!

Desen de M. Sauvayre

ii spuse caporalul de gardă, imediat ce auzi de numele lui.

— Numi plac glumele domnule caporal, răspunse Tase cu demnitate, eu am venit să mă constituie prizonier.

— Prizonier? Ai prins poate gustul bucătăriei noastre. Nu e o oră de când te-ai liberat și vrei să te'norci iar?

— Aveți greșeală domnule caporal, și Tase repetă încă o dată numele și pronumele lui.

— Faci pe prostu? mormăia caporalul, ori închisoarea ți-a zăpăcit mintea.

Hai cu mine să-ți arăt eu negru pe alb; și-l duse la cancelarie să-l arate registrul.

Intr'adevăr, după registru, rețea că individul Tase își ispășise pedeapsa de trei zile de arest și că funese chiar în ziua ceea pus în libertate. Cine oare îi furase numele și cu ce scop făcuse închisoare în locul lui?

— Așa cumetre, reluă caporalul de gardă, care avea, se vede traba, poftă de taifas. Era gata gata să-ți agravezi situația rezistând agenților, care veniseră să te ridice.

Tase rămase tâmpit, neștiind ce să creadă.

— Da, urmă, mai departe caporalul, agenții mi-au povestit totul. Dumneata erai cu soția 'n pat. O femeie frumoasă, după câte mi s'au spus, rumenă și durdulie. Plângea sărmana de ea, cu bratele goale încolăcite în jurul gâtului d-tale. A căzut apoi în genunchi rugând pe agenți să fie mai cu milă. Și-atunci, ca și-acuma, d-ta făceai pe șmecherul, zicând că e o eroare, că nu ești d-ta. Dar nu s'a prins.

Te-au luat agenții techer-mecher pe sus și te-au vârat cu anasâna în dubă.

— Dumnezeule, strigă Tase, smulgându-și părul din cap, în timp ce caporalul făcea singur haz de vorbele lui, Tase căzu pe gânduri.

Imposibil să te mai încrezi astăzi în cineva. Sandu își călcăse desigur jurământul și cine știe pe unde o fi umblat el, în timp ce infamul acela de Ghiță Bondoc îi pune coarne? Căci fărăndoila că numai mizerabilul acela de Bondoc făcuse pușcăriia în locul lui, pentru cele două perechi de palme ce le mănecase. Era comic și tot deodată tragic.

O, dar n'o să se lase el cu una cu două. Cât despre găgăuțul acela de Sandu, care n'a fost în stare să apere onoarea casei unui prieten absent, o să-l ia frumos de guler și o să-l dea pe ușe afară.

— Așteaptă un moment, îi spuse după un timp caporalul de gardă.

V

După câteva minute, Tase Coarnă primi un mic pachetel.

— Poftim obiectele ce le-ai uitat în celulă, îi zise caporalul.

Tase desfăcu infrigurat hârtia ce'nfășura pachetul și 'năuntru găsi portofelul ce cu un an mai 'nainte îl făcuse cadou scumpului său prieten Sandu Irinel, de ziua lui, cu următoarea dedicație, săpată în lteră de aur: „Ca amintire pentru sincera ta prietenie“.

Un om distrat

— Ei bine, făcu Paul, eu am cunoscut un individ mult mai distrat decât acela de caremi vorbești tu.

— Mai distrat? Imposibil, răspunse eu.

— Ba da, afirmă Paul. Individul acesta se numea Tase Lăboi. Era așa de distrat, în cât dacă-l trimeteai să scoată din pivniță o cană cu vin, uita să închidă canaua butoiului, dacă da de mănecare la sticleți, lăsa porția coliviei deschisă, așa că și vinul se ducea la dracu și sticleții sburau la treaba lor.

Intr'o zi i se 'ntâmplă o aventură nostimă și tot deodată neplăcută. Se dusesese o fată.

Tatăl celei seduse, aflând de fapta lui Tase Lăboi, nu se resemnă, așa cum fac mulți părinți, ci se duse drept la seducător și-l apucă de gât:

— Repari, ca să te mbrățișez sau refuzi și-ți dai imediat oasele?

Tase Lăboi promise că repară și-a doua zi făcu să apară în gazete următorul anunț straniu:

„Domnișoară frumoasă, brunetă, de curând abătută dela îndatoririle sale filiale e rugată de a-și da imediat numele și adresa d-lui Tase Lăboi, Str. Capului nr. 15, care acceptă s'o ia de soție“.

După apariția acestui anunț straniu, mă abătui pe la amicul meu, să văd dacă nu cumva a înnebunit subit.

— Ce te face să crezi lucrul acesta? zise el mirat.

— Dar trebuie să fii într-o ureche, să faci să apară în gazete un anunț de felul acesta.

— Dragul meu imi răspunse Tase Lăboi. Am făcut o greșală. Acum o repar. Fac ceea ce-mi dictează conștiința mea de om cinstit. Deci mă surprinde cum se face că un om o nest ca tine, să-mi reproșeze actul meu de pur cavalerism?

— Dragă prietene, incontestabil că ași fi făcut și eu la fel ca tine și nu-ți reproșez de frumoasa hotărâre cerai luat, ci mă surprinde numai procedeul tău stupid de-a anunța fetei intențiunile tale.

— Procedeu stupid zici? bombăni el.

— Da, stupid, idiot, imbecil.

— Dar tu cum ai fi procedat în locul meu?

— Foarte simplu. M'ași fi dus la fată și i-ași fi spus în mod discret intențiunile mele, fără ca să dau acestei afaceri o publicitate deplorabilă.

El ridică capul în sus, se reculese un moment, apoi apucându-mă de nasturele dela vestă, imi spuse:

— Ușor îți vine ție, dar întreabă-mă pe mine. Tatăl domnișoarei în chestie are trei fete. Ori, de geaba mi-am trudit eu creierii trei nopți de-arândul. Mi-a fost imposibil să-mi aduc aminte care-a fost din ele.

Spicuind ziarele

Cu ocazia jubileului de 50 ani, d-nul Paul Gusti, director de scenă la Național, a primit 500.000 lei și un loc de casă.

*O jumătate de milion,
Prin merit, nu prin proptă fustii,
Așa cadou mai zic și eu
C'adevărat i-au fost... P. Gusti!*

Clap...ss

Pomada miraculoasă

Frumoasa dansatoare Fatmé era o turcoaică veritabilă, născută pe țărmul Bosforului, nu ca altele pe malul lacului Tei.

Era o fire vagabondă, fără domiciliu stabil. Voiaja de ani de zile din bălci în bălci, cu trupa ei orientală, în țara în care nu se născuse. Așa sunt unele femei: nu pot trăi în țara în care au văzut pentru prima dată lumina zilei. Ar fi fost însă cu mult mai bine să nu se fi născut nici una. Asta pentru liniștea și fericirea bărbatilor.

Fatmé era cea mai bună fată din câte s'au văzut pe suprafața pământului. Ca probă că din prima zi când i-am propus să vie la mine, Fatmé ascultătoare și încrezătoare m'a urmat imediat.

Anul trecut era angajată la Moși ca dansatoare. Avea un singur număr. În sunetul târăganat al unei orchestre improvizate, executa cu cea mai molatică grație celebrul dans din pântec.

În zorii zilei, după ce ultimii cheflii părăseau localul la care se exhiba Fatmé, venea la mine unde o aștepta un așternut moale, pentru a-și odihni mădulele obosite de munca unei nopți întregi și o sărutare caldă, care să-i risipească tristețea unei vieți nomade.

Purta în tot momentul cu sine o cutiuță elegantă de nichel încrustată cu safir, care conținea o pomadă depilatorie. Cu această pomadă Fatmé își ungea părțile păroase ale corpului său frumos, pentru distrugerea firelor rebele de păr, căci cu meseria ei de dansatoare, care trebuia să apară în fața publicului aproape goală, trupul ei urma să aibă o piele fină nepătată de nici un fir de păr, oricât de mic ar fi el.

Pe la două după amiază, după ce îmbracă ceva în grabă, Fatmé pleca la nobila ei ocupație, iar la trei precis, așteptam pe Margot, cea mai sburdalnică fată din câte întâlnisem în viață și cu care duceam un trai pseudo-conjugal de mai bine de șase luni de zile.

Veți zice poate că era o imprudență faptul că aveam două amante. E just. Un om prevăzător are întotdeauna trei. Se poate întâmpla ca amândouă să crape în același timp, sau să te părăsească. Trebuie să ai întotdeauna și pe-a treia, ca rezervă.

Fatmé era o dragoste pasageră, o legătură efemeră, care nu putea dura decât spațiul unui bălci oarecare. Se schimbă însă socoteala cu Margot, țigăncușa cea sburdalnică și fată de care manifestam o gelozie feroce.

Intr-o zi Fatmé întârzie mai mult

la mine și în grabă de-a fi la timp la începutul reprezentației, se îmbracă în fugă și când pleacă uită pe noptieră mica cutiuță cu pomada depilatorie, după un sfert de oră sosi și Margot.

De-abia se suise în patul călduț și plin încă de parfumul oriental al lui Fatmé, când un miros infect, de tutun prost îmi strâmbă nările.

O bănuiam eu de mult pe Margot că are relațiuni vinovate cu subcomisarul Bodrugă dela a 25-a, vajnicul reprezentant al forții publice din mahalaua mea. O știam pe Margot că nu fumează, atunci de unde și până unde acel miros acru de tabac pe buzele ei? Probabil că venea dela Bodrugă, că numai acesta avea prostul obicei să fumeze asemenea mahorcă păcătoasă.

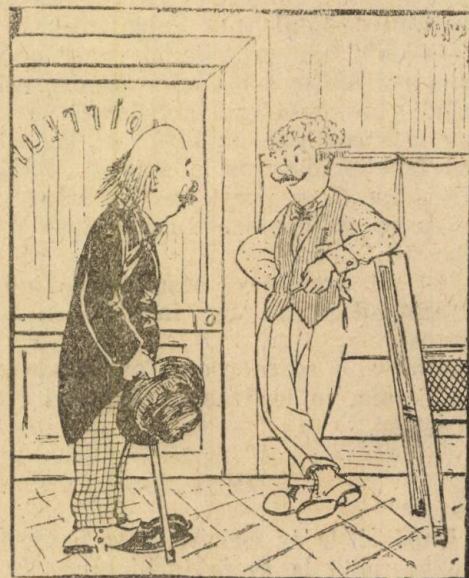
— Iar imi faci scene scumpe! se apăra Margot. Și pentru cine? Pentru ipistatul ăla cu mustața în furculiță, care se sgâște la mine ori de câte ori mă vede? Copil ce ești! Idiotul se crede irezistibil cu mustața lui aia neagră și stufoasă, ca și și când ar mai fi moda de pe vremea lui tata mare.

Pentru moment declarațiile iubitei mele imi mai potoli puțin gelozia.

Pe la ora șase seara, Margot, după o ultimă aruncătură de ochi în oglindă înainte de a-și îmbăcsi buzele cu roșu, zări pe măsuta de noapte cutiuța cu pomadă depilatorie ce-o uitase acolo Fatmé.

— Ce-i asta? mă întrebă Margot bănuitoare.

La bărbier

— Numai părul? Pot să vă tund și fără a vă scoate pălăria.

Desen de Raffray

„Nu vă 'ngrămădiți, că nu mai vând“!
Este strigătul negustorului copleșit de potopul
de clienți.

Acest strigăt este o realitate pentru cartea

Niță Pitpalac și familia în Evropa

Câteva zile, — și marele tiraj de 30.000 exemplare (așa cum nici un op n'a putut să aibă până acum) se epuizează.

Ce se va întâmpla în urmă, Dumnezeu știe, fiindcă sunt oameni cari au renunțat chiar la lemne, dar cartea tot au cumpărat-o.

Privii și eu spre măsuță și pentru a-i înlătura orice urmă de bănuială, îmi veni imediat în minte minciuna salvatoare.

— Ia ce să fie? răspunsei eu, e o pomadă pe care am luat-o astăzi de la farmacie. Mi-a recomandat-o doctorul contra durerilor de gingii.

— Și-ți face bine?

— E minunată. Întărește gingia, condensează derma, tonică, astringentă și înlătură orice durere de dinți.

— Vai, ce bine-mi pare, zise ea. Dă-mi-o mie. Tu fă alta la farmacie. De două săptămâni de când mă dor gingiile, am încercat fel de fel de medicamente, fără nici un efect. Și înainte de-a o opri, Margot luă cutiuta și o vără în geantă.

A doua zi mă 'ntâlni cu Nae, fostul meu coleg de liceu, astăzi subșef la finanțe.

— Il știi pe Bodrugă, subcomisarul dela a 25-a? mă întreabă Nae.

— De ce mă întrebi? făcui eu intrigat.

— Pentru că n'ai să-l mai recunoști. L'am văzut azi de dimineață. Nu mai are nici un fir de mustață. Știi, mustața lui aia groasă, cu care se mândrea și după care mureau cucoanele din mahala.

— Și-a ras-o?

— Nici de cum. Azi dimineață, când s'a dat jos din pat, i-a rămas toată pe pernă.

Atunci pricepui totul. Necredincioasa mea Margot își dase pe gingii cu pomada miraculoasă. Numai așa se explică de ce mustața lui Bodrugă a rămas pe pernă.

Infuriat, la prima ocazie îi făcui pașaportul. Fatme plecă și ea puțin după aceea la bălciul din Broșteni.

...Hotărât lucru, un om prevăzător nu trebuie să ție două amante, ci trei.

Aiurări inofensive

În fața cafenelei în care-mi petreceam mai mult de trei sferturi din zi, se vedea o clădire cu etaj, cu porți de fier vopsite 'n verde și în fața căreia se oprea din când în când o trăsură elegantă, din care cobora un domn cărunt cu favorite, probabil un doctor.

Mi-ar trebui pana lui Cosmin ca să pot descrie exact ce stranie impresie îmi făcea acel vehicul elegant, care se oprea atât de des în fața acelor porți verzi.

Dacă soseam la cafenea la ora zece, până la două când plecam la mână, fără să exagerez, acea trăsură se oprea de 5—6 ori în fața acelor porți verzi. După amiază la fel, de la 4 și până la ora mesei, iarăși aceeași și aceeași trăsură.

După două săptămâni, vederea acelei trăsurii îmi inspiră un alt sentiment, de altă natură. O enl'niște grozavă începu să-mi tortureze creierul.

— Probabil că în acea casă trebuie să zacă o femeie bolnavă, mă gândeam eu în tot momentul și doctorul vine la ea ori de câte ori e chemat.

Și imediat, cu temperamentul meu poetic, îmi imaginez o cameră roz, un pat alb și o femeie tânără, bolnavă, palidă, cu o figură ca de ceară.

Vă mărturisesc că imagina suferinței se profila în închipuirea mea, la început vagă, fugară, ca într-o ceață, dar încetul cu încetul viziunea ei începu să se profileze din ce în ce mai clar.

Nu putea fi decât o femeie blondă (de un blond deschis) cu ochi mari și verzi ca de smarald. Probabil c'a fost măritată cu sila după un tip idiot, care tot timpul și-l petrece la cafenea (ca și mine) și care nu vine acasă decât noaptea târziu, pus numai pe ceartă și pe 'njurături, care sparge geamurile, trânteste mobilele și aruncă ghetele pline de noroi peste

covor și peste canapele.

Și d'ala mititica de ea se topea din zi în zi.

În curând nu mai mă gândeam la altceva, decât la mica femeie bolnavă.

Dar mica suferindă, ghicind probabil interesul ce i-l purtam eu, nu 'ntârzie de a profita de acest lucru devenind în curând de o indiscrețiune revoltătoare.

Nemulțumită că-mi ocupa toate gândurile în timpul zilei, începu acum să-mi apară și'n fiecare noapte în vis ca și când eu aș fi fost cauza nenorocirilor ei.

Găsii cu cale că prea împinsesem lucrurile departe și deci mă hotărâi să termin odată cu ea. Mai întâi habar n'aveam cine era și nici cu ce drept venea să-mi turbure somnul.

Fără întârziere voii să am din partea ei o explicație.

Băgasem de seamă că'n fiecare seară eșia din acta curte o servitoare care se ducea să cumpere lapte. Li pândii eșirea și fără altă introducere o acostai:

— Fetițo, îi zisei eu, ce mai e pe la d'voastră acasă?

— Ceați zis?

— Adică, ce mai face mica bolnavă?

— Care bolnavă?

— Mica femeie suferindă, care se topește de boală.

— Nu știu nimic, domnule. Nuri nici o femeie mică la noi. E'adevărat stau aci două femei, dar astea nu sunt mici, ei mari, înalte și grase ca niște batoze.

— Atunci, făcui eu, ce cată acea trăsură, care în tot momentul se oprește în fața acestor porți? Ce cată acel doctor cu favorite, dacă nuri nici o femeie bolnavă în toată casa?

— Doctorul? exclamă servitoarea făcând ochii mari.

Ochii ei se făcură și mai mari.

— Da, doctorul.

— Natural, zise ea după un timp: sigur că vine doctorul, de ce să nu vie, când aici e casa lui?

Probă decisivă

Ei, acum nu poți nega că n'ai primit aci un om... ată un fir de păr lung...

VESELIA

Impozitele

PERCEPTORII. — Ar fi trebuit să nu-i lă săm nici banii de frânghie...

CRONICA SAPTĂMĂNEI

Contribuțiuni la istoria civilizației bucureștene

Intr-o zi când întâmplarea mă duse într'un carter răsrit departe de drumurile mele obișnuite și de căile de comunicație civilizate ale acestui oraș, stăteam locului și mă gândeam pe unde s'o apuc ca să ies în „oraș“.

Nu e un calambur când spui că dintr'un carter de margine vrei să mergi în „oraș“.

Făcătul e numai că în București, când te vei repezi spre „oraș“ cu un vehicul mai rapid, riști, ca popa din poveste, să sari dincolo de apă!.. E atâta de puțin „oraș“ în București!

Dar să ne întoarcem la subiectul acestei cronici.

Când îmi căutam salvarea din pustul bucureștean, zării în fața mea, la vreo sută de metri, alinate frumos trei automobile taxicouri, purtând pe ele însemnat locul de plecare și destinația „Vama Poștei“.

Mă îndreptai vesel spre aceste trăsuri, care au smuls admirația d-lui general Nicoleanu, până într'atât în cât să ceară în consiliul municipal, desființarea tramvaielelor greoaie care încurcă circulația și înlocuirea lor prin aceste vehicule ușoare, curate, comode și rapide.

Când am ajuns am avut plăcerea să constat că și loc era înăuntru suficient. Mai erau trei persoane, cu mine patru. Erau automobile închise, aveau ferestre și perdele. Înăuntru perne de scândură cu mușama.

Mă așezai în cel mai confortabil loc (la urmă) și așteptai. Ceilalți pasageri stăteaua și ei ca mine, cuminti, cu banii în mână și gravi ca la un drum lung.

Se vedea după chipurile lor că poetul când a spus

Partir, c'est mourir un peu
n'a spus brașoave...

— Suntem gata, șeful? Plecăm? întrebai eu pe omul care dormea la volant, în gulerul ridicat.

— Indată, îmi răspunse el și ridicându-se se dete jos întinzându-se, de parc'ar fi vrut să-l tragă jos pe Dumnezeu din cer. Apoi trecu înpoia mașinei.

Îmi făcui socoteala că examinează ceva la roate și apoi îi dă drumul. Cu o mașină ca asta ușoară, în al mult un sfert de ceas suntem în centru.

Dar o ciurăală chiar la spatele meu, afară, arăta că hunul conducător se dedea la clasicul obicei al adărei roților ca să se umfle lemnul.

Negreșt, că nu poți întrerupe pe cineva dela această necesitate organică. Așteptai deci. Dar nu mult. Căci țipete energice mă făcură să privesc

prin geamul dinapoi al închisoarei noastre pe roate de cauciuc: șoferul nostru se bătea cu ceilalți doi șoferi. Nimeni nu mi-ar putea băga vreo vină, din faptul că iar am așteptat să sfârșească.

Intervenția mea n'ar fi folosit. Nu zic că n'am oarecare forță musculară; dar, poți să te pui cu oameni care fac acest antrenament de cel puțin cincisprezece ori pe zi, adică de câte ori fac stație?

Apropierea unor înjurături crescânde, îmi dete speranța că vom porni. Într'adevăr omul nostru roșu la față și cu o abundentă spăimântătoare de noțiuni gynecologice și genealogice, amestecate cu motive religioase, luă loc la volant. Din ceata care asistasă la „match“ se mai urdă ră câțiva înși. Erau zece, adică complet. Șoferul controlă din ochii, dudu motorul și îi dete drumul.

Dar speranța de a ajunge într'un sfert de ceas „de la plecare“ în oraș se dovedi deșartă. Drumul era prost, ca toate drumurile de margine și de centru din București. Șoferul era agitat și accelera în gropi, încetînd deasupra ceea ce pe noi, sărmanii pasageri ne pune în conflict cu banca și cu tavanul.

După câțiva pași mașina se opri. De sub „părțile laterale“ dela ușe se ivi un sergent major. Șoferul privi poruncitor înăuntru și comandă:

— Mai strângeți-vă pe dreapta.

Majorul se poticni în brațele a două cucoane și căzu între o babă și un student. Baba zise „chiu“ și băiatul „vai“: majorul era om cu greutate.

Trei pași și mașina se opri din nou. Se ivi un geamantan și după el un hamal. Vrea să intre.

Nu protestă nimeni. Șoferul îi porunci să stea între bănci, călare pe

geamantan. Și dădu drumul mașinei prăbușind peste noi geamantan și hamal.

Iar porni mașina și iar se opri, de astă dată se urcă un gradat. Era maior de intenție, grăsean, cu servietă la subțoară. Majorul sări drept în picioare călcând amarnic pe bătătură pe minorul de alături. După regulament trebuia să-i cedeze locul dar înghesuiala, fiind caz de forță majoră, maiorul cu forța lui pe care personal am apreciat-o împinse cu șezutul lateral toată sera de călători ca să facă loc maiorului. Ceeace, îi reuși pe deplin și cu prisosință.

Mă gândeam: comod nu călătorim dar vorba ăluia: cui n-ri place să-și ia mașină... de casă; curat nu prea e pe aici, mai ales că hamalul cu geamantanul ne turtise bombeurile la ghetă și se scarpină cu nterese; dar cel puțin vom merge repede.

Și într'adevăr drumul îmbunătățindu-se, șoferul dete viteză.

De astă dată sburam. La cotituri credeam că sărăm peste case, pe strada ailaltă. Un câine schelălăi de moarte în urmă. Un alt taxico se ținea alături să ne ia înainte.

Am închis ochii, așteptând destînul... Dar stațiile ne făceau să pierdem din timp. Trebuia să se dea loc unul din coșul care stătea în carca șoferului, ăla cu geamantanul, unul lung care tot timpul a stat îndoit în unghi drept, agățat de tavan și cu spatele drept în nasul unei domnișoare... urâte, fiindcă era alta frumoasă vis-a-vis...

Cum toate se sfârșesc pe lumea asta, ajunserăm la punctul unde trebuia să cobor. Mă lăsați păgubaș. Eram singurul care trebuia să rămân acolo. Merse până la capăt și fiindcă mă grăbeam luai înapoi tramvaiul care mă duse unde aveam nevoie...

Concluzii scrise

Domnule general Nicoleanu, plimbați-vă odată cu taxicoul, că vă asigur c'o să vă luați abonament la tramvai!

Tr. U. Badurui

O vorbă mare

Se trase loteria pompierilor comunali. De acum o să avem sacale, tulumbe, ofiteri de pojarnici și trambite care să dea alarma. Ne mai trebuie apă și presiune la Ciurel, ca să fim la adăpost de sinistru, spuneam lui Buzdrună, un vecin al meu, cap de portărei la tribunal. Tocmai mă adâncisem în folioasele ce vor decurge, pentru comună, din operația ingenioasă a clădirii de primari când îl văd pe Buzdrună că se ridică în capul oaselor și se năpusteste, cu ochii injectați:

— Ce pompieri, domnule? Ce tulumbe, domnule? Asta ne trebuia nouă?

— Dar, ce, Buzdrună?

— Altceva ne trebuie, domnule.

— Ce, dragă?

— Altceva, domnule. Nu sacale și trambite.

— Nu se poate să mi spui și mie, frate Buzdrunică, ce ne trebuie așa de imediat și de indispensabil?

— Păi dumneata nu știi? Ce, ești de lemn? Nu umbli pe stradă?

— Ba toată ziua bat podurile, dar dacă nu mi dai în gând!

— Cum, nene? Dumneata nu mănânci?

— Cum, nu? De două ori pe zi.

— Și nu bei?

— Imi pare rău! Cum să nu beau?

— Atunci?

— Ce, atunci?

— Păi, dacă mănânci și bei; dacă mașina ți funcționează normal; și dacă umbli, prin oraș, după treburi, nu ți vine?

— Ce să mi vie, frățioare?

— Nu ți vine așa să te dai în lături.

— Ba, da, de frica automobilelor.

— Nu e vorba de asta. Că o viață are omul: ce mi e că te ucide șoferul, ce mi e că te omorâ doctorul! De altceva e vorba.

— Nu te înțeleg, nene. Parcă vorbești chinezește.

— Măi, omule, nu simți câte odată trebuința de a te feri de ochii trecătorilor?

— De ce să mă feresc? Ce, am ceva pe conștiință?

— Dar gros ești de cap, nenisorule!

— Păi dacă vorbești în papănoage! Spune, dracului, odată, pe siovă, ce ai pe suflul tău. Ce tot ocolești!

— Cum să ți spui, dragă, că șade rău. Cătesc damele.

— Ce are aface! Nu s'a votat încă legea presei. Poți să vorbești deschis.

— Huit-te: nu te solicită câte odată legile fiziologice?

— Cum, nu! Mi-e foame, mi e sete...

— Tranca-fleanca, mere acre! Ce întreb eu și ce mi răspunzi dumneata!

— Păi, dacă ți ții gândul în gusă!

— Ce dracu, domnule! Că m'or lă înțeles și un surdo-mut de când vorbesc.

— Aia, da, că înțeleg depe buze; dar mie trebuie să mi spui respicat.

— Mă rog: când mergi pe uliță, după ce ai mâncat caltaboși și ai băut turburel, nu te prindește câte odată?

— Adică, cum?

— Așa: nu ți vine uneori să te retragi?

— Când obosesc, da.

— Nu, frate dragă. Nu te zorește câte odată prisosul?

— Prisos, de ce?

— De mâncare ori de băutură.

— Acu începe să pricep.

— Greu, taică. Ei, și ce faci atunci?

— O iau la picior.

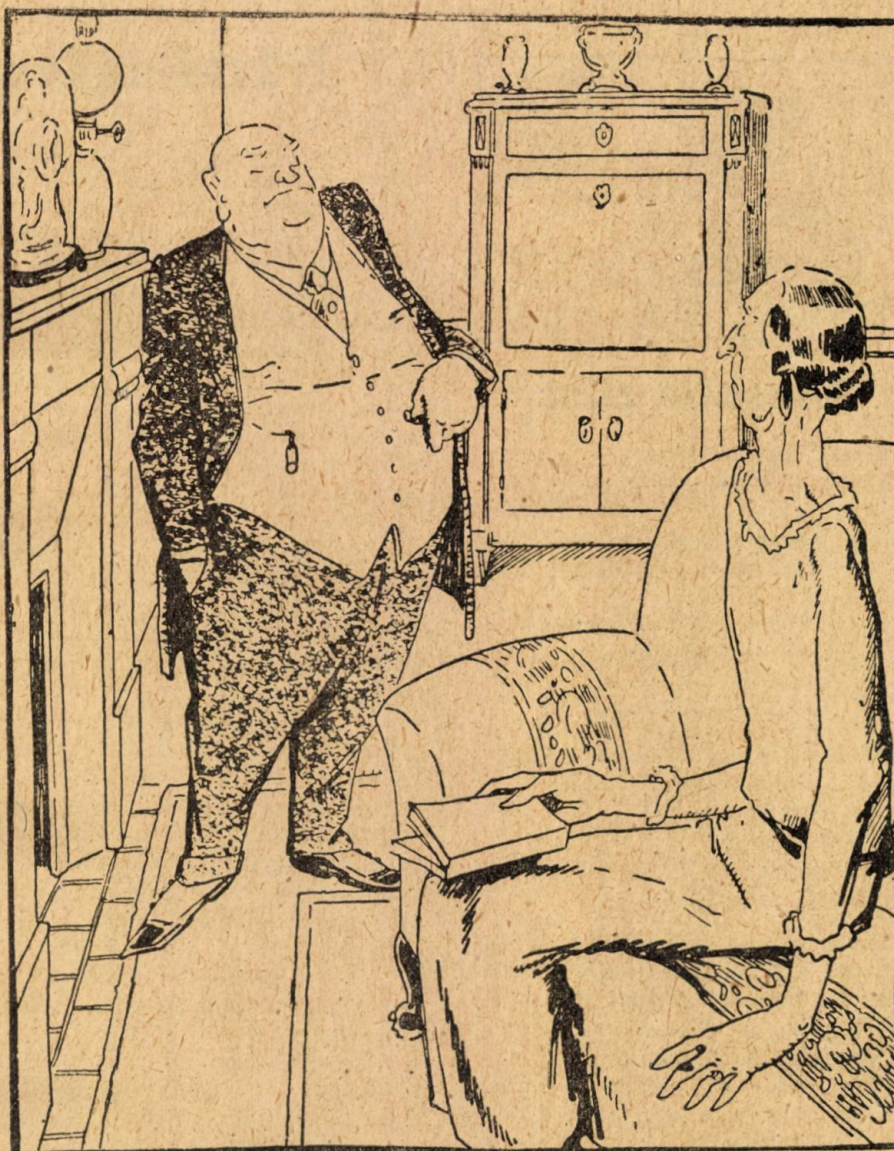
— Până unde?

— Până unde ține.

— Și acolo?

— Acolo, deh! ca omul.

— Păi, vezi?

— Și totuși îți păream frumoasă când aveam odată...

— Din nenorocire numai data a dispărut.

Desen de R. Pallier

— Eu nu sunt câine să mă uit înapoi ca să văz.

— Bine, dar frumos e?

— De unde!

— Ei, atunci?

— Atunci, ce?

— Atunci, la asta trebuia să se gândească primăria întâiu — nu la pompieri.

— Acu viu de acasă. Trebuia să facă...

— Negreșit, domnule. Înainte de a cumpăra zurgălăi cu care să anunțe pe contribuabil că i arde casa, trebuia să facă locuri de retragere, unde să-și găsească, omul, ușurare la suferințele trupesti. Că, așa cum devine chestia acușca, toată Capitala regatului este o imensă hazna, unde, în disprețul regulamentelor și al omeniei, se înșuruea poporul, în vâzul domnișoarelor depe stradă, ca la Tânaș, când face publicul coadă.

— Ai dreptate, dar ce e de făcut?

— Să comunicăm neajunsul acesta doctorului Lupu, primarul din Verde.

— Doctorul Lupu suferă de ficat și e pus la regim. El nu prea are trebuință, prin urmare.

— Atunci s'o aducem la cunoștința municipiului.

— Vezi-ți de treabă, nene! Ce, vrei să ți bage pe gât biletele dela altă loterie?

— Să facă ce dracu le-o trece prin cap, nenisorule, dar să scutească Bucureștii de spectacolul hidios al legiunei de oameni prădidiți cari fac pe pompieri pe prichieul caselor.

Și, zicând, Busdurună a fugit încruntat să se descarce aiurea de năduful pe care i-l pricinuisese, după masă, încetineala mea de a pricepe unde bate vorba lui cu tăle.

Archibald

INSEMNARI NEINSEMNATE

Filosofia zilei

Cu planul de filosofare
Al școlilor, după cât pare,
Ministrul Petrovici se arde,
Căci tot proiectul numai fard e
Sau cum se zice: o spoilă!

Era fatală
Și așteptată această încheiere
După străvechiul obicei
Cu „orice pasăre ce piere
pe limba ei!”

Domn' Trancu nu se vrea Primar
Căci are slujbă mai măreață
Dar
Cum s'ar schimba
De s'ar putea
Numit a fi pe viață!

Așa... azi ești și mâine nu!..
Nu crezi? A-l întreba întâi
Pe domnul Anibal
Mai va până va fi ministru,
Deocamdată nu-i primar
El dete vrabia din mână
Pe cioara cea din par
Sinistru!

Dar cioara parcă „are ele”
Stă: n'aude, n'avede!
Ci dar avea legile ei
Chir și alte angarale:
Sunt legiuri mari, epocale,
Cine vrea poate crede.

„Ars longa, vita brevis est”
A zis cândva poetul
Proverbele se re'noesc
Incelul cu incetul
Oricare și trage-atât cât poate
Azi spuza pe-a lui turtă
Căci v'ata-i lungă din păcale
Și n' schimb puterea scurtă.

Turandot

Anunț

Caut un coșar autorizat
Spre a-mi curăța
— Rog nu faceți haz —
Două coșuri mari
Ce am... pe obraz!

Costicluța

Mosafirul nepoftit

Mircea Sandini era în luna de miere. Lenuța, tânăra sa soție, era o femeie încântătoare. Nu era decât opt zile — aceasta după numărul nopților — de când tânăra și frumoasa femeie dăduse acestui aventurier pocăit de Mircea Sandini, inima și milioanele ei.

Tinerețea lui Mircea fusese furtunoasă. Voiajase mult și avusese foarte multe aventuri în viața lui.

Încântătoarea lui soție nu era de loc geloasă. Din contră, îl asculta cu mult drag, când Mircea îi povestea despre viața lui vagabondă și despre aventurile lui galante.

În dimineața aceasta Mircea îi povestea pe o bancă din fundul grădinii, despre obiceiurile strănii ale finlandezilor.

— Ai citit poate în „Universul” un articol în care se spunea să popoarele dela nord aproape nu știu ce însemnează sentimentul acesta care la noi se cheamă gelozie. Perfect adevărat și tocmai d'aia în Rusia a prins bolșevismul, care are, pe lângă alte utopii și principiul socializării femeilor. La noi dece nu prinde bolșevismul? Din cauza influenței orientale. Noi românii suntem geloși ca niște turci.

Am stat și eu trei săptămâni în Helsingfors, capitala Finlandei. Aci am fost găzduit de cel mai mare poet al lor, de celebrul scriitor finlandez Vițelofski, ale cărui opere au fost traduse și în limba japoneză.

Eu nu cunoscteam obiceiurile lor și din prima seară, după o masă îmbelșugată, când Vițelofski îmi propuse cu un surâs curtenitor: — Soția mea îți va ține la noapte de urât crezul la început că vrea să-și bată joc de mine. Dar nu, așa e obiceiul

în țara asta. Odată ce ai fost poftit la masă, cea mai mare ofensă pentru un finlandez, e să refuzi să te culci cu nevasta lui.

La ezitarea mea Vițelofski se simți jenat, insistând cu bunătate:

— Lasă dragă, când am să vii și eu prin București, că am de gând să fac în curând un mic voiaj prin toată Europa, n'ai să te superi dacă mi vei mulțumi la fel.

— Mă mir că nu te-ai grăbit să-l anunți că te-ai însurat, zise Lenuța răutăcioasă.

— Nu dragă, dacă ți-am promis, n'am făcut aceasta decât din simplă politețe. Dar n'ai nici o teamă. Sunt patru ani de atunci și Vițelofski, probabil preocupat de destinele țării lui, cu siguranță că m'a uitat de tot.

— Bine ai dreptate, numai că mi-ai făcut o mare spaimă. Dar ce fel de oameni sunt finlandezii tăi?

— Soția o comoară de grații și bunătate. Sotul un bărbat frumos, robust, amabil și generos.

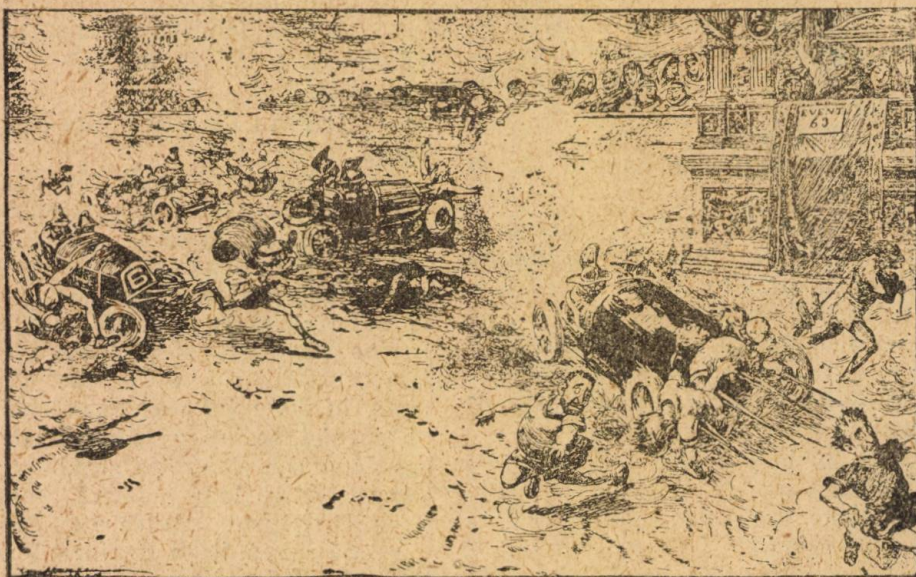
— Mă mir că n'a venit până acuma prin București.

Tăcuți, fiecare preocupat de gânduri diferite, cei doi soți luară drumul spre casă. La ușă fură întâmpinați de d-ra Liza, care ținea un plic în mână.

Acosta fusese profesoara Lenuței de franceză și îmbătrânise în casa părinților ei. Când Lenuța s'a măritat a luat-o cu ea ca domnișoară de companie.

Mircea privi plicul cu atenție și îngălbeni.

— Ar fi culmea, exclamă el. Desfăcu înfrigurat plicul, își aruncă ochii la semnătură, apoi mai palid începu să citească:

Ce ar fi jocurile de circ cu un Nerone contimporan.

După Life

Să te ferească Dumnezeu!...

— Am fost la prietenul tău pictorul amator și fiindcă avea chef de joacă, i-am spus că pentru ora de lucru am un tarif iar pentru ora de petrecere e încincit!

Desen de Léon

Helsingfors, 4 Aprilie 1927

Scumpul meu prieten, în mod indirect am aflat adresa ta, precum și de proiectele tale de căsătorie. Mă grăbesc să vii să iau parte și eu la bucuria ta...

— Impertinentul, bombăni Mircea... Mă teamă însă să n'ajung prea târziu...

— Asta-ai mai fi trebuit!... Totuși sper să pun și eu o piatră la edificiul fetei tale...

— Nemernicul gemu el... Sâmbătă voi fi cu siguranță la București.

Al tău Vițelofski

— Dar azi e chiar Sâmbătă, zise Lenuța.

— Să ne baricadăm în casă, propuse Mircea, o să creadă că nu suntem acasă.

— Da, dar o să n'trebe prin vecini și o să afle totul.

— Așa e, zise Mircea, mai bine să rugăm pe vecini să-i spue c'am murit.

— O să ne caute la cimitir, să pue flori pe mormintele noastre.

— Atunci? zise Mircea.

— Atunci repetă și Lenuța.

— Știi ce? Mi-a venit o idee. Să rugăm pe d-ra Liza să primească să fie nevasta mea pentru o seară.

La început d-ra Liza se opuse cu energie, dar mai pe urmă, după ce Mircea descrie pe d-l Vițelofski că e un bărbat galant, prezentabil și vânic, bătrâna domnișoară în fine primi.

— Cel puțin să-mi schimb toaleta, zise ea.

Intr'adevăr, niciodată, d-ra Liza

Așa e așa 'n Capitală!
O știți precum o știu și eu
Din patru vânturi, doar bețele
Te poticnești de mi, de rele,
De le suporti ești un erou.
Să te ferească Dumnezeu!

Îți faci, plimbându-te, siesta
Dela Palat la Ateneu,
În drum te lupți, dar în zadar
Cu gropile din trotuar,
Mai abilit decât un zmeu.
Să te ferească Dumnezeu!

Aștepti tramvaiul, oțobuzul,
Și tot aștepti, aștepti mereu.
Dar dacă ai picioare bune,
Ascultă neică, ce ți-o spune,
S'o ieși pe jos, altminteri zău.
Să te ferească Dumnezeu!

Când n'ai confort și vrei o baie,
S'o faci acasă 'ntr'un hârdău!
Căci în oraș e o prostie
E o curată murdărie!
Am încercat cândva și eu,
Să te ferească Dumnezeu!

Nevasta trebuie să-ți nască,
Să-ți vie 'n lume vre-un flăcău,
S'aduci pe moașă, în zadar,
Alergi să cauți un birjar,
Căci tot birjaru-i nătaru!
Să te ferească Dumnezeu!

E ora zece dimineața,
Șirai vrea o țuică și-un pateu
Un chelner, piccolo și-un tal,
Te'nhață, spuneti nu-i scandal?
Și când la plată-ți vine rău,
Să te ferească Dumnezeu!

Ai vrut să-ți faci un dar nevastei
Și ți-ai ales pe gustul tău.
Iar soacra, cum e ea năroadă,
S'amestecă, „că nu-i la modă”!
Se 'ncrunță bombănind mereu.
Să te ferească Dumnezeu!

nu pusese atâta grije în facerea toaletei. Nu era încă gata, când o trăsura opri la poartă, din care coboră mosafirul nepoftit.

Mircea îl întâmpină voios, strângându-i mâna ca unui vechi și bun prieten.

— Dar nevastă-ta unde e? întrebă nerăbdător Vițelofski.

— Vine îndată, răspunse Mircea.

— I-am adus un mic cadou de nuntă, zise streinul, scoțând din buzunar un inel cu un superb briliant, mare cât o alună. Iată piatra de care pomeneam în scrisoare.

Mircea întinse mâna să ia inelul.

— Țiu foarte mult să i-l bag chiar eu în deget, după...

— Cerați zis?

— După ce mi-o prezenta-o.

Aduni băncuță cu băncuță
Să ai, căci ai muncit din greu
Și cât e suma ta de mică,
S'o pui la bancă ție cam frică,
Căci băncile... nu-i lucru nou,
Să te ferească Dumnezeu!

Te duci la un concert, la teatru
Ori seara, ori la matineu
Incepi să dai la taxe 'n plus,
Încât tot cheful ți s'a dus;
Mai bine umbli teleleu!
Să te ferească Dumnezeu!

Când chemi la telefon Centrala
Duduia îți răspunde greu.
Ea are-un rouge de buze 'n mână,
Apoi să suni și-o săplămână;
E în amor cu'n derbedeu
Să te ferească Dumnezeu!

Pe stradă întâlnești o damă
Discret, o duci la separeu.
Și după-o scurtă-intîmîlitate...
Așa e omul, — cu păcate —!
O viață 'ntreagă-ți pare rău.
Să te ferească Dumnezeu!

Fumatul este o plăcere,
Am început de prin liceu,
Să dai și-un pol pe o țigare,
E proastă, aspră și e tare,
Când tragi un fum îți vine rău.
Să te ferească Dumnezeu!

Cu binele ți s'a urât,
Te 'nsori să nu rămâi flăcău,
Când ei o fată și cu dotă,
Îți cere să-i dai lumea toată,
Să o trimiți îți vine... zău!
Să te ferească Dumnezeu!

Vero

— A!... dar iată că vine.
În acest timp, d-ra Liza apărură îmbrăcată cu o rochie a Lenutei. Talia ei slabă ca o scândură, nu se cam potrivea de loc cu rochia ce'nbrăcase și Vițelofski văzând-o atât de șantalie, fu prea politicoș ca să nu facă o strâmbătură. Apoi reculegându-se, se ploconi respectos în fața ei, zicându-i foarte curtenitor.

— Drăguță nevastă ai, dragă; ce păcat însă că obiceiurile țării tale nu-mi permit de a reclama privilegiul pe care în țara mea tu l-ai obținut cu atâta bunăvoință din partea mea. Regret că n'am timp de pierdut și trebuie să vă părăsesc imediat.

Vițelofski tocmai își luase pălăria pregătindu-se de plecare.

— Dar inelul? îndrăzni Mircea.
— Scuză-mă te rog, dar am un prieten la Viena care se însoară săptămâna viitoare și de la nunta căruia ții foarte mult să nu lipsesc.
Își vără apoi inelul în buzunar, salută respectos și fără altă explicație spală imediat putina.

Aiurea, în tramvai

*Dela Copou la Nicolina,
Ori din Obor la splai,
Mereu, la curbe, tu rozi șina,
Hodorogit tramvai.*

*Din zori și până 'n nopți cu stele
— Electric sau cu cai —
Ne faci tot soiul de sardele,
Nesuferit tramvai.*

*Actionar lor — sărmanii!
In cap cu cei trei crai,
Le duci mereu, cu sacul, banii,
Economist tramvai.*

*Ca să ne faci șefii, dârzii,
La slujbă, zilnic, hai,
Tu ora de birou neo 'ntârzii,
Uf, rablă de tramvai!*

*Deliciul Veti sau al Linii,
Din Grant, ori Zece Mai,
Te adăsim, la cap de linii,
Să ni-l aduc, tramvai.*

*Când n'avem din destul... sufragii,
Nici pentru-o birje, vai!
Tot tu ne porți spre cuibul dragii,
Mărinimos tramvai.*

*Și ne descoperi fine grații
De pulpe mici, când stai,
Să urez pasagerii, 'n stații,
Pe scara ta, tramvai.*

*Dar, iată: s'a 'nterupt curentul,
Și-acum e rost de... trai,
Căci e plăcut evenimentul,
Ce n-l oferi, tramvai.*

*Trăim momente 'nfrigurate,
Cu-apropieri... de rai,
Când ne lipește... piept de spate,
Vagonul tău, tramvai...*

*Și, cum tu faci și pe casapul,
Să nu ni le mai tai,
Ne-ascundem mâinile și... capul,
Aiurea, în tramvai...*

Preda

Adevărul asupra prinderii lui Ogaru

Prin scrisori numeroase ni se cere să arătăm amănunte precise asupra felului cum a decurs prinderea banditului Ogaru.

Pentru a împăca pe toată lumea iată cum a devenit cazul:

Copiii poliției, simțind vântul (adică pe Ogaru) s'au luat după urmele lăsate de el pe la gazdele pe unde trecuse (una cu pruncu în brațe, alta în șapte luni și așa mai departe) până ce au dat de bandit la Ploști. Aci, ce și-au zis? Ogaru e condamnat pe viață; hai să-l achităm! S'au postat în fața casei și la comanda: „șo pă el“! au năvălit cu toții.

În timpul acesta, Ogaru stătea lungit ca un dulău la sobă, în casa făcută de altul. La vederea poterii, sări în sus ca și călcat pe coadă. Era însă prea târziu. Totuș cu un mârâit puternic (căci era grozav de colt) se năpusti asupra comisarului Borcea, pe care îl făcu Borsă, găurindu-i mâna. Incolțit însă, căzu la pământ, fiind revede pus cu botul pe labe de către ceilalți polițisti.

Asta și nimic mai mult.

Ciupac

Iarna prin cartier

Zi de iarnă. Zăpada căzută din abundență acoperă efectele edilitare, sub manta-i protectoare și rece. Pe Mihaiu-Bravul căătenii trec grăbiți fiecare la treburi, înotând prin marea de iaurt. Vardstul dela cimitir, cu mâinele înfundate în buzunarele dela manta, privește năpășător, ca unul ce este absolut sigur că, ori și cum ar fi vremea, leafa lui tot merge.

Cărciumarul de visavă, în vederea măririi impozitelor, se străduie din răspuțeri să desghete cșmeaua acoperită de trocui. În ușa unei rotării o namlă de român roade de zor seminte de dovleac, semn că afacerile merg strună.

În bulevard, bărbierii stau privind pe fereastră.

Ce păcat că nu mai sunt muște! Câteva ciori cocotate pe o cracă, discută probabil despre noua remanere a guvernului, sau nouile perfecționări ale bomboanelor de tuse, — desoperirea droghistului din colț.

Un proprietar trece cu paltonul pe umeri, spre a-și distra chiriașul prea ... aglomerat.

Vitrina manufacturistului apare încărcată cu..... flori de gheață, în timp ce negustorul se încălzește, tremurând.

„La Sinaia“, un mic centru de cartier, animația e ceva mai mare.

Inghesuială la tramvai. Fîind prima stație, nimeni nu coboară, toți căutând să se strecoare în vagoane, bine înțeles... prin dos. Iar negustori, iar bărbieri și iar mustereii căt... iepuri la biserică. Un măcelar își face reclama... dându-se pe ghiață.

Dăscalul dela biserică coboară în pivnița de visavă, spre a se înfrupta din... sfintele taine ale... boloboacelor Zăpadă, zăpadă și iar zăpadă! La tramvaiul 16, sînutele pentru curățit linia atașate în urma vagoanelor, trec arhipline de călători cu „atârnament“.

O domnișoară, alunecă și cade în... mijlocul străzii, lucru ce stârnește hazul câtorva liceeni, cari pretind că au văzut mai mult decât e permis să se vadă. O babă innoată gâfâind sub povara câtorva vreascuri căpătate, nu „cu bon“, dela un cuconas, ce în dragoste pentru săraci, și-a ump'ut pivnița cu lemne dela Primărie. Un negustor ambulant își freacă mâinile... de bucurie că s'a schimbat calendarul.

Și ziua prinde să treacă înceată și grea ca o armată de Moșoi, dela un banchet politic, fără discursur de Jean Te-has și fără perorații financiare de Madgearu.

Timidu

— Aceștia sunt strămoșii dumitale domnule Consilier de comerț?

— Da !... i-am adoptat unul câte unul, pe rând.

(După Lustige Blatter)